

ntu

Nationella trygghetsundersökningen

NTU 2012

Om utsatthet, trygghet och förtroende

NTU 2012

Om utsatthet, trygghet och förtroende

Rapport 2013:1

Brå – centrum för kunskap om brott och åtgärder mot brott

Brottsförebyggande rådet (Brå) verkar för att brottsligheten minskar och tryggheten ökar i samhället. Det gör vi genom att ta fram fakta och sprida kunskap om brottslighet, brottsförebyggande arbete och rättsväsendets reaktioner på brott.

Denna rapport kan beställas hos bokhandeln eller hos
Fritzes Kundservice, 106 47 Stockholm
Telefon 08-690 91 90, fax 08-690 91 91, e-post order.fritzes@nj.se

Produktion:
Brottsförebyggande rådet, Information och förlag,
Box 1386, 111 93 Stockholm. Telefon 08-401 87 00, fax 08-411 90 75,
e-post info@bra.se
Brå på Internet www.bra.se

Författare: Emelie Färdeman, Thomas Hvitfeldt och Åsa Irlander
Omslag: Ylva Hellström
Omslagsbild: Helena Halvarsson

© Brottsförebyggande rådet 2013
ISSN 1100-6676
ISBN 978-91-87335-04-4
URN:NBN:SE:BRA-490

Förord

Brottslighet är ett ämne som ständigt engagerar, och allt högre krav ställs på samhällets förmåga att motverka de konsekvenser som brottsligheten medför i form av brottsoffer, otrygga människor och ett ifrågasättande av de rättsvårdande myndigheternas förmåga. Därmed ökar behoven av att kunna följa och analysera brottsligheten och otryggheten. I detta sammanhang är Nationella trygghetsundersökningen (NTU) en viktig faktakälla.

På uppdrag av regeringen ges här en övergripande redogörelse av allmänhetens utsatthet för brott och upplevda trygghet samt förtroende för rättsväsendet och erfarenheter av kontakter med rättsväsendet. Redovisningarna görs främst på nationell nivå, men också för län och vissa kommuner. Rapporten är överlag beskrivande. Djupgående analyser eller förklaringar till resultat presenteras i stället i olika fördjupningsstudier. NTU är tillgängligt för forskning på landets universitet och högskolor.

Rapportens författare är Emelie Färdeman, Thomas Hvitfeldt och Åsa Irlander, samtliga utredare vid Brå.

Avslutningsvis vill vi rikta ett stort tack till alla de drygt 13 000 personer som deltagit genom att svara på frågorna i NTU – och som gör studier och rapporter av detta slag möjliga.

Stockholm i januari 2013

Erik Wennerström
Generaldirektör

Anna Sellin
Enhetschef

Innehåll

Tabellförteckning	6
Figurförteckning	7
Sammanfattning	13
Utsatthet för brott	13
Trygghet	15
Förtroende för rättsväsendet	16
Brottsutsattas kontakter med rättsväsendet	18
Resultat för Sveriges län	18
1 Inledning	20
Bakgrund till undersökningen	20
Syfte och frågeställningar	21
2 Metod	23
Upplägg och genomförande	23
Frågeinnehåll	24
Bortfall	27
Tillförlitlighet och jämförbarhet	28
Resultatredovisningen	30
3 Utsatthet för brott	34
Generellt om utsatthet för brott	35
Generellt om brott mot enskild person	37
Misshandel	44
Hot	47
Sexualbrott	51
Personrån	54
Bedrägerier	56
Trakasserier	57
Generellt om egendomsbrott mot hushåll	61
Bostadsinbrott	65
Fordonsrelaterade brott	66

4 Trygghet	68
Otrygghet ute sen kväll	69
Oro för brott	75
Otrygghetens konsekvenser	84
Otrygghet relaterat till egna erfarenheter och inställningar	87
5 Förtroende för rättsväsendet	91
Rättsväsendet och de enskilda myndigheterna	93
Hur rättsväsendet utför olika arbetsuppgifter	99
Förtroende för rättsväsendet relaterat till erfarenheter av brott och/eller av rättsväsendet	105
6 Brottsofs utsattas kontakter med rättsväsendet	110
Erfarenheter av Polisen	111
Erfarenheter av åklagare	116
Erfarenheter av rättegång	117
Referenser	121
Bilaga 1. Tabeller	123
Bilaga 2. Statistisk säkerhet	174

Tabellförteckning

2 Metod

Tabell 2.1	Urval och bortfall i NTU 2012.	23
------------	--------------------------------	----

3 Utsatthet för brott

Tabell 3.1	Utsatthet i befolkningen (16–79 år) för olika typer av brott mot enskild person år 2005–2011 samt skattat antal händelser och andel polisanmälda händelser år 2011, enligt NTU 2012.	40
Tabell 3.2	Andel utsatta hushåll i befolkningen (16–79 år) för olika typer av brott mot egendom, skattat antal händelser samt andel anmälda händelser år 2006–2011, enligt NTU 2007–2012.	62

4 Trygghet

Tabell 4.1	Otrygga vid utevistelse sen kväll i två befolkningsgrupper, enligt NTU 2006–2012. Inom parentes: "andel som uppgett att de inte går ut på grund av otrygghet". Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	75
------------	--	----

5 Förtroende för rättsväsendet

Tabell 5.1	Stort (mycket/ganska) förtroende för rättsväsendet hos personer som utsatts respektive ej utsatts för brott 2011, enligt NTU 2012 (andel för respektive grupp i procent) samt skillnaden mellan grupperna (i procentenheter).	106
------------	---	-----

För tabellbilagan, se förteckning på sidan 123

Figurförteckning

3 Utsatthet för brott

Figur 3.1	Fördelning av det totala antalet brott i befolkningen (16–79 år) under 2011, enligt NTU 2012. Avser de brottstyper som specificerats i NTU.	36
Figur 3.2	Fördelning av det totala antalet anmälda brott enligt den officiella kriminalstatistiken under 2011 (Brå 2012b). Avser de brottstyper som specificerats i NTU.	36
Figur 3.3	Andel av befolkningen (i procent) som utsatts för olika typer av brott mot enskild person 2005–2011, enligt NTU 2006–2012.	38
Figur 3.4	Andel polisanmälda brott mot enskild person 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Andel händelser i procent av det totala antalet rapporterade händelser.	40
Figur 3.5	Upprepad utsatthet för brott mot enskild person 2011, enligt NTU 2012. Andel utsatta 1 gång, 2–3 gånger samt 4 gånger eller fler, i förhållande till andel händelser, i procent.	41
Figur 3.6	Utsatthet för brott mot enskild person fyra gånger eller fler 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter ålder. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	42
Figur 3.7	Utsatthet för brott mot enskild person 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter län inklusive konfidensintervall. ⁴⁹ Andel för respektive län, i procent.	42
Figur 3.8	Utsatta för misshandel 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning efter kön. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	44
Figur 3.9	Utsatta för misshandel 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter ålder. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	45
Figur 3.10	Typ av brottsplats för misshandel 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter kön. Andel händelser i procent av det totala antalet rapporterade händelser.	46
Figur 3.11	Relation till gärningspersonen vid misshandel 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter kön. Andel händelser i procent av det totala antalet rapporterade händelser.	46
Figur 3.12	Relation till gärningspersonen vid misshandel 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning efter kön. Andel händelser i procent av det totala antalet rapporterade händelser.	47
Figur 3.13	Utsatta för hot 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning efter kön. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	48

Figur 3.14	Utsatta för hot 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter ålder. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	48
Figur 3.15	Typ av brottsplats för hot 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter kön. Andel händelser i procent av det totala antalet rapporterade händelser.	49
Figur 3.16	Relation till gärningspersonen vid hot 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter kön. Andel händelser i procent av det totala antalet rapporterade händelser.	50
Figur 3.17	Relation till gärningspersonen vid hot 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning efter kön. Andel händelser i procent av det totala antalet rapporterade händelser.	50
Figur 3.18	Utsatta för sexualbrott 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning efter kön. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	51
Figur 3.19	Utsatta för sexualbrott 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter ålder (män och kvinnor sammantaget). Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	52
Figur 3.20	Typ av brottsplats för sexualbrott 2011, enligt NTU 2012. Andel händelser i procent av det totala antalet rapporterade händelser.	52
Figur 3.21	Relation till gärningspersonen vid sexualbrott 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Andel händelser i procent av det totala antalet rapporterade händelser.	53
Figur 3.22	Utsatta för personrån 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning efter kön. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	54
Figur 3.23	Utsatta för personrån 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter ålder. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	55
Figur 3.24	Utsatta för bedrägerier 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning efter kön. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	56
Figur 3.25	Utsatta för bedrägerier 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter ålder. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	57
Figur 3.26	Utsatta för trakasserier 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning efter kön. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	58
Figur 3.27	Utsatta för trakasserier 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter ålder. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	59
Figur 3.28	Relation till gärningspersonen vid trakasserier 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter kön. Andel händelser i procent av det totala antalet rapporterade händelser.	60
Figur 3.29	Relation till gärningspersonen vid trakasserier 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Andel utsatta personer i procent.	60
Figur 3.30	Utsatthet för olika typer av egendomsbrott mot hushåll 2006–2011, enligt NTU 2007–2012. Andel i befolkningen, i procent.	62
Figur 3.31	Andel polisanmälda egendomsbrott mot hushåll 2006–2011, enligt NTU 2007–2012. Andel händelser, i procent.	63

Figur 3.32	Upprepad utsatthet för egendomsbrott mot hushåll 2011, enligt NTU 2012. Andel hushåll utsatta 1 gång, 2–3 gånger samt 4 gånger eller fler, i förhållande till andel händelser, i procent.	64
Figur 3.33	Utsatthet för egendomsbrott mot hushåll 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter län inklusive konfidensintervall. Andel för respektive län, i procent.	64
Figur 3.34	Utsatthet för fordonsrelaterade brott 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter bostadstyp. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	67

4 Trygghet

Figur 4.1	Otrygghet, enligt NTU 2006–2012. Andel i befolkningen, i procent.	70
Figur 4.2	Otrygghet i Sveriges län, enligt NTU 2012. Särredovisning efter län inklusive konfidensintervall. Andel för respektive län, i procent.	71
Figur 4.3	Otrygghet, enligt NTU 2012. Särredovisning efter kön. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	72
Figur 4.4	Otrygghet (mycket/ganska otrygga samt går inte ut på grund av otrygghet), enligt NTU 2006–2012. Totalt samt särredovisning efter kön. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	72
Figur 4.5	Otrygghet, enligt NTU 2012. Särredovisning efter ålder. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	73
Figur 4.6	Oro över brottsligheten i samhället, enligt NTU 2006–2012. Andel i befolkningen, i procent.	76
Figur 4.7	Stor oro över brottsligheten i samhället, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning efter kön. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	77
Figur 4.8	Stor oro över brottsligheten i samhället, enligt NTU 2012. Särredovisning efter ålder. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	77
Figur 4.9	Oro över att närstående ska drabbas av brott, enligt NTU 2006–2012. Andel i befolkningen, i procent.	78
Figur 4.10	Oro (mycket/ganska ofta) över att närstående ska drabbas av brott, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning efter kön. Andel i befolkningen, i procent.	79
Figur 4.11	Oro (mycket/ganska ofta) över att närstående ska drabbas av brott, enligt NTU 2012. Särredovisning efter ålder. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	79
Figur 4.12	Oro över att utsättas för olika brottstyper, enligt NTU 2006–2012. Andel i befolkningen som oroar sig ganska eller mycket ofta, i procent.	80
Figur 4.13	Oro över att utsättas för bostadsinbrott, enligt NTU 2012. Särredovisning efter län inklusive konfidensintervall. Andel för respektive län, i procent.	81
Figur 4.14	Oro över att utsättas för olika brottstyper, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning efter kön. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	82

Figur 4.15	Oro över att utsättas för olika brottstyper, enligt NTU 2012. Särredovisning efter ålder. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	82
Figur 4.16	Otrygghetens konsekvenser, enligt NTU 2012. Andel i befolkningen, i procent.	85
Figur 4.17	Otrygghetens påverkan på beteende och livskvalitet, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning efter kön. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	86
Figur 4.18	Otrygghetens påverkan på beteende och livskvalitet, enligt NTU 2012. Särredovisning efter ålder. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	86
Figur 4.19	Otrygghet (index) hos personer med olika erfarenhet av brott, enligt NTU 2006–2012. Andel särskilt otrygga för respektive grupp i befolkningen, i procent.	88
Figur 4.20	Otrygghet (index) hos personer som utsatts för olika typer av brott, enligt NTU 2012. Särredovisning efter kön. Andel särskilt otrygga för respektive grupp i befolkningen, i procent.	89
Figur 4.21	Otrygghet (index) hos personer med olika uppfattning om brottsutvecklingen och rättsväsendet, enligt NTU 2006–2012. Andel särskilt otrygga för respektive grupp i befolkningen, i procent.	90

5 Förtroende för rättsväsendet

Figur 5.1	Andel svarande som tagit ställning i förtroendefrågorna (uppgett antingen stort, litet eller varken stort eller litet förtroende), enligt NTU 2006–2012. Andel i befolkningen, i procent.	94
Figur 5.2	Allmänhetens förtroende för rättsväsendet, enligt NTU 2012. Andel i befolkningen, i procent.	95
Figur 5.3	Stort (mycket/ganska) förtroende för rättsväsendet, enligt NTU 2006–2012. Andel i befolkningen, i procent.	95
Figur 5.4	Stort (mycket/ganska) förtroende för rättsväsendet som helhet, enligt NTU 2012. Särredovisning efter län inklusive konfidensintervall. Andel för respektive län, i procent.	96
Figur 5.5.	Stort (mycket/ganska) förtroende för rättsväsendet, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning för män. Andel i procent.	97
Figur 5.6.	Stort (mycket/ganska) förtroende för rättsväsendet, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning för kvinnor. Andel i procent.	97
Figur 5.7	Stort (mycket/ganska) förtroende för rättsväsendet, enligt NTU 2012. Särredovisning efter ålder. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	98
Figur 5.8	Förtroende för rättsväsendets myndigheter, enligt NTU 2012. Särredovisning efter utbildningsnivå. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	98
Figur 5.9	Allmänhetens förtroende för hur rättsväsendet och Polisen utför olika uppgifter, enligt NTU 2012. Andel i befolkningen, i procent.	100
Figur 5.10	Stort (mycket/ganska) förtroende för hur rättsväsendet och Polisen utför olika uppgifter, enligt NTU 2006–2012. Andel i befolkningen, i procent.	100

Figur 5.11	Stort (mycket/ganska) förtroende för att rättsväsendet hanterar misstänkta rättvist, enligt NTU 2012. Särredovisning efter län inklusive konfidensintervall. Andel för respektive län, i procent.	101
Figur 5.12	Stort (mycket/ganska) förtroende för att rättsväsendet behandlar utsatta bra, enligt NTU 2012. Särredovisning efter län inklusive konfidensintervall. Andel för respektive län, i procent.	102
Figur 5.13	Stort (mycket/ganska) förtroende för hur rättsväsendet respektive Polisen utför sina uppgifter, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning för män. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	103
Figur 5.14	Stort (mycket/ganska) förtroende för hur rättsväsendet respektive Polisen utför sina uppgifter, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning för kvinnor. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	103
Figur 5.15	Stort (mycket/ganska) förtroende för hur rättsväsendet respektive Polisen utför olika uppgifter, enligt NTU 2012. Särredovisning efter ålder. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	104
Figur 5.16	Stort (mycket/ganska) förtroende för hur rättsväsendet utför olika arbetsuppgifter, enligt NTU 2012. Särredovisning efter personer som inte utsatts för något brott 2011, personer som utsatts för något brott 2011 samt efter personer som utsatts för särskilt integritetskränkande brott 2011.	107
Figur 5.17	Stort (mycket/ganska) förtroende för Polisen hos personer som uppger att de åtalats för brott de senaste tre åren, enligt NTU 2012. Andel för gruppen åtalade respektive ej åtalade, i procent.	108
Figur 5.18	Stort (mycket/ganska) förtroende för rättsväsendets myndigheter hos personer med olika uppfattning om brottsutvecklingen de senaste tre åren, enligt NTU 2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	109

6 Brottsutsattas kontakter med rättsväsendet

Figur 6.1	Erfarenhet av polis i samband med utsatthet för brott de senaste tre åren, enligt NTU 2012. Uppdelat på om (den senaste) händelsen innehöll hot och/eller våld eller ej. Andel för respektive grupp, i procent.	112
Figur 6.2	Mycket eller ganska positiv erfarenhet av polis i samband med utsatthet för brott under de senaste tre åren, totalt samt uppdelat på om händelsen innehöll respektive inte innehöll hot och/eller våld, enligt NTU 2007–2012.	113
Figur 6.3	Andel nöjda och missnöjda med olika delar av kontakten med polis i samband med utsatthet för brott de senaste tre åren, enligt NTU 2012. Andel för respektive grupp, i procent.	114
Figur 6.4	Andel nöjda och missnöjda med olika delar av kontakten med polis i samband med utsatthet för brott de senaste tre åren, enligt NTU 2012. Uppdelat på om händelsen innehållit hot eller våld eller ej. Andel för respektive grupp, i procent.	115
Figur 6.5	Andel nöjda med olika delar av kontakten med polis i samband med utsatthet för brott de senaste tre åren, enligt NTU 2009–2012. Andel för respektive grupp, i procent.	116
Figur 6.6	Erfarenhet av åklagare i samband med medverkan som målsägande i rättegång de senaste tre åren, enligt NTU år 2012. Totalt samt särredovisning efter kön. Andel för respektive grupp, i procent.	116

Figur 6.7	Upplevelse av bemötande i domstol bland målsägande i rättegång de senaste tre åren, enligt NTU 2012. Andel i procent.	118
Figur 6.8	Erfarenhet av målsägandebiträde i samband med medverkan som målsägande i rättegång de senaste tre åren, enligt NTU 2012. Andel i procent.	118
Figur 6.9	Förståelse av rättegången bland målsägande i rättegång de senaste tre åren, enligt NTU år 2012. Andel i procent.	119
Figur 6.10	Upplevelse av information om rättegången bland målsägande i rättegång de senaste tre åren, enligt NTU 2012. Andel i procent.	119

Sammanfattning

I denna rapport redovisas de övergripande resultaten från den Nationella trygghetsundersökningen (NTU) 2012. Drygt 13 000 personer har svarat på frågorna, vilket innebär att svarsfrekvensen i undersökningen är 68 procent.

Nedan sammanfattas rapportens resultat för frågeområdena *utsatthet för brott, trygghet, förtroende för rättsväsendet* samt *brottsoffers kontakter med rättsväsendet*.

Utsatthet för brott

Nästan var fjärde person (23 %) i befolkningen (16–79 år) utsattes för ett eller flera brott under 2011. Utsattheten för brott har minskat de senaste fem åren, från 26 procent 2005 till 23 procent 2011. Det är framför allt utsatthet för trakasserier och stöld ur/från fordon som minskar.

Brott mot enskild person

Av dem som svarat på frågorna i NTU 2012 uppger 11,6 procent att de utsatts för någon eller några av följande brottstyper: *misshandel, hot, sexualbrott, personrån, bedrägeri* eller *trakasserier* (kallat brott mot enskild person). Utsatthet för dessa brottstyper har minskat något sedan 2005, framför allt när det gäller utsatthet för trakasserier. De vanligaste brottstyperna är hot och trakasserier, som ungefär 4 procent av befolkningen utsatts för enligt NTU 2012. Minst vanligt är utsatthet för sexualbrott, allvarlig misshandel och personrån, där ungefär 1 procent uppger att de blivit utsatta.

Kvinnor och män utsätts för olika typer av brott och av olika typer av gärningspersoner

Utsattheten är ojämnt fördelad. Olika befolkningsgrupper har olika hög andel utsatta och olika hög andel som utsatts flera gånger (upprepat utsatta). Grupperna skiljer sig också åt i fråga om vilka typer av brott de utsätts för. Dessa skillnader har varit stabila under de år (2006–2012) som NTU genomförts.

Män och kvinnor utsätts för brott mot enskild person i ungefär lika stor utsträckning, men de utsätts för olika typer av brott. Det är oftast män som uppger att de utsatts för misshandel och personrån, medan det oftast är kvinnor som rapporterar att de utsatts för hot, sexualbrott och trakasserier.

Av dem som utsatts för hot, trakasserier och misshandel rapporterar kvinnor i större utsträckning än män att gärningspersonen varit en bekant eller närstående. Skillnaden mellan könen är särskilt stor när det handlar om misshandel. Hot och misshandel mot kvinnor sker oftare i hemmet, i skolan eller på arbetet, medan hot och misshandel mot män oftare sker på allmän plats.

Yngre mer utsatta än äldre

Andelen som uppger sig vara utsatta för något brott mot enskild person är generellt högre ju yngre åldersgrupp som studeras. Det gäller i synnerhet för misshandel och trakasserier. För sexualbrott gäller sambandet enbart för kvinnor.

Andra grupper där man kan notera en högre andel utsatta för brott mot enskild person, är ensamstående med eller utan barn, boende i flerfamiljshus samt personer med endast förgymnasial utbildning (jämfört med sammanboende med eller utan barn, boende i småhus och personer med eftergymnasial utbildning).

Merparten av brotten polisanmäls inte

Andelen brott som anmäls till Polisen varierar kraftigt mellan brotts typerna, men sammantaget uppges en tredjedel av brotten mot enskild person 2011 vara polisanmälda. Allvarlig misshandel och personrån uppges vara anmälda i störst utsträckning (78 % respektive 54 %), medan trakasserier och sexualbrott anmäls i minst utsträckning (22 % respektive 19 %). Andelen brott som uppges vara anmälda ligger på samma nivå (33 %) som föregående år. När man studerar utvecklingen sedan mätningarna inleddes 2005 syns en svag uppåtgående trend för andel anmälda personrån, allvarlig misshandel, hot och sexualbrott, medan anmälningsbenägenheten för bedrägeri och trakasserier snarare tycks variera kring en relativt stabil nivå.

En betydande andel av utsattheten är upprepad

En hög andel av brotten mot enskild person begås mot en liten del av befolkningen. Enligt rapporteringen begicks drygt hälften (53 %) av brotten mot enskild person under 2011 mot den lilla gruppen som utsatts för fyra eller fler brott av denna typ under året (1,6 % av befolkningen, vilket motsvarar 14 % av de utsatta). Resultaten är snarlika tidigare år.

Egendomsbrott mot hushåll

Vart tionde hushåll (10,4 %) utsattes för *bilstöld, stöld ur eller från fordon, cykelstöld* eller *bostadsinbrott* (kallat egendomsbrott mot hushåll) under 2011. Utsattheten för dessa brott har minskat något sedan 2006. Mest minskade andelen hushåll utsatta för stöld ur eller från fordon. Det vanligaste egendomsbrottet var cykelstöld; 6,7 procent av hushållen utsattes för detta under 2011. Minst vanligt förekommande är bostadsinbrott och bilstöld, där 1,1 respektive 0,4 procent av hushållen uppges ha utsatts.

Hushåll med barn mer utsatta

Hushåll i storstadsregioner och andra större städer är särskilt utsatta för egendomsbrott. Hushåll med barn utmärker sig också som utsatta, i synnerhet när det gäller cykelstöld. Särskilt utsatta är ensamstående med barn. Utsattheten för bostadsinbrott är jämnare fördelad. Hushåll i storstadsregionerna och andra större städer är dock något oftare utsatta än hushåll i småstäder och på landsbygden. Mönstret är likartat när det gäller stöld ur eller från fordon. Resultaten är i stort sett oförändrade jämfört med tidigare år.

Hälften av brotten polisanmäls

Egendomsbrott mot hushåll uppges vara anmälda i drygt hälften av fallen. Det är med andra ord vanligare att man polisanmäler egendomsbrott mot hushåll än brott mot enskild person. Bostadsinbrott är det brott som anmäls i störst utsträckning (89 %), medan cykelstöld anmäls i minst utsträckning (39 %). Mönstret är snarlikt tidigare år.

Mindre vanligt med upprepad utsatthet för brott mot egendom

Upprepad utsatthet för brott mot egendom är betydligt mindre vanligt än upprepad utsatthet för brott mot enskild person. Omkring 3 procent av brotten mot egendom under 2011 rapporteras ha begåtts mot det fåtal som utsatts för fyra brott eller fler under samma period.

Trygghet

Trygghet är ett komplicerat fenomen att mäta. Därför är det viktigt att försöka fånga in så många aspekter av trygghet som möjligt, och i NTU finns goda möjligheter till det. Resultaten varierar mycket beroende på vilken typ av trygghet eller otrygghet som efterfrågas.

Majoriteten är trygg men orolig över brottsligheten i samhället

Undersökningen visar att Sveriges befolkning (16–79 år) huvudsakligen är trygga personer som i liten utsträckning oroar sig för att utsättas för olika typer av brott. Andelen personer som känner sig otrygga när de går ut sent på kvällen är relativt oförändrad jämfört med föregående år, men har över tid minskat från 21 procent 2006 till 15 procent 2012. Utvecklingen är likartad när det gäller oro för att utsättas för olika typer av brott, med undantag för bostadsinbrott där andelen oroliga ligger på samma nivå 2012 som 2006. Samtidigt upplever drygt tre av fyra (77 %) av de tillfrågade i NTU att brottsligheten i samhället ökar, 32 procent anser att den ökar kraftigt. Resultaten i NTU visar att det är vanligare med en generell oro över brottsligheten i samhället än oro för att själv utsättas för brott. Majoriteten av befolkningen uppger inte någon påverkan på beteendet till följd av oro för brott, men var åttonde person (12 %) har ganska eller mycket ofta valt en annan väg eller annat färd sätt och nära var tjugonde person (4 %) har ganska eller mycket ofta avstått från en aktivitet till följd av oro för att utsättas för brott.

Kvinnor och utrikes födda mest otrygga

De två grupper som uppger otrygghet och oro i störst utsträckning är kvinnor och utrikes födda personer. Till skillnad från män och personer födda i Sverige, är de mer oroliga över brottsligheten i samhället, mer oroliga för att utsättas för brott och betydligt mer otrygga vid utevistelse en sen kväll än övriga grupper. Otryggheten har också större konsekvenser för dessa grupper, som i högre utsträckning väljer att anpassa sitt beteende efter sin otrygghet genom att välja en annan väg eller att avstå från en aktivitet. De upplever också i högre grad att deras livskvalitet påverkas av otrygghet och oro för brott.

Unga och äldre otrygga på olika sätt

Även ålder är en viktig faktor för hur trygg eller otrygg man känner sig. En vanlig föreställning är att de äldsta är mest oroliga och otrygga i samhället. Det stämmer till viss del – de äldsta uppger i störst utsträckning att de på grund av otrygghet inte går ut alls. Men det är unga vuxna (20–24 år) som oftast uppger att de oroar sig för att bli överfallna eller misshandlade när de vistas ute. Samma mönster framträder när man studerar män och kvinnor i respektive åldersgrupp separat. Det är de yngre som oroar sig mest för att utsättas för våldsbrott, medan de äldsta oroar sig minst.

Boende i flerfamiljshus och storstadsregionerna mer otrygga

Resultaten visar även att otrygghet varierar beroende på hur man bor. Personer boende i småhus i mindre städer eller på landsbygden är mindre otrygga ute sena kvällar, mindre oroliga att utsättas för brott (undantaget bostadsinbrott) och upplever i lägre grad att otryggheten får konsekvenser för beteendet eller påverkan på livskvaliteten. Boende i flerfamiljshus i storstadsregionerna uppger oro och otrygghet i ungefär dubbelt så stor utsträckning.

Brottsutsatta är mer otrygga

Alla erfarenheter av utsatthet för brott – såväl direkta som indirekta – är förenade med högre grader av otrygghet. I synnerhet egen utsatthet för integritetskränkande brott, som sexualbrott, personrån och trakasserier, korresponderar med högre otrygghet. Men också indirekta erfarenheter, exempelvis att bevittna våld eller att en nära anhörig blir utsatt för brott, samvarierar med större otrygghet. Även uppfattningen att brottsligheten ökat kraftigt de senaste tre åren samt ett lågt förtroende för rättsväsendet, sammanfaller med högre andelar otrygga.

Förtroende för rättsväsendet

Rättsväsendet består av flera olika myndigheter. Av dem tas fyra upp i NTU – Polisen, åklagarna, domstolarna och Kriminalvården. I och med att NTU efterfrågar förtroende för flera av rättsväsendets myndigheter på årlig basis ges ett stabilt underlag för att följa utvecklingen.

Högst förtroende för Polisen

Förtroendet för rättsväsendet och alla de efterfrågade myndigheterna har ökat sedan mätningarna inleddes 2006. Jämfört med föregående år har förtroendet dock minskat något, såväl för de enskilda myndigheterna som för rättsväsendet som helhet.

Polisen är den myndighet som allmänheten har det största förtroendet för. Nära två av tre av de tillfrågade uppger att de har stort förtroende för Polisen. Hälften av de tillfrågade uppger att de har stort förtroende för domstolarna och åklagarna, medan nära två av fem uppger detsamma för Kriminalvården. Samtidigt har ökningen sedan mätningarna inleddes varit störst för just Kriminalvården. Runt 5 procent uppger att de saknar uppfattning om vilket förtroende de har för Polisen eller för rättsväsendet som helhet medan omkring var femte uppger detsamma om åklagarna, domstolarna och Kriminalvården.

Ålder, ursprung och utbildning spelar roll

De undersökta bakgrundsfaktorer som har störst inverkan på förtroendet är ålder och om man har svensk eller utländsk bakgrund. De yngsta personerna i undersökningen (16–19 år) uppger högre förtroendenivåer oftare än de äldre, medan utrikes födda uppger lägre förtroende än personer som är födda i Sverige med minst en inrikes född förälder.

Avseende utbildning är det noterbart att personer med eftergymnasial utbildning uppger störst förtroende, med ett undantag, Kriminalvården, som personer med endast förgymnasial utbildning uppger större förtroende för. Könsskillnaderna är små, men kvinnor har ett högre förtroende för Polisen än män. Dessa mönster liknar dem från tidigare år.

Högre förtroende för Polisen än för rättsväsendet i brottsofferfrågan

När det gäller huruvida rättsväsendet som helhet hanterar misstänkta rättvist respektive behandlar utsatta bra, är förtroendet påtagligt större för att misstänkta hanteras rättvist än för att utsatta behandlas bra. Förtroendet för att Polisen behandlar brottsutsatta bra är mycket högre än vad som är fallet för rättsväsendet i sin helhet i samma fråga. Det antyder att det bristande förtroendet avseende behandling av brottsutsatta sannolikt inte beror på bedömningen av Polisens insats, utan hur andra delar av rättsväsendet behandlar brottsutsatta. Förtroendet för rättsväsendet som helhet i de här frågorna har dock ökat sedan 2006, i synnerhet förtroendet för att rättsväsendet behandlar utsatta bra. Motsvarande frågor om Polisen började ställas först 2008, och sedan dess har nivån varit relativt stabil.

Lägre förtroende hos personer med erfarenheter av brott

Personer som har varit utsatta för brott uppger lägre förtroende för såväl rättsväsendet i stort som för dess myndigheter och deras förmåga att utföra sina arbetsuppgifter. Även utsatthet hos en anhörig eller vän eller en uppfattning av en kraftigt ökande brottslighet samvarierar med lågt förtroende. Personer med erfarenheter av att själva ha åtalats för brott har lägre förtroende. Resultaten visar att personer som åtalats för

brott under de senaste tre åren hyser mycket lågt förtroende för Polisen samt för att rättsväsendet hanterar misstänkta rättvist. Resultaten följer samma mönster som tidigare år.

Brottsutsattas kontakter med rättsväsendet

NTU omfattar frågor om erfarenheter av rättsväsendets instanser. Frågorna ställs till dem som varit i kontakt med rättsväsendet med anledning av att de utsatts för brott någon gång under de tre senaste åren före intervjutillfället.

Erfarenheter av Polisen

Knappt var femte person (18 %) uppger att de under de senaste tre åren varit i kontakt med Polisen i samband med att de anmält brott. Drygt hälften (54 %) av brottsoffren uppger att de överlag har haft positiva erfarenheter av Polisen, och nära var sjätte person uppger negativa erfarenheter. Kvinnor uppger oftare än män att de har positiva erfarenheter.

I de fall där händelsen innehöll hot eller våld var erfarenheten av Polisen mer negativ än i övriga fall. När det gäller mer specifika aspekter av kontakten med Polisen är betyget ojämnt. Det är betydligt fler som är nöjda med Polisens tillgänglighet och bemötande än med den information som de fått om ärendet och med Polisens sätt att utreda brottet.

Erfarenheter i samband med rättegång

En mycket liten del av befolkningen (1,7 %) uppger att de under de senaste tre åren har medverkat som målsägande i en rättegång. Resultaten belyser erfarenheter av målsägandebiträde (i de fall ett sådant har funnits) och åklagare. Dessutom efterfrågas uppfattningen om bemötandet i domstolen, hur man bedömer den information man fått samt hur man upplevde att man förstod vad som hände under rättegången. I samtliga dessa avseenden har majoriteten en positiv inställning, men det förekommer också en grupp (14–23 %) vars erfarenheter är negativa.

De flesta som deltagit som målsägande i en rättegång tyckte att rättegången var lätt att förstå och att de fått tillräcklig information, men nästan var tredje person tyckte inte att de fått tillräcklig information inför rättegången och ungefär var tionde person upplevde att det var svårt att förstå rättegången.

Resultat för Sveriges län

I denna rapport redogörs för utsatthet för brott, trygghet och förtroende för rättsväsendet med uppdelning på Sveriges län och vissa kommuner. Resultaten återfinns under respektive kapitel men sammanfattas här nedan. För kapitlet *Brottsutsattas kontakter med rättsväsendet* redovisas inte regionala resultat.

Utsatthet för brott

Andelen utsatta för brott skiljer sig mellan länen. Andelen utsatta för brott mot enskild person varierar mellan omkring 9 procent (Blekinge,

Dalarnas, Gävleborgs, Kalmar, Västerbottens och Västernorrlands län) och 12–14 procent (Örebro, Skåne, Västmanlands och Stockholms län). Utsattheten för egendomsbrott mot hushåll varierar mellan 6 procent (Gotlands, Gävleborgs och Hallands län) och 14–15 procent (Skåne och Södermanlands län). Det är statistiskt säkerställt att dessa län skiljer sig från riksgenomsnittet när det gäller utsatthet för egendomsbrott, men inte när det gäller brott mot enskild person. Resultaten för länen brukar variera relativt mycket från år till år. Skåne län har legat högre än riksgenomsnittet både när det gäller brott mot enskild person och egendomsbrott mot hushåll sedan mätningarna inleddes 2006, men gör det i årets mätning endast för egendomsbrott.

Trygghet och oro för bostadsinbrott

Trygghet och oro för bostadsinbrott varierar beroende på var i riket man bor. Knappt en av tio boende i Gotlands län uppger att de känner sig otrygga då de vistas ute ensamma en sen kväll i sitt bostadsområde. Samtidigt är det ungefär en av fem boende i Örebro, Skåne och Västmanlands län som är otrygga i sådana situationer. I Gotlands län uppger lägst andel, 7 procent, oro för bostadsinbrott medan den högsta andelen som oroar sig, 29 procent, återfinns i Jönköpings län. Det kan förekomma stora variationer inom ett visst län, där grannkommuner kan ha helt olika nivåer av otrygghet. I flera län förekommer också relativt stora variationer i andelen otrygga och oroliga för brott från år till år, men Gotlands och Västerbottens län låg under riksgenomsnittet även 2011, medan Skåne län låg över riksgenomsnittet.

Förtroende för rättsväsendet

Förtroendet för rättsväsendet varierar en del mellan länen. Det skiljer exempelvis 16 procentenheter mellan Västerbottens län, där andelen med stort förtroende är störst (67 %), och Blekinge län, där andelen med stort förtroende är lägst (51 %). Generellt visar resultaten att förtroendet för rättsväsendet är lägre i södra Sverige än i mellersta och norra delen av landet, även om det finns gott om undantag. Blekinge, Gävleborgs, Dalarnas och Skåne län återkommer som län med lågt förtroende för rättsväsendet och dess olika myndigheter, medan Uppsala, Örebro och Västerbottens län ofta återfinns bland de län där förtroendet för rättsväsendet och dess myndigheter är störst. Även när det gäller förtroende för rättsväsendet kan det för enskilda län förekomma relativt stora variationer från ett år till ett annat, men tendenserna i NTU 2012 är ändå desamma som året innan.

1 Inledning

Medborgarnas utsatthet för brott, känsla av otrygghet och erfarenheter av rättsväsendet är sedan lång tid tillbaka naturliga fokus för kriminalpolitiken. Att minska människors utsatthet för brott och otrygghet är två viktiga kriminalpolitiska mål. Därför är det viktigt med detaljerad kunskap om vilka grupper som är mest utsatta för olika typer av brott, vilka som i störst utsträckning påverkas negativt av oro för brott och vilka som hyser lägst förtroende för rättsväsendet. En sådan kunskap ger bättre möjligheter att satsa på åtgärder där de behövs mest.

Bakgrund till undersökningen

År 2005 fick Brottsförebyggande rådet (Brå) i uppdrag av regeringen att i samarbete med övriga berörda myndigheter inom rättsväsendet planera och genomföra en årlig brottsoffer- och trygghetsundersökning. Undersökningen, som benämns Nationella trygghetsundersökningen (NTU), genomförs i form av telefonundersökningar och vänder sig till ett stort slumpmässigt urval av befolkningen (16–79 år). I föreliggande rapport redogörs för den sjunde undersökningsomgången.

Nationella offerundersökningar är sedan länge en viktig kunskapskälla i flera andra västländer. I England och USA har medborgarnas utsatthet studerats på detta sätt i ett par decennier, och i en del andra länder – som Australien, Belgien, Finland, Frankrike, Italien och Nederländerna – genomförs sedan några år offerundersökningar regelbundet. I England presenteras sedan många år resultaten från offerundersökningen tillsammans med kriminalstatistiken, vilket ger en bättre bild av brottsutvecklingen.

Utsatthet för brott

NTU är en alternativ källa till information om utsatthet för brott.¹

Den officiella kriminalstatistiken – som traditionellt är den källa som används för att beskriva brottsutvecklingen – tenderar att bäst beskriva utsatthet för egendomsbrott.² Självrapporteringsstudier som NTU tenderar å andra sidan att bättre beskriva enskilda personers utsatthet för brott. Genom att årligen fråga ett slumpmässigt urval av befolkningen

¹ Statistiska centralbyråns (SCB) undersökning av levnadsförhållanden (ULF), som genomförs sedan 1978, tar också upp utsatthet för brott. ULF:s bredare inriktning på individers välfärdssituation innebär dock att jämförbarheten med den anmälda brottsligheten är mycket begränsad (SCB 2006).

² En anledning till detta är att egendom ofta är försäkrad och att det krävs en polisanmälan som underlag till förlustanmälan hos försäkringsbolaget. Anmälningsbenägenheten i befolkningen är således högre vid egendomsbrott.

om deras erfarenheter av utsatthet för brott ökar kunskapen om brottslighetens omfattning, struktur och utveckling. NTU är utformad så att det ska vara möjligt att relatera resultaten till flera olika typer av brott som ingår i kriminalstatistiken. Med dessa båda källor, kriminalstatistiken och NTU, ökar efterhand möjligheten att beskriva brottsutvecklingen. Inom detta frågeområde belyses även brottsoffers erfarenheter av kontakter med rättsväsendet.

Trygghet

Ett av kriminalpolitikens övergripande mål är att öka människors trygghet. Att mäta trygghet är dock inte enkelt då begreppet är mångfacetterat.³ Detta har beaktats vid konstruktionen av frågorna, som har formulerats för att täcka in olika dimensioner av trygghetsbegreppet. Därmed framträder en tydligare bild av vari otryggheten består. NTU ger möjlighet att studera allmänhetens upplevda trygghet, såväl generellt som i olika befolkningsgrupper. Undersökningen omfattar frågor om en allmän upplevelse av trygghet, om mer konkret oro för att bli utsatt för olika typer av brott samt frågor om huruvida otryggheten får konsekvenser för beteendet.⁴

Förtroende för rättsväsendet

Allmänhetens förtroende för rättsväsendet och Polisen är relativt högt i Sverige jämfört med andra länder.⁵ Förtroende är centralt för att upprätthålla rättsväsendets legitimitet och för dess möjlighet att arbeta effektivt. Om medborgarna inte har förtroende för att Polisen eller åklagarna utför sitt arbete väl kan det leda till en ovilja att exempelvis lämna vittnesmål i utredningar och rättegångar, vilket gör det svårt för rättsväsendet att bedriva sin verksamhet. I NTU studeras allmänhetens förtroende både för rättsväsendet i sin helhet och för ett antal enskilda myndigheter inom rättsväsendet. Styrkan med NTU, jämfört med andra undersökningar, är att förtroendet för samtliga centrala delar av rättsväsendet kan beskrivas i relation till exempelvis utsatthet för brott eller uppfattning om brottsutvecklingen.

Syfte och frågeställningar

I denna rapport presenteras resultat från den sjunde datainsamlingen som genomfördes under perioden januari till maj 2012.

Syfte

Syftet med denna rapport, som är en årsbok för NTU, är att på övergripande nivå presentera resultaten för de fyra frågeområdena utsatthet för brott, otrygghet och oro för brott, förtroende för rättsväsendet samt brottsoffers erfarenheter av rättsväsendet. Mer djupgående analyser och förklaringar av resultaten sker huvudsakligen i fördjupningsstudier.

³ Se exempelvis Heber (2007).

⁴ Också i detta avseende finns en värdefull tidserie att studera genom Statistiska centralbyråns ULF-undersökningar. ULF ställer dock enbart ett fåtal frågor om otrygghet och oro.

⁵ Det är dock lägre än i grannländerna Danmark och Finland, se exempelvis Eurobarometer (2009) och Van Dijk m.fl. (2008).

Syftet är också att i möjligaste mån redogöra för resultaten för olika grupper i befolkningen, och på så sätt belysa eventuella skillnader mellan till exempel män och kvinnor eller mellan olika regioner. I rapporten redogörs även för resultat från tidigare undersökningar (NTU 2006–2011), och tidsserier för flera olika indikatorer redovisas.

Frågeställningar

De huvudsakliga frågeställningarna i rapporten är följande:

- Hur stor del av befolkningen utsattes under 2011 för de tio aktuella brottstyperna? Hur många brott har befolkningen utsatts för och hur ser fördelningen ut mellan olika typer av brott? Finns det skillnader mellan olika grupper i befolkningen? Vilka är omständigheterna kring brotten?
- Hur utbredd är otryggheten i befolkningen? Hur vanligt är det att människor oroar sig för olika typer av brott? Får otryggheten konsekvenser för beteendet och i så fall vilka? Finns det skillnader mellan olika befolkningsgrupper, och finns det skillnader när det gäller deras erfarenheter av brott och inställning till rättsväsendet?
- Hur stort är förtroendet för rättsväsendet som helhet, för de enskilda myndigheterna och deras sätt att utföra olika uppgifter? Finns det skillnader mellan olika befolkningsgrupper?
- Vilka erfarenheter har brottsutsatta som haft kontakter med rättsväsendet? Finns det skillnader mellan olika grupper i befolkningen?

2 Metod

I detta kapitel beskrivs metoden för NTU främst avseende datainsamlingen 2012. En mer omfattande och detaljerad redovisning av undersökningens metod ges i den fristående tekniska rapporten för Nationella trygghetsundersökningen 2012 (Brå 2013).

Upplägg och genomförande

Upplägget har i huvudsak utgått från att resultaten ska kunna redovisas på nationell nivå, men i vissa avseenden även regionalt. Eftersom få utsätts för brott krävs ett stort urval för att man ska kunna redovisa resultat om mindre vanliga brottstyper i förhållande till olika undergrupper i befolkningen. Statistiska åtgärder har också vidtagits för att öka precisionen i skattningarna och för att korrigera för bortfallet.

Urval

NTU bygger på ett nationellt slumpmässigt urval av personer i åldern 16–79 år.⁶ Till NTU 2012 drogs 20 000 personer ur Statistiska centralbyråns register över totalbefolkningen.⁷

Tabell 2.1 Urval och bortfall i NTU 2012.⁸

	Antal	Procent
Bruttourval	20 000	
– övertäckning (avlidna/utlandsflytt)	211	
Nettourval	19 789	100,0
Svarande	13 386	67,6
därav via enkäter	1 602	8,1
Bortfall	6 403	32,4
därav		
förhindrad att medverka	454	2,3
ej anträffad	2 939	14,9
avböjt att medverka	3 010	15,2

Unga och äldre väljer oftare än övriga åldersgrupper att inte delta i denna typ av undersökningar och riskerar då att bli alltför få för att

⁶ Urvalet består av personer som är födda mellan 1932 och 1996. De som är födda 1996 fyller 16 år undersökningsåret 2012. Därmed ingår även personer som vid undersökningstillfället är 15 år gamla.

⁷ Det innebär att NTU 2012 är den sjätte fullskaliga insamlingen (av totalt sju hittills). I 2006 års undersökning bestod urvalet av endast 10 000 personer.

⁸ För motsvarande uppgifter från NTU 2006–2011 se tabell 2.1 i respektive tekniska rapporter.

studeras separat med acceptabel precision i skattningarna. För att motverka detta har dessa åldersgrupper översamplats⁹ i urvalet. Även för de fyra befolkningsmässigt minsta länen har antalet urvalspersoner utökats för att ge möjlighet till regionala analyser.¹⁰

I analyserna av materialet används ett viktningsförfarande som tar hänsyn till överrepresentationer i urvalet och även korrigerar för bortfallet så att resultaten ska bli så representativa som möjligt för befolkningen (16–79 år). Urvalsundersökningar av det här slaget antas generellt sett representera normalbefolkningen väl (Brå 2000).

Genomförande och datainsamling

Datainsamlingen genomfördes av Statistiska centralbyrån, i huvudsak genom telefonintervjuer.¹¹ Den genomsnittliga intervjutiden var cirka 12 minuter. Till de personer i urvalet som inte gick att nå och till dem som inte ville svara på frågorna per telefon skickades en förkortad enkät.¹²

År 2012 samlades materialet in under perioden januari till maj.¹³ Ett informationsbrev skickades ut till urvalspersonerna några veckor innan SCB:s intervjuare tog kontakt per telefon. Innan intervjun påbörjades säkerställdes att den utvalda personen hade tagit del av informationen och samtyckte till att delta i undersökningen.

Utöver intervjudata samlades också vissa registeruppgifter in, exempelvis intervjupersonernas ålder, bostadsort och utbildning (se avsnittet om redovisningsgrupper).

Frågeinnehåll

De fyra frågeområden som behandlas i denna rapport är *utsatthet för brott, trygghet, förtroende för rättsväsendet och brottsoffers erfarenheter av kontakter med rättsväsendet*.¹⁴ Även bakgrundsinformation om de personer som deltagit i NTU samlas in och utgör sedan redovisningsunderlag.

Utsatthet för brott

Frågeområdet om utsatthet för brott inleds med ett antal så kallade screeningfrågor, som tar reda på om den tillfrågade varit utsatt för olika typer av brott – och i så fall hur många – under närmast föregående kalenderår (i det här fallet 2011).¹⁵ För personer som uppger att

⁹ Översampling innebär att man låter en grupp vara överrepresenterad i urvalet.

¹⁰ De län för vilka urvalsförstärkningar gjorts är Blekinge, Gotland, Jämtland och Kronoberg.

¹¹ För de intervjupersoner som så önskar kan intervjun göras på engelska

¹² Postenkäten innehöll samtliga frågor ur grundformuläret; däremot ingick inte uppföljningsfrågorna om respektive brott. Förutom på svenska fanns enkäten även tillgänglig på arabiska, bosniska, franska, persiska, spanska och turkiska.

¹³ Datainsamlingen i 2006 års undersökning genomfördes under augusti–oktober 2006. Datainsamlingarna har sedan 2007 skett i början av året.

¹⁴ De frågor som ligger till grund för redovisningen framgår av intervjuformuläret, som finns tillgängligt på Brå:s webbplats (www.bra.se) som bilaga till den tekniska rapporten.

¹⁵ Den här typen av undersökningar efterfrågar ofta utsatthet under *de senaste tolv månaderna* (räknat från undersökningstillfället), men i NTU efterfrågas utsatthet under föregående kalenderår, huvudsakligen för att jämförelser med den kalenderårsbaserade anmälningsstatistiken ska vara möjliga.

de utsatts för brott ställs ett antal uppföljningsfrågor om brottet eller brotten.

Screeningfrågor

Screeningfrågorna avser tio brottstyper. För att frågorna ska bli begripliga och tydliga beskrivs handlingen i stället för att efterfråga brottstypen enligt respektive brottsbenämning. Exempelvis undersöks utsatthet för misshandel genom frågan *Slog, sparkade eller utsatte någon dig för någon annan typ av fysiskt våld, så att du skadades eller så att det gjorde ont under förra året (2011)?* i stället för att fråga *Utsatte någon dig för misshandel under förra året (2011)?* Följande brottstyper efterfrågas i NTU och redovisas i denna rapport:

- misshandel
- hot
- sexualbrott
- personrån
- trakasserier¹⁶
- bedrägeri
- stöld av bil
- stöld ur eller från motordrivet fordon
- stöld av cykel
- bostadsinbrott

Utöver de listade brottskategorierna innehåller undersökningen också en fråga om huruvida de tillfrågade under den aktuella perioden har varit utsatta för något eller några *andra brott*. Av naturliga skäl ingår inte brott som utsätter exempelvis allmänheten i stort, staten eller företag.

Valet av brottstyper är delvis styrt av vilka brottskategorier som används i kriminalstatistiken och som det är möjligt att formulera tydliga frågor om. Valet har också styrts till brottstyper som bedöms som angelägna av olika skäl, exempelvis för att de är särskilt vanliga eller allvarliga eller i stor utsträckning är en källa till oro. För några typer av egendomsbrott (fordonsrelaterade brott samt bostadsinbrott) tillfrågas undersökningspersonerna både om de själva eller någon i deras hushåll har utsatts. Detta eftersom dessa brottstyper kan antas drabba hela hushållet i någon form, exempelvis genom ekonomisk förlust. För brott direkt riktade mot en person, exempelvis misshandel och hot, undersöks däremot endast om den tillfrågade själv har utsatts.

I och med valet av brottskategorier är det möjligt att studera ett brett spektrum av utsatthet. I anmälningstatistiken motsvarar de valda brottskategorierna ungefär 40 procent av samtliga anmälda brottsbalksbrott. En utgångspunkt för formuleringen av de flesta screeningfrågorna har, som tidigare framgått, varit att sträva efter jämförbarhet med någon eller några av de juridiska brottskategorier som används i anmälningstatistiken. Tidigare erfarenheter visar dock att ambitionen att mer i detalj fånga in exakt samma typ av händelser som i anmälningstatistiken är orealistisk. När frågorna formulerats har därför strävan i första hand varit att fånga brottsbalksbrott så pass väl att utvecklingen över tid i NTU går att jämföra med utvecklingen över tid i anmälningstatistik.

¹⁶ I brottsbalken definieras inte trakasserier som en egen brottstyp. Om någon eller några enskilda handlingar som begås är brottsliga (det kan till exempel handla om hot, ofredande, skadegörelse eller hemfridsbrott), klassificeras de enligt gällande brottsrubricering. För aktuell frågeformulering, se kapitel 3, avsnittet "Trakasserier".

tiken, snarare än att få exakta mått på brottsnivåer som är jämförbara med anmälningsstatistiken för ett givet år.

Uppföljningsfrågor om brott

De personer som uppger att de själva eller deras hushåll utsatts för någon eller några av de tio efterfrågade brottstyperna har också fått följdfrågor om brottet. Följdfrågorna skiljer sig något åt mellan de olika brottstyperna men handlar exempelvis om var och när brottet ägde rum, om det anmälts till Polisen, vilka skador som uppkom till följd av brottet, vilken relation brottsoffret har till gärningspersonen och vilket behov av stöd brottsoffret har haft. Frågorna berör således både omständigheterna kring brottet och brottsoffrets erfarenheter.

För att inte belasta intervjupersonerna med alltför långa intervjuer har följdfrågor ställts för maximalt tre av de brott som personen uppgett. Tidigare erfarenheter från NTU visar att de flesta uppger ett eller några enstaka brott och att merparten därför får redogöra för samtliga brott som de utsatts för.¹⁷ Om en person utsatts för mer än tre brott används en prioriteringslista¹⁸ som avgör vilka brott den svarande ska besvara i uppföljningsformuläret. I huvudsak innebär detta att ovanliga och mer allvarliga brottstyper går före vanliga och mindre allvarliga.

Trygghet

Som framgått tidigare innehåller NTU även frågor om otrygghet och oro för brott. Frågorna belyser oro för att själv utsättas för brott, oro för att närstående ska utsättas, oro över brottsligheten i stort samt en mer allmän känsla av otrygghet. När det gäller frågan om otrygghet är det tänkbart att andra faktorer, som inte är kopplade till brott, vägs in i svaren. I undersökningen efterfrågas också om den upplevda otryggheten får konsekvenser för det egna beteendet och livskvaliteten.

Förtroende för rättsväsendet

I undersökningen ingår frågor om förtroendet för såväl rättsväsendet i stort som för enskilda myndigheter (Polisen, åklagarna, domstolarna och Kriminalvården). Eftersom allmänheten endast i begränsad utsträckning har kontakter med de aktuella myndigheterna, kan man emellertid inte räkna med att alla tillfrågade har någon bestämd uppfattning om dem.

Vidare ingår även frågor om förtroendet för att misstänkta personer hanteras rättvist och för att personer som utsatts för brott behandlas bra av Polisen och av rättsväsendet generellt.

Brottsoffers kontakter med rättsväsendet

För att även fånga in de senare delarna i rättskedjan, såsom åklagare och domstol, tillfrågas de svarande om de under *de senaste tre åren* drabbats av något eller några brott som anmälts till Polisen. Om så är fallet får den svarande också ett antal frågor om sina erfarenheter av

¹⁷ Se till exempel avsnitten om upprepad utsatthet för brott i kapitel 3 i denna rapport.

¹⁸ Se bilaga i *Teknisk rapport för Nationella trygghetsundersökningen 2012* (Brå 2013).

kontakterna med rättsväsendets myndigheter. Frågorna avser erfarenheten av kontakten med Polisen, och i de fall där en anmälan har lett till rättegång ställs frågor om erfarenheten av målsägandebiträde och åklagare, om bemötandet i domstol och om förståelsen av rättegången.

Bortfall

Frågeundersökningar dras alltid med ett visst bortfall, eftersom en del av de personer som valts för att ingå i undersökningen inte vill eller kan delta (externt bortfall). Vissa av dem som deltar besvarar inte heller alla frågor (internt bortfall).

Externt bortfall

Det totala bortfallet för datainsamlingen år 2012 uppgår till 32,4 procent av urvalet (se tabell 2.1 ovan). Det motsvarar en svarsfrekvens på 67,6 procent, vilket är 2 procentenheter lägre än i NTU 2011. Svarsrekvensen har sjunkit sedan mätningarna inleddes 2006, då närmare 78 procent av de utvalda deltog i undersökningen. I den tekniska rapporten (Brå 2013) redovisas en genomgång av bortfallens beskaffenhet vid de sju datainsamlingsomgångar som hittills genomförts. Slutsatsen är att det ökande bortfallet kommer sig av att en högre andel av bruttourvalet var ”ej anträffade” vid telefonintervjuerna jämfört med de första åren. Vad detta i sin tur beror på är inte helt klarlagt. En analys av bortfallen visar att de svarande *avviker* från dem som inte svarat. Exempelvis har kvinnor och personer födda i Norden svarat i större utsträckning än män och utomnordiskt födda.

För att minska bortfallets snedvridande effekt samt för att minska urvals- och täckningsfel har olika viktningförfaranden använts. Det något större bortfallet leder till en viss ökad osäkerhet i skattningar men dess storlek bedöms fortfarande vara på en acceptabel nivå i paritet med liknande undersökningar och skevheter kompenseras effektivt av viktningförfarandet. Cirka 8 procent av de utvalda personerna deltog genom att fylla i postenkäten, och denna andel är något högre än tidigare år, som en direkt följd av den högre andelen ”ej anträffade” i telefonintervjufasen.

Även andra åtgärder har vidtagits för att hålla det externa bortfallet nere, exempelvis att de tillfrågade haft möjlighet att styra tidpunkten för intervjun.

Internt bortfall

Det interna bortfallet hanteras, med något enstaka undantag, som slumpmässigt bortfall i rapporten. Till det interna bortfallet i undersökningen räknas i de flesta fall även svarsalternativen *vet ej/vill ej svara* (dock inte i frågeavsnittet om förtroende för rättsväsendet, se kapitel 5). I postenkäten tillkommer fall där inget svarsalternativ fyllts i. I denna rapport förekommer inte internt bortfall över 5 procent, varför det interna bortfallet inte redovisas.

Tillförlitlighet och jämförbarhet

Det finns anledning att ta upp några generella begränsningar med undersökningen. Urvalet är inte representativt för alla åldersgrupper i befolkningen, till exempel inkluderas inte ungdomar under 16 år eller de allra äldsta över 79 år. Detsamma gäller för personer som vistas på institution (exempelvis inom sjuk- eller kriminalvård). Det är inte heller troligt att de mest marginaliserade grupperna i befolkningen, som hemlösa, missbrukare och grovt kriminella, är tillräckligt representerade.¹⁹

Generellt sett anses den här typen av undersökningar spegla förhållandena bland den vuxna normalbefolkningen (även om 16- och 17-åringar ibland kategoriseras som barn eller ungdomar).

Tillförlitlighet

I urvalsundersökningar är mätfel ofta den felkälla som har störst betydelse. I vilken utsträckning resultaten i undersökningen ger en korrekt bild av verkligheten beror främst på mätfelens omfattning. Problem orsakas huvudsakligen av frågeformulärets utformning, omständigheter vid intervjuutillfället, intervjuaren eller den svarande och kan leda till såväl över- som underskattningar i resultaten.

I denna undersökning bedöms det huvudsakliga problemet vara de tillfrågades vilja och möjlighet att lämna sanna svar. Det kan vara svårt att minnas exakt när en händelse ägde rum, och därigenom kan brott som inte borde vara med i undersökningen ändå rapporteras. En annan anledning kan vara att den tillfrågade väljer att tillrättalägga svaret, antingen för att uppge ett socialt önskvärt svar, exempelvis att ett brott är polisanmält trots att så inte är fallet eller för att intervjun inte äger rum i enskildhet och den svarande därför inte vill tala öppet om sina erfarenheter.

Felen kan också bero på okunnighet. De tillfrågade kan ha varit utsatta för händelser som enligt brottsbalken inte definieras som brott (vilket exempelvis kan gälla i vissa fall av upplevda hot eller trakasserier), men som uppfattats som brott av den utsatte. Man kan också ha varit utsatt för en brottslig handling utan att själv ha definierat händelsen som ett brott.

En annan typ av problem är relaterat till uppföljningsformulären, som innehåller följdfrågor om de brott som intervjupersonen utsatts för. Uppföljningsfrågor ställs om maximalt tre brott per person, vilket gör att brott som är vanliga vid upprepad utsatthet, blir underrepresenterade i resultaten.²⁰ Mer om felkällor och åtgärder som vidtagits mot dessa står att läsa i den tekniska rapporten (Brå 2013).

Tolkningsutrymme

De drygt 13 000 personer som besvarat frågorna i NTU 2012 representerar Sveriges normalbefolkning i åldrarna 16–79 år mycket väl.

¹⁹ Dessa marginaliserade grupper tenderar att vara mer drabbade av brott än andra (Brå 2002, Nilsson 2002, Brå 2000).

²⁰ Till exempel är misshandelsbrott mot kvinnor i hemmiljö av en närstående gärningsperson ofta upprepade och sker därmed sannolikt i större utsträckning än vad NTU kan visa (se exempelvis Brå 2002).

Resultaten för trygghet och inställning till rättsväsendet – liksom erfarenheter av brott, på nationell och regional nivå – speglar förhållandet i befolkningen mycket väl. För de flesta frågeområdena kan även en hel del resultat om skillnader mellan olika grupper i befolkningen studeras med säkerhet. Osäkerheten mellan olika grupper gäller framför allt de mer ovanliga brottstyperna, där antalet utsatta som intervjuats är lågt. Grundprincipen är att ju större antal svarande ett resultat grundar sig på, och ju större skillnaderna är mellan olika grupper, desto mer statistiskt robusta är resultaten i denna rapport.

Ett sätt att bedöma tillförlitligheten i statistiska skattningar är att använda konfidensintervall.²¹ Dessa används vid de regionala redovisningarna i rapporten. De beräkningar av konfidensintervall som görs tar inte fullt ut hjälp av den avancerade viktningen men ger en god uppfattning om vilka skillnader som inte är uppkomna av slumpen. Generellt är beräkningarna något mer konservativa än vad som vore fallet om viktningförfarandet kunde utnyttjas till fullo.

I bilaga 2 finns en lathund för beräkningen av osäkerhetsintervall till rapportens skattningar. Osäkerhetsintervallet är ett grövre osäkerhetsmått som baseras på principen för konfidensintervall.

Jämförbarhet med tidigare NTU (2006–2011)

Den första undersökningen, NTU 2006, skiljer sig från de därpå följande, varför jämförelser dem emellan bör göras med försiktighet. NTU 2007–2012 bedöms däremot vara jämförbara fullt ut. Skillnaderna mellan den första insamlingen och de övriga består huvudsakligen av olika urvalsstorlekar²² och olika tidpunkter för datainsamling.²³ Det sistnämnda innebär att de två första undersökningarnas referensperioder till viss del överlappar varandra för vissa frågeområden (se avsnittet Referensperioder nedan). På grund av ett mindre urval i NTU 2006 är dessa skattningar behäftade med en större osäkerhet än de som gjorts utifrån NTU 2007–2012. Till detta kommer att skillnader i resultaten mellan enstaka år, trots att de är signifikanta, ändå kan vara av mycket liten betydelse, om det rör sig om så kallade ”naturliga variationer”, det vill säga att det som mäts vanligtvis varierar på detta sätt från år till år. Ju fler år som läggs till tidsserien, desto tydligare framgår vilka skillnader som är mer relevanta.

Jämförbarhet med andra källor

Jämförelser med andra källor görs generellt sett inte i denna rapport. Jämförelser görs dock inom ramen för fördjupningsstudier. I den tekniska rapporten (Brå 2013) finns en sammanställning av källor, inklusive den officiella kriminalstatistiken, som på något sätt belyser NTU:s frågeområden. Nedan följer en kort beskrivning av den officiella kriminalstatistiken och hur NTU:s mätning av utsatthet för brott förhåller sig till den.

²¹ Ett konfidensintervall är ett intervall av värden som har skapats utifrån ett urval där man med viss sannolikhet kan säga att det sanna värdet finns i (till exempel) 95 fall av 100. För att läsa mer om konfidensintervall och viktning hänvisas till den tekniska rapporten (Brå 2013).

²² 10 000 personer år 2006, och 20 000 personer per år under åren därefter.

²³ Andra delen av året 2006, och första delen av året under åren därefter.

Den officiella kriminalstatistiken

Kriminalstatistiken består bland annat av polisanmälda brott, misstänkta och lagförda personer som grundar sig på uppgifter från rättsväsendet. Denna statistik beskriver brottsligheten endast i begränsad utsträckning eftersom långt ifrån alla brott anmäls till Polisen. Hur väl de anmälda brotten speglar den faktiska brottsligheten (det vill säga alla brott som begås, oavsett om de polisanmäls eller ej) varierar kraftigt mellan olika typer av brott, eftersom anmälningsbenägenheten växlar för olika brottstyper. Statistiken påverkas också av de rutiner som finns för att registrera och räkna antalet brott, liksom av lagstiftningen.

När det gäller jämförelser mellan NTU och den officiella kriminalstatistiken är det huvudsakliga syftet att på sikt kunna jämföra resultaten från NTU med kriminalstatistiken avseende brottslighetens utveckling. Däremot är direkta jämförelser av brottslighetens *omfattning* inte lämpliga (se avsnittet om frågeinnehåll ovan).

Resultatredovisningen

I kapitel 3–6 presenteras huvudresultaten uppdelat på områdena utsatt-
het för brott, trygghet, förtroende för rättsväsendet samt brottsoffers
kontakter med rättsväsendet. För alla dessa områden, utom brottsoffers
kontakter med rättsväsendet, finns regionala resultatredovisningar.
Länsvisa redovisningar återfinns under respektive kapitel medan resultat
för vissa kommuner återfinns i tabellbilagan i slutet av rapporten, till-
sammans med resultat för samtliga redovisningsgrupper. Notera att i hu-
vudparten av tabellerna redovisas svarsfördelningen i procent. Avrund-
ning av procenttal innebär i vissa fall att svarsandelarna inte summerar
till exakt 100 procent.

Redovisningsgrupper

I faktarutan nedan redogörs för den bakgrundsinformation och de
redovisningsgrupper som används i undersökningen (antalet individer
i undersökningen samt motsvarande andelar i befolkningen för dessa
redovisningsgrupper återfinns i tabell 2A i bilaga 1).

Generellt gäller att dessa redovisningsgrupper används i *beskrivande*
och inte i *förklarande* syfte. Man bör ha i åtanke att redovisningsgrup-
perna i vissa fall samvarierar med varandra, vilket förklaras närmare
i stycket om särskilda statistiska analyser nedan och NTU 2011 (Brå
2012a).

Dessa och övriga förhållanden som används för att studera olika grup-
per framgår av tabellredovisningarna. Andra begrepp och mått som
används i redovisningen beskrivs i det sammanhang där de används.
Några enheter beskrivs emellertid nedan.

Särskilda statistiska analyser

Resultaten i rapporten redovisas i huvudsak i tabeller och figurer base-
rade på enkla bivariata analyser. I den löpande texten redovisas dock
resultat från de logistiska regressionsanalyser (i rapporten kallade

Redovisningsgrupper i NTU 2012

Kön	Ålder	Familjetyp	Typ av boendeort ²⁴
Män	4 kategorier	Sammanboende	Storstäder
Kvinnor	16–24 år	– med barn	– Stockholm
	25–44 år	– utan barn	– Göteborg
Högsta utbildning	45–64 år	Ensamstående	– Malmö
Förgymnasial	65–79 år	– med barn	Större städer
Gymnasial	8 kategorier	– utan barn	Mindre städer/landsbygd
Eftergymnasial	16–19 år		
	20–24 år	Bostadstyp	Regional indelning
Svensk/utländsk bakgrund	25–34 år	Småhus	Län (21) ²⁵
Svenskfödda med	35–44 år	Flerfamiljshus	Kommuner (27) ²⁶
– en eller båda föräldrarna inrikes född(a)	45–54 år		
– båda föräldrarna utrikes födda	55–64 år		
Utrikes födda	65–74 år		
	75–79 år		

särskilda statistiska analyser) som gjordes i NTU 2011, för hur de olika bakgrundsfaktorerna påverkar undersökningens huvudindikatorer för utsatthet för brott, otrygghet och förtroende för rättsväsendet. Resultatet av de logistiska regressionsanalyserna och hur de tolkas går att läsa mer utförligt om i NTU 2011 (Brå 2012a). Kort kan sägas att fördelen med regressionsanalyser är att de frigör de olika bakgrundsfaktorernas effekt från varandra. Ett exempel på detta är att utbildning ofta ser ut att samvariera med utsatthet för brott i de vanliga redovisningarna. Men eftersom utbildningsnivå samtidigt samvarierar med ålder går det med en bivariat analys inte att avgöra vilken av faktorerna som samvarierar med utsatthet för brott. Med hjälp av en regressionsanalys kan man däremot se om effekten av utbildning kvarstår när man rensat bort effekten av ålder.

Några redovisningsenheter

I resultatredovisningen för utsatthet för brott bör man vara uppmärksam på att redovisningsenheterna, och därmed redovisningssättet, skiljer sig åt för de olika typerna av brott.

- *Enskilda personer som utsatts för brott*
För att undersöka hur många personer i befolkningen som utsatts för brott mot enskild person (misshandel, hot, sexualbrott, personrån, trakasserier samt bedrägerier) efterfrågas endast den egna utsattheten. Resultaten för dessa brottstyper redovisas således utifrån andelen *personer i befolkningen* som utsatts under ett givet kalenderår.
- *Hushåll som utsatts för egendomsbrott*
När det gäller brotten mot egendom (det vill säga stöld av bil, stöld ur eller från motordrivet fordon, stöld av cykel samt bostadsinbrott) är det hela hushållets utsatthet som efterfrågas. Resultaten för dessa

²⁴ Utifrån H-regioner (se närmare beskrivning i den tekniska rapporten (Brå 2013).

²⁵ Länsnumrering efter länskod.

²⁶ Endast kommuner med fler än 100 svarande redovisas.

brottstyper redovisas utifrån andelen *hushåll i befolkningen* som utsatts under ett givet kalenderår.

- *Antalet brott (händelser)*

För varje brottstyp frågas hur många gånger händelsen inträffat under föregående kalenderår, vilket syftar till att ge svar på frågan om hur många brott befolkningen utsatts för. Utifrån uppgiften om antalet gånger som händelsen ägt rum skattas antalet brottsändelser i befolkningen. För att skattningarna av förekomst (antal brott) i befolkningen ska bli mer stabila räknas höga antal ner till 52 tillfällen, vilket i genomsnitt motsvarar ett tillfälle per vecka. För en mer utförlig diskussion om hur skattningen av antal brott påverkas av extremvärden hänvisas till den tekniska rapporten (Brå 2013).

Referensperioder

Undersökningens frågeområden studerar förhållanden under olika tidsperioder. Detta framgår löpande i resultatredovisningen, men en sammanfattande beskrivning ges nedan.

- *Utsatthet för brott*

Referensperioden när det gäller utsatthet för brott är föregående kalenderår (i NTU 2012 redovisas alltså utsattheten 2011).

- *Trygghet*

- I kapitlet om trygghet redovisas oro för olika typer av brott under de *senaste tolv månaderna* (räknat från intervjutillfället).
- Frågorna om man bevittnat misshandel eller om någon anhörig utsatts för brott avser *föregående kalenderår* (2011).
- De mer övergripande frågorna avser den uppfattning som intervjupersonen har vid *intervjutillfället*.

- *Förtroende för rättsväsendet*

I frågeavsnittet om allmänhetens förtroende för rättsväsendet efterfrågas intervjupersonens uppfattning vid *intervjutillfället*.

- *Brottsoffers kontakter med rättsväsendet*

I avsnittet om brottsoffers erfarenheter av kontakter med rättsväsendet redovisas erfarenheter under de *senaste tre åren* (räknat från intervjutillfället).

Tänk på detta vid läsning av resultaten:

- I kapitlet om utsatthet för brott varierar redovisningsenheterna. Utsatthet för *brott mot enskild person* redovisas i *andel utsatta personer* medan utsatthet för *egendomsbrott mot hushåll* redovisas i *andel utsatta hushåll*.
- Frågan om *otrygghet* i kapitlet om trygghet avser *allmän otrygghet* och innefattar därför andra tänkbara orsaker till otrygghet än otrygghet relaterad till brott.
- I denna rapport redogörs huvudsakligen för samvariation mellan två variabler, till exempel otrygghet och utbildning. Vissa bakgrundsvariabler är inte oberoende av varandra, exempelvis samvarierar utbildningsnivå med ålder (som en följd av sin ålder har de yngsta oftast en förgymnasial eller gymnasial utbildning). Med hjälp av särskilda statistiska analyser kan man dock frigöra bakgrundsvariablernas effekt på varandra. Eventuella skillnader som framkommer mellan olika grupper behöver dock inte innebära att det finns ett *orsakssamband*. För att läsa mer om de särskilda statistiska analyserna hänvisas till NTU 2011 (Brå 2012a).
- I de regionala redovisningarna redogörs för konfidensintervall (illustrerat med en tunnare linje i varje stapel). Konfidensintervallet är ett osäkerhetsmått som i detta fall visar inom vilket intervall populationsvärdet finns i 95 fall av 100. Om konfidensintervall för två olika län överlappar varandra innebär det att skillnaden dem emellan inte är statistiskt säker. Läs mer om detta i bilaga 2.
- Referensperioderna i NTU varierar beroende på frågeområde; exempelvis avser *förtroende för rättsväsendet* inställningen vid intervjutillfället, medan *utsatthet för brott* avser kalenderåret före intervjutillfället. Tänk på detta vid jämförelser av olika frågeområden.
- Till följd av avrundningar summerar inte alla tabeller och diagram till 100 procent.

3 Utsatthet för brott

Sammanfattning

Den sammantagna bilden visar att de flesta i befolkningen inte har utsatts för något brott under 2011 och att den mindre andel av befolkningen som drabbas av brott har minskat något sedan 2005. Det är dock viktigt att notera att utsattheten är hög i vissa grupper och att den är koncentrerad till ett litet antal personer i befolkningen.

Andelen personer som uppger att de utsatts för brott har minskat de senaste fem åren, från 26 procent utsatta i befolkningen år 2005 till 23 procent 2011. Det är framför allt utsatthet för trakasserier och stöld ur/från fordon som minskar.

Det är vanligast att utsättas för brott som kan anses vara mindre allvarliga, såsom hot, trakasserier och cykelstöld (4–7 %), medan det är mindre vanligt är utsättas för grövre brott, som personrån, allvarlig misshandel och sexualbrott (omkring 1 %).

Mer än hälften av dem som utsätts för brott uppger att de inte anmält händelsen till polisen. Sexualbrott och trakasserier anmäls i minst utsträckning medan stöldbrott, som bostadsinbrott och stöld ur eller från fordon, anmäls i störst utsträckning.

Utsattheten är ojämnt fördelad sett till andel utsatta personer i olika grupper i befolkningen. Den mest drabbade gruppen är unga vuxna (20–24 år) där utsatthet för brott mot enskild person (till exempel misshandel, personrån, sexualbrott) är nästan dubbelt så hög som i övriga befolkningen. När man studerar särskilda brottstyper noteras att unga män är den grupp som har högst utsatthet för misshandel (9 %) och att utsatthet för hot är vanligast bland unga kvinnor (8 %). Ensamstående föräldrar (främst mödrar) är också en grupp med hög utsatthet, och här noteras en särskilt hög utsatthet för trakasserier (8 %).

Hur många gånger man utsätts för brott under ett år är också mycket ojämnt fördelat i befolkningen. Medan majoriteten av dem som utsätts för brott uppger att det skedde vid ett enstaka tillfälle, rapporterar en liten del av befolkningen hög upprepad utsatthet. När det gäller utsatthet för misshandel, hot, sexualbrott, personrån, bedrägeri och trakasserier under 2011 var det 2 procent av befolkningen som utsattes för över hälften av händelserna.

När kvinnor utsätts för brott som hot, misshandel och trakasserier är gärningspersonen ofta en bekant eller en närstående, och brottsplatsen är ofta i hemmet eller på arbetet. När män utsätts för den typen av brott är gärningspersonen oftast en okänd person och brottet sker oftare på en allmän plats. Det är betydligt vanligare att offer och/eller gärningsperson varit påverkade av alkohol eller droger i fall där män varit utsatta för hot eller misshandel än i fall där kvinnor varit utsatta.

Kom ihåg:

I NTU redovisas utsatthet för brott under föregående kalenderår, vilket innebär att resultaten för NTU 2012 avser utsatthet under 2011.

Generellt om utsatthet för brott

I det här kapitlet redovisas resultat från NTU 2012 om enskilda personers respektive hushållens utsatthet för brott under 2011. Vidare redovisas hur utsattheten har utvecklats sedan 2005.

De olika avsnitten belyser utsatthet för totalt tio brottstyper, nämligen *misshandel, hot, sexualbrott, personrån, trakasserier,²⁷ bedrägerier, bostadsinbrott, bilstöld, stöld ur eller från fordon och cykelstöld*. Dessa brottstyper utgör tillsammans drygt 40 procent av samtliga anmälda brott mot brottsbalken.²⁸

NTU belyser i huvudsak utsatthet för brott i Sverige, men det förekommer naturligtvis att de tillfrågade har utsatts för brott utomlands, och även denna utsatthet ingår i de redovisade resultaten. Med undantag för personrån är dock andelen brott som ägt rum utomlands relativt låg för de flesta brottstyper.²⁹

En stor del av huvudresultaten presenteras med hjälp av diagram. En utförlig redovisning av resultat och bakgrundsfaktorer återfinns dock som tabeller i tabellbilagan i slutet av rapporten (se tabell 3A–3I).³⁰ Genomgången av de enskilda brottstyperna inleds med en sammanställning av utsattheten inom kategorierna *brott mot enskild person* respektive *egendomsbrott mot hushåll*.³¹ Därpå följer ett avsnitt om anmälningsbenägenheten för de olika brottskategorierna samt en redogörelse för hur utsattheten fördelar sig regionalt. Utöver detta presenteras också resultat för några omständigheter kring brotten.³² För respektive brottskategori finns även ett avsnitt som handlar om upprepad utsatthet för brott.

Nästan var fjärde person har utsatts för brott

Enligt NTU 2012 har 23 procent av befolkningen (16–79 år) utsatts för något brott under 2011, riktat antingen mot dem själva eller mot deras hushåll. De flesta av dem, 21 procent av befolkningen, uppger att de utsatts för någon av de tio brottstyper som undersöks i NTU, och resten (dvs. 2 procent av befolkningen) uppger att de utsatts för något annat brott. Andelen är oförändrad jämfört med förra året, men har minskat något (-3 procentenheter) sedan 2005.

²⁷ Trakasserier handlar om en serie av mer eller mindre allvarliga händelser, till exempel ofredande eller hemfridsbrott. Alla händelser som sammantaget definieras som trakasserier behöver inte vara kriminaliserade och därför klassificeras inte trakasserier som ett eget brott juridiskt sett.

²⁸ I brottsbalken ingår många brott där offren inte är privatpersoner, utan exempelvis privata företag, offentlig verksamhet, allmänheten eller staten.

²⁹ Av de personrån som rapporteras i NTU uppges 13 procent ha ägt rum utomlands. Motsvarande andel för övriga brottstyper varierar mellan 0 och 3 procent.

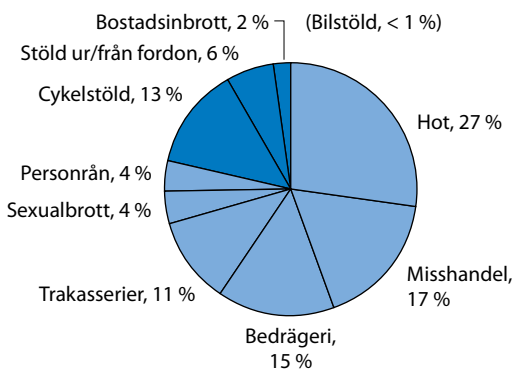
³⁰ Vilka befolkningsgrupper som redovisas i tabellbilagan varierar för olika brottstyper. För brott mot egendom redovisas skillnader enbart utifrån hushållsrelaterade bakgrundsfaktorer såsom familje- och boendeförhållanden. Detta med anledning av att de tillfrågade för dessa brottstyper svarar på frågor om hela hushållets utsatthet, medan individbaserade bakgrundsuppgifter endast finns tillgängliga specifikt för den intervjuade personen.

³¹ Brottskategorin brott mot enskild person består av brottstyperna hot, misshandel, sexualbrott, personrån, trakasserier och bedrägerier. Kategorin egendomsbrott mot hushåll består av brottstyperna bostadsinbrott, bilstöld, stöld ur eller från fordon och cykelstöld.

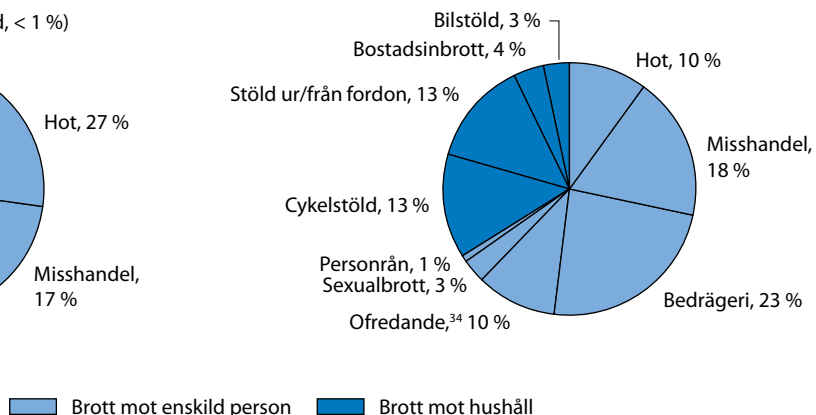
³² Uppföljningsfrågor ställs inte för samtliga brott som rapporteras i NTU. Det innebär att redovisningar av omständigheterna kring brotten baseras på det urval av brott för vilka sådan information finns (se vidare Teknisk rapport för Nationella trygghetsundersökningen 2012, Brå 2013).

Fördelningen av det totala antalet rapporterade brott, av de tio brotts-typer som undersöks i NTU, framgår av figur 3.1, som visar att brott mot enskild person utgör 79 procent av de rapporterade händelserna, medan egendomsbrott mot hushåll utgör 21 procent. För att underlätta jämförelser med den officiella kriminalstatistiken redovisas fördelningen av polisanmälda brott av motsvarande brotts typer i figur 3.2. Här fram- går att andelen polisanmälda brott mot enskild person (67 %) är lägre än vad som framkommer i NTU, medan andelen anmälda brott mot egendom är högre (33 %). Skillnaden i fördelning mellan de två kate- gorierna liknar de tre föregående åren (2008–2010), men skiljer sig mot resultaten från tidigare år (2005–2007). Bland de anmälda brotten i den officiella kriminalstatistiken har andelen egendomsbrott mot hushåll minskat och andelen brott mot enskild person ökat. Trots förändringen är andelen brott mot person fortfarande betydligt högre i NTU än i kri- minalstatistiken. Resultaten visar att den dolda brottsligheten, det vill säga den som inte anmäls till Polisen, är större för brotten mot enskild person än för brotten mot egendom.³³

Figur 3.1
Fördelning av det totala antalet brott i befolkningen (16–79 år) under 2011, enligt NTU 2012. Avser de brotts typer som specificerats i NTU.

Figur 3.2
Fördelning av det totala antalet anmälda brott enligt den officiella kriminalstatistiken under 2011 (Brå 2012b). Avser de brotts typer som specificerats i NTU.

³³ Detta framgår även när man studerar andelen polisanmälda brott enligt NTU för de olika brottska- tegorierna (se inledningarna till avsnitten om respektive brottskategori). Värt att notera är att när motsvarande jämförelse görs mellan fördelningen av antalet polisanmälda brott enligt kriminalstatistiken och antalet polisanmälda brott enligt NTU så närmar sig fördelningarna varandra (63 respektive 37 procent enligt kriminalstatistiken jämfört med 70 respektive 30 procent enligt NTU). Det är dock viktigt att notera att dessa två källor inte är helt jämförbara, bland annat eftersom de fångar och mäter brottsligheten på olika sätt (självrapporterad utsatthet för brott respektive polisanmäld brottslighet). Till exempel avser den officiella kriminalstatistiken inte bara brott mot privatpersoner. För fordonsbrotten och bedrägerier räknas även brott mot till exempel privata företag och offentlig verksamhet. Ett annat exempel på hur de olika källorna skiljer sig från varandra är att det är sannolikt att NTU i högre utsträckning än kriminalstatistiken fångar in händelser som i lagens mening inte skulle bedömas som brottsliga. För vidare resonemang om jämförbarheten mellan NTU och anmälningsstatistiken (se Teknisk rapport för Nationella trygghetsundersökningen 2012, Brå 2013).

³⁴ Här redovisas andelen ofredandebrott i stället för trakasserier, som inte ingår som en enskild brotts typ i kriminalstatistiken.

Generellt om brott mot enskild person

Resultat i korthet

Inom kategorin brott mot enskild person ingår brottstyperna misshandel, hot, sexualbrott, personrån, bedrägerier och trakasserier.

Omkring 12 procent av befolkningen uppger att de utsatts för något eller några brott mot enskild person under år 2011. Andelen har minskat något sedan 2005. Framför allt har andelen personer utsatta för trakasserier minskat.

Andelen utsatta är större i de yngre åldersgrupperna.

I en jämförelse mellan könen framgår att det är betydligt vanligare att män utsätts för misshandel och personrån jämfört med kvinnor. Det är vanligare att kvinnor är utsatta när det handlar om hot, sexualbrott och trakasserier.

Ungefär en tredjedel (33 %) av brotten mot enskild person uppges vara polis-anmälda. Allvarlig misshandel och personrån anmäls i störst utsträckning och sexualbrott och trakasserier i minst utsträckning.

En stor andel av brottsligheten begås mot en liten del av befolkningen. Hälften (53 %) av brotten mot enskild person år 2011 begicks mot den lilla grupp svarande (1,6 % av befolkningen) som uppger att de har utsatts för fyra eller fler sådana brott under 2011.

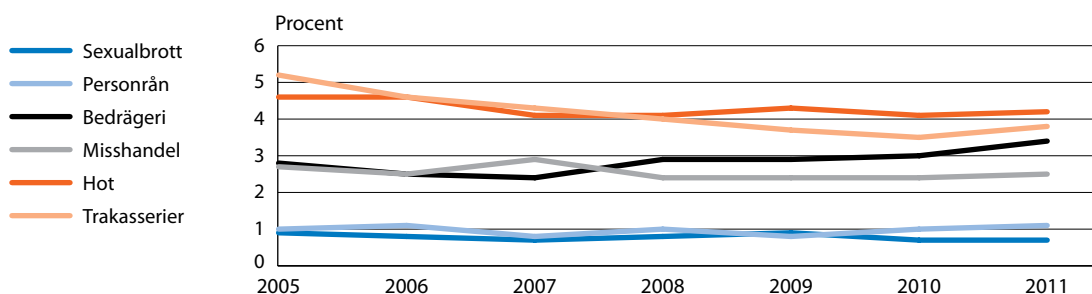
Inom kategorin *brott mot enskild person* ingår brottstyperna *misshandel, hot, sexualbrott, personrån, bedrägerier* och *trakasserier*. Sammantaget uppger var nionde person (11,6 %) av befolkningen (16–79 år) att de utsattes för något eller några av dessa brott under 2011. Vid skattningen av antalet brott rör det sig om drygt två miljoner brottsändelser. Jämfört med närmast föregående år har andelen utsatta i befolkningen ökat något, men jämfört med resultaten från det första undersökningsåret (se tabell 3B i bilaga 1) har andelen minskat (-1,5 procentenheter). Det uppskattade antalet brott i befolkningen har legat relativt stabilt över de sex år som mätningarna har genomförts.

Andelen som har utsatts för *trakasserier* minskade stadigt (med sammanlagt 1,7 procentenheter) mellan 2005 och 2010. År 2011 steg andelen något och uppgår till 3,8 procent. Andelen utsatta för *hot* har legat på ungefär samma nivå sedan den sjönk från 4,6 till 4,1 procent mellan 2006 och 2007. Andelen som uppger att de utsatts för *misshandel* 2011 är 2,5 procent, vilket är i princip samma nivå som de senaste tre åren. Här skiljer sig utvecklingen i NTU från utvecklingen av antalet polis-anmälda brott i den officiella kriminalstatistiken, där antalet anmälda brott per 100 000 invånare har ökat. Även antalet polisanmälningar om *bedrägeri* har ökat relativt kraftigt i den officiella kriminalstatistiken de senaste åren, men i NTU har trenden varit något annorlunda. Mellan 2007 och 2008 skedde en ökning från 2,4 procent till 2,9 procent, varefter nivån i princip var oförändrad till 2010 varefter andelen som utsatts för bedrägeri ökade till 3,4 procent 2011.

Personrån (1,1 %) och sexualbrott (0,7 %) är de brottstyper som lägst andel uppger sig ha blivit utsatta för. Det ökande antalet polisanmälda fall av sexualbrott och i synnerhet våldtäkt har rönt stor uppmärksamhet i media, men resultaten i NTU tyder på att omfattningen av sexualbrott varit relativt oförändrad sedan 2006. Här bör dock noteras att frågan om sexualbrott omfattar ett brett spektrum av händelser, där såväl lindrigare som allvarigare brott ingår. Som en följd av frågans känsliga art är det inte säkert att NTU fångar in alla de händelser som man avser mäta i undersökningen.³⁵

Andelen utsatta för olika typer av brott mot enskild person framgår av tabell 3.1 och av figur 3.3. Hot och trakasserier är de brottstyper mot enskild person som uppges i störst utsträckning (4,2 respektive 3,8 %).

Figur 3.3 Andel av befolkningen (i procent) som utsatts för olika typer av brott mot enskild person 2005–2011, enligt NTU 2006–2012.

Antalet händelser i befolkningen (16–79 år) skattas utifrån uppgifter om hur många gånger de svarande uppger att de har utsatts för respektive brottstyp under det föregående året (se tabell 3.1).³⁶ Hot är den brottstyp som högst andel av befolkningen (4,2 %) utsatts för och sexualbrott den brottstyp som lägst andel utsatts för (0,7 %).³⁷ Även antalet skattade händelser är högst för hot (715 000), medan det är lägst för personrån (113 000).

En stor andel utsatta för en viss brottstyp innebär generellt ett högre antal skattade händelser i befolkningen, men det förekommer variationer beroende på hur vanlig den upprepade utsattheten är. Exempel på detta är misshandel och personrån, som 2,5 respektive 1,1 procent uppger att de utsatts för under 2011. *Andelen utsatta* för misshandel är således ungefär dubbelt så högt, men *antalet skattade* misshandelsbrott är nära fyra gånger så många (451 000) som antalet skattade personrån (113 000). Detta beror på att upprepade utsatthet är vanligare vid misshandel än vid personrån.

³⁵ Den sortens felkällor ska beaktas när man skattar nivåer av utsatthet, men bör inte på ett avgörande sätt påverka möjligheten att studera utvecklingen för den här typen av brott.

³⁶ Antalet skattade händelser i NTU kan variera kraftigt över tid, vilket är anledningen till att utvecklingen av utsatthet för brott huvudsakligen redovisas i andel utsatta personer. Variationen i antal händelser beror på att enskilda personer med mycket hög upprepade utsatthet får stor inverkan på skattningarna (antalet händelser räknas dock ner till maximalt 52 per person och brottstyp för att minska extremvärdenas inverkan på skattningarna).

³⁷ Skattningen avser hela befolkningen. Om man endast studerar kvinnorna är andelen utsatta för sexualbrott 1,1 procent.

Genom att studera olika grupper (se tabell 3A i bilaga 1) framgår att män och kvinnor utsätts i nästan samma utsträckning (12,0 respektive 11,1 %) för brott mot enskild person. När enskilda brottstyper studeras var för sig framträder emellertid vissa skillnader i utsatthet mellan män och kvinnor. Detta belyses närmare i de följande avsnitten om de olika typerna av brott mot enskild person. Nedan följer först ett avsnitt om anmälningsbenägenhet för de olika brotten mot enskild person samt ett avsnitt om hur utsattheten för brott mot enskild person fördelar sig på regional nivå.

Anmälningsbenägenhet

De flesta brotten mot enskild person anmäls inte till polisen, och för vissa brottstyper är det så kallade mörkertalet mycket stort. Av tabell 3.1 framgår att 33 procent av de brott mot enskild person som rapporteras i NTU 2012 uppges vara polisanmälda, men andelen anmälda händelser varierar kraftigt mellan de olika brottstyperna. Överlag tycks dock alltför många brott mot enskild person anmälas. Även om vi ser en lägre anmälningsbenägenhet för vissa brottstyper 2011, är den generella trenden över tid att anmälningsbenägenheten ökar (se figur 3.4).

Personrån, en typ av brott med jämförelsevis högt straffvärde, uppges vara polisanmälda i 54 procent av fallen. Bedrägerier anmäls något mer sällan (43 %). Enligt de utsatta polisanmäls drygt vart tredje fall av misshandel (35 %) och knappt vart tredje fall av hot (29 %). De brottstyper som uppges anmälas i lägst utsträckning är trakasserier (22 %) och sexualbrott³⁸ (19 %).

Tidigare studier har visat att det är vanligare att en person som utsatts för brott väljer att anmäla händelsen till polisen om brottet är allvarligt, om det finns möjlighet att få ersättning från försäkringsbolag, om det är yrkesrelaterat, om gärningspersonen är äldre (över 25 år) eller om den utsatta personen själv är äldre (över 18 år) (Brå 2006, Brå 2008b). Därremot är anmälningsbenägenheten inte kopplad till om man har ett högt eller lågt förtroende för polisen (Brå 2008b, Brå 2009b, Brå 2009a).

Relationen till gärningspersonen har visat sig vara av stor betydelse, då det är mindre vanligt att man polisanmäler ett brott om gärningspersonen är en bekant eller en närstående (Brå 2006). När det gäller sexual- och våldsbrott visar forskning att brott som begås på privat plats (i synnerhet i den drabbades bostad) eller där gärningspersonen och den utsatta personen är bekanta eller närstående, anmäls i lägre utsträckning till polisen än då gärningspersonen är okänd eller brottet begås på allmän plats (Walby och Myhill 2001).³⁹

För flertalet brottstyper finns tydliga skillnader mellan det *skattade antalet anmälda brott* enligt NTU och det *faktiska antalet anmälda brott* enligt anmälningsstatistiken. I huvudsak tar sig skillnaderna i uttryck

³⁸ Frågan om sexualbrott omfattar ett brett spektrum av händelser, där såväl lindrigare som allvarigare brott ingår. Som en följd av frågans känsliga art är det inte säkert att NTU fångar in alla typer av sexualbrott som omfattas av kriminalstatistiken, och då blir troligen inte bilden av anmälningsbenägenheten komplett.

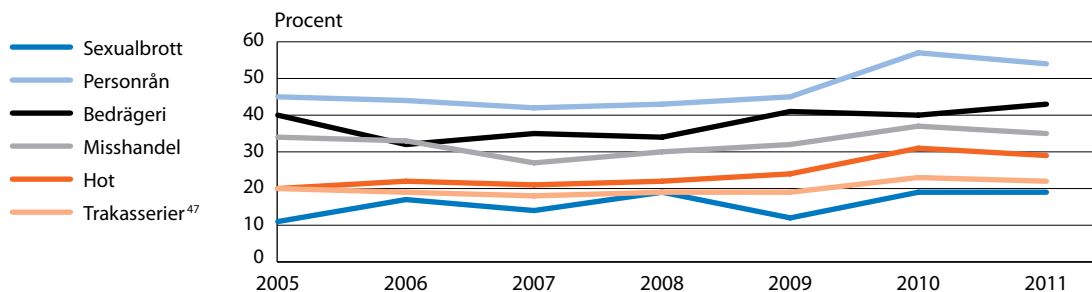
³⁹ Som tidigare nämnts, förmodas detsamma gälla när det handlar om att över huvud taget berätta om utsattheten i undersökningar som NTU.

Tabell 3.1 Utsatthet i befolkningen (16–79 år) för olika typer av brott mot enskild person år 2005–2011 samt skattat antal händelser och andel polisanmälda händelser år 2011, enligt NTU 2012.

	Andel utsatta personer i procent							Skattat antal utsatta personer i befolkningen	Skattat antal händelser i befolkningen	Andel polisanmälda händelser i procent
	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2011	2011	2011
SAMTLIGA BROTT MOT ENSKILD PERSON⁴⁰	13,1	12,1	11,9	11,5	11,4	11,4	11,6	849 000	2 056 000	33
Misshandel	2,7	2,5	2,9	2,4	2,4	2,4	2,5	184 000	451 000	35
<i>därav allvarlig⁴¹</i>	0,8	0,6	0,7	0,6	0,6	0,6	0,7	48 000	96 000	78
Hot	4,6	4,6	4,1	4,1	4,3	4,1	4,2	304 000	715 000	29
Sexualbrott	0,9	0,8	0,7	0,8	0,9	0,7	0,7	52 000	114 000	19
Personrån ⁴²	1,0	1,1	0,8	1,0	0,8	1,0	1,1	80 000	113 000	54
Bedrägeri	2,8	2,5	2,4	2,9	2,9	3,0	3,4	251 000	386 000	43
Trakasserier	5,2	4,6	4,3	4,0	3,7	3,5	3,8	277 000	- ⁴³	22 ⁴⁴

så att skattningarna enligt NTU renderar betydligt högre antal än vad som framkommer i anmälningsstatistiken.⁴⁵ Som konstaterats är direkta nivåjämförelser mellan dessa två källor inte lämpliga, vilket gäller även i detta avseende. Även när det gäller utvecklingen av antalet anmälda händelser över tid (se figur 3.4) skiljer sig resultaten i NTU från den officiella kriminalstatistiken.⁴⁶

Figur 3.4 Andel polisanmälda brott mot enskild person 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Andel händelser i procent av det totala antalet rapporterade händelser.⁴⁷

⁴⁰ Nettoredovisning av alla typer av brott mot enskild person.

⁴¹ Avser misshandel som varit så allvarlig att den lett till besök hos läkare, sjuksköterska eller tandläkare.

⁴² Andel och antal utsatta personer samt skattat antal personrån avser samtliga personrån rapporterade till NTU. Andel anmälda personrån avser endast de personrån som rapporteras ha begåtts i Sverige. (Enligt de utsatta i NTU har 13 procent av personrånen begåtts utomlands.)

⁴³ Trakasserier utgörs per definition av en serie händelser, därför anges inte antalet händelser i tabellen.

⁴⁴ Andel utsatta personer som polisanmält en eller flera händelser. Detta eftersom trakasserier inte räknas i antal händelser i NTU.

⁴⁵ En bidragande orsak till denna skillnad är troligen att utsatta personer kan tro att brottet automatiskt är polisanmält genom att de varit i kontakt med polisen, även om ingen anmälan upprättats. Också "social önskvärdhet" kan vara en bidragande orsak: man uppger att brottet är anmält fast man vet att så inte är fallet, se vidare Teknisk rapport för Nationella trygghetsundersökningen 2012, Brå 2013.

⁴⁶ Det är viktigt att notera att dessa två källor inte är helt jämförbara, bland annat eftersom de fångar och mäter brottligheten på olika sätt (självrapporterad utsatthet för brott respektive polisanmäld brottlighet). Den officiella kriminalstatistiken omfattar till exempel inte enbart brott mot privatpersoner, utan även brott mot privata företag och offentlig verksamhet (när det gäller till exempel fordonsbrott och bedrägerier). För vidare resonemang om jämförbarheten mellan NTU och anmälningsstatistiken (se Teknisk rapport för Nationella trygghetsundersökningen 2012, Brå 2013).

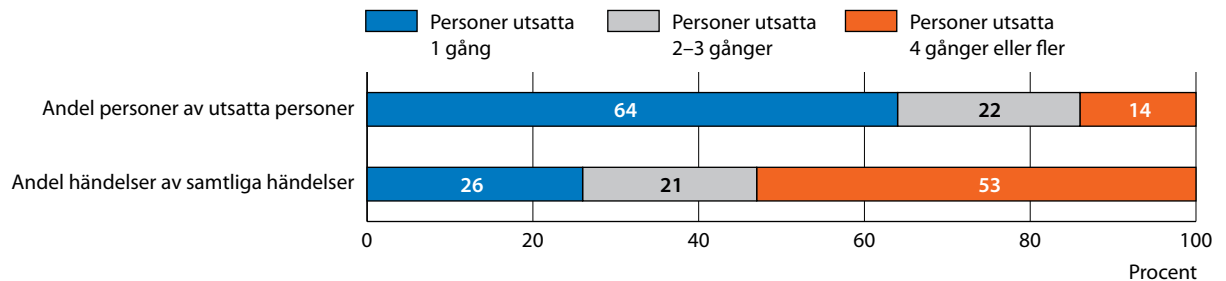
⁴⁷ Andel personer utsatta för trakasserier.

Upprepad utsatthet

Det vanligaste vid utsatthet för brott är att det rör sig om en enskild händelse under ett år. En liten del av befolkningen utsätts dock för brott flera gånger under ett och samma år. Förutom att studera andelar av befolkningen som utsätts för olika antal brott, är det därför också av intresse att undersöka hur stor andel av den rapporterade brottsligheten som utgör så kallad upprepad utsatthet.

Figur 3.5 visar att de som utsätts för endast ett brott (64 % av de utsatta) står för en dryg fjärdedel (26 %) av alla händelser. De som utsätts för två eller tre brott (22 %) står för drygt en femtedel av dem (21 %). Den lilla grupp som uppger att de har utsatts för fyra eller fler brott (14 %) står för drygt hälften av brottshandlingarna.⁴⁸ Ett annat sätt att uttrycka detta är att en mycket liten andel av den totala befolkningen (1,6 %) utsattes för drygt hälften (53 %) av alla brott mot enskild person under 2011.

Figur 3.5 Upprepad utsatthet för brott mot enskild person 2011, enligt NTU 2012. Andel utsatta 1 gång, 2–3 gånger samt 4 gånger eller fler, i förhållande till andel händelser, i procent.

Befintlig kunskap, både nationell och internationell (Brå 2001b), pekar på att upprepad utsatthet för brott inte är slumpmässigt fördelad i befolkningen. Det finns faktorer som ökar respektive minskar risken för att en enskild individ drabbas av upprepade brott under en begränsad tidsperiod.

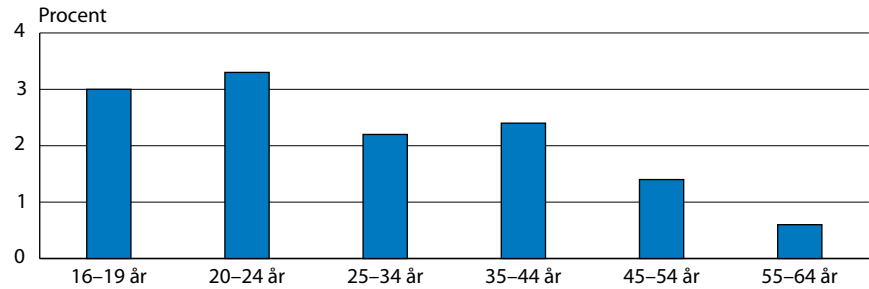
Upprepad utsatthet i olika grupper

Resultaten hittills visar att drygt hälften av alla brott mot enskild person utgörs av upprepade brott mot en relativt liten andel personer. Kunskap om vilka grupper som är särskilt utsatta för upprepade brott är användbar exempelvis som underlag för riktade åtgärder inom rättsväsendet. Därför är det angeläget att studera dem som utsatts fyra eller fler gånger, i synnerhet om någon enskild grupp skulle vara särskilt utsatt. Resultaten visar dock att de grupper där andelen upprepat utsatta är stor är desamma som de grupper där en stor andel personer är utsatta generellt.

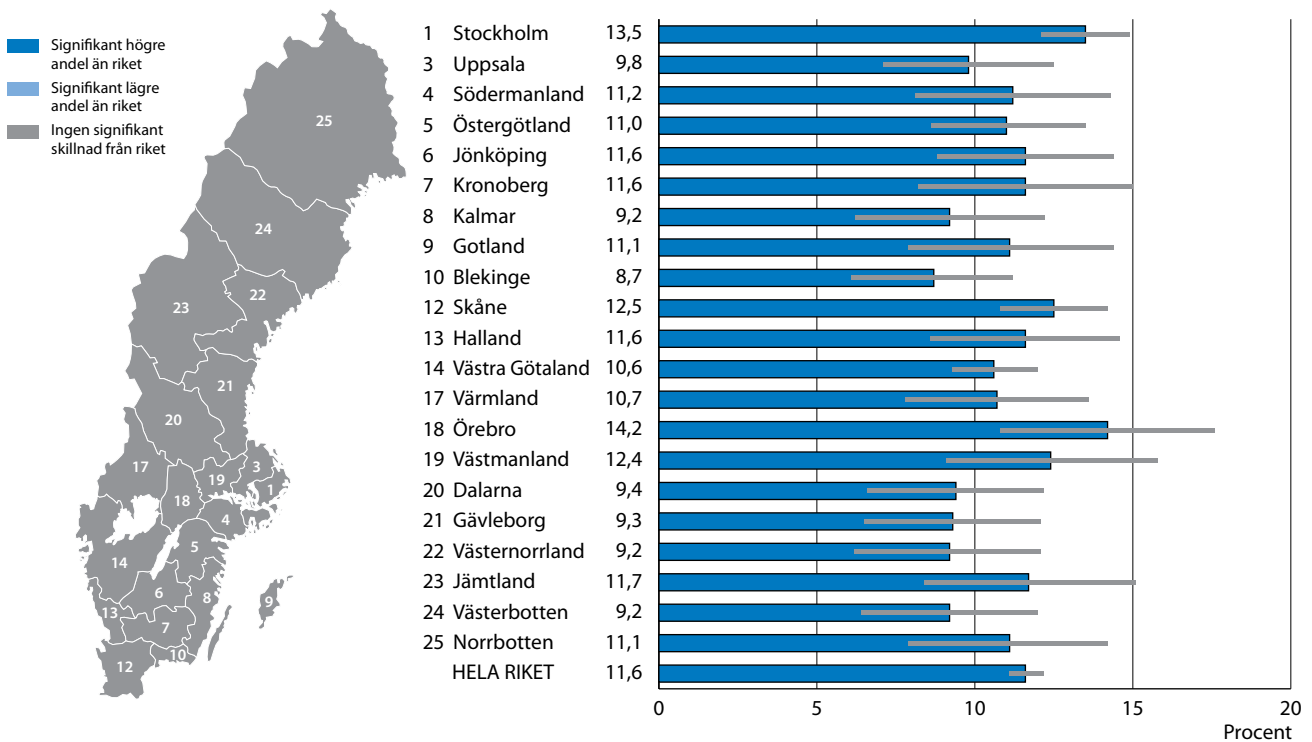
⁴⁸ Viktigt att notera är att varje händelse som de tillfrågade i NTU uppger, endast redovisas som ett brott. En händelse där en person exempelvis både har blivit hotad och misshandlad, redovisas därmed endast som misshandel. Vilken brottstyp som ska redovisas i NTU, i händelse av att flera brottstyper har ingått i samma händelse, framgår i frågeformuläret (se Teknisk rapport för Nationella trygghetsundersökningen 2012, Brå 2013).

Som figur 3.6 visar är det främst unga personer som utsätts för brott mot enskild person fyra gånger eller fler. Vanligast är det i gruppen 20–24 år, och därefter blir det mindre vanligt ju äldre åldersgrupper som studeras.

Figur 3.6 Utsatthet för brott mot enskild person fyra gånger eller fler 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter ålder.⁴⁹ Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

Figur 3.7 Utsatthet för brott mot enskild person 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter län inklusive konfidensintervall.⁴⁹ Andel för respektive län, i procent.

Resultaten visar vidare att det är något vanligare bland kvinnor (1,8 %) än bland män (1,4 %) att ha utsatts för brott mot enskild person vid minst fyra tillfällen. Andra grupper med något högre utsatthet är en-

⁴⁹ I åldersgruppen 65–79 år är det mycket få personer som uppgett att de utsatts fyra gånger eller fler, varför resultaten inte redovisas.

⁵⁰ 95 %, för mer information om konfidensintervall, se kapitel 2.

samstående med (4,0 %) och utan barn (2,3 %), boende i flerfamiljshus (2,4 %) samt de med endast förgymnasial utbildning (2,3 %) (se tabell 3G i bilaga 1). Utsatthet vid minst fyra tillfällen är vanligare bland personer som är utrikes födda (2,9 %) jämfört med dem som är inrikes födda med två utrikes födda föräldrar, liksom jämfört med personer födda i Sverige med minst en inrikes född förälder (1,3–1,6 %).

Yrkesrelaterad utsatthet

Det är relativt vanligt att brotten mot enskild person är *yrkesrelaterade*, dvs. att man blivit utsatt med anledning av sitt yrke.⁵¹ Frågan ställs till dem som utsatts för hot, misshandel, personrån och trakasserier (däremot omfattas inte de som utsatts för bedrägerier eller sexualbrott). För 29 procent av händelserna⁵² svarar de tillfrågade att så är fallet, men andelen händelser som är yrkesrelaterade varierar mellan brottstyperna. Högst andel (32 %) yrkesrelaterade händelser återfinns bland dem som utsatts för *hot och misshandel*. Drygt en fjärdedel av dem som utsatts för *trakasserier* (26 %) sätter utsattheten i samband med sin yrkesutövning. När det gäller *personrån* rapporterar de utsatta att händelsen varit yrkesrelaterad i 15 procent av fallen.

Det innebär att cirka 1,5 procent av befolkningen i åldern 20 till 64 år (ca 83 000 personer) har utsatts för hot inom ramen för sitt yrke. Motsvarande andel för misshandel är 0,7 procent (cirka 38 000 personer), 1,0 procent (cirka 52 000 personer) för trakasserier och 0,1 procent (cirka 8 000 personer) för personrån.

Resultaten i NTU visar vidare att kvinnor som utsätts för misshandel sätter händelsen i samband med sin yrkesutövning oftare än män (42 % jämfört med 25 %). Detta är i linje med tidigare forskning på området (Estrada, Nilsson & Wikman 2007), där skillnaden mellan könen förklaras med att yrkesrelaterad utsatthet för våld är vanligare inom vård och omsorg (som är kraftigt kvinnodominerade yrken) än inom andra yrken (Arbetsmiljöverket, 2006). Forskningen (Estrada, Nilsson & Wikman 2007) har också visat att utsatthet för våld i samband med yrkesutövning, i synnerhet våld mot kvinnor, har ökat sedan 1980-talet och fram till början på 2000-talet. Därefter tycks denna andel dock ha minskat något (SCB, 2009).

Regionala skillnader

När utsattheten för brott mot enskild person studeras utifrån regional indelning (se figur 3.7 och tabell 3I i bilaga 1) kan man konstatera att skillnaderna mellan länen är ganska små, men att Västmanlands, Örebro, Stockholms och Skåne län generellt ligger något högre än de övriga länen i riket (12,4–14,2 %), vilket i stort sett är väntat och i linje med resultaten i föregående mätningar.

⁵¹ Frågan om man blivit utsatt med anledning av sitt yrke ska inte förväxlas med resultaten om typ av brottsplats.

⁵² Detta gäller enbart för personer i yrkesverksam ålder (20–64 år). Studeras hela befolkningen (16–79 år) är andelen yrkesrelaterade händelser 24 procent.

Misshandel

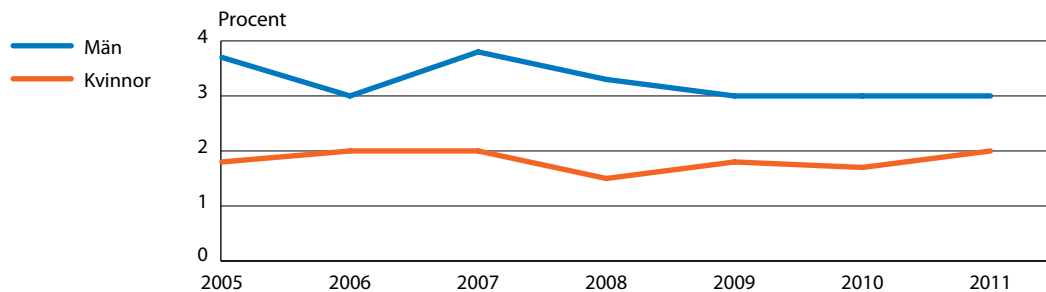
För att fånga omfattningen av utsatthet för misshandel ställs följande fråga i NTU:

Slog, sparkade eller utsatte någon dig för någon annan typ av fysiskt våld, så att du skadades eller så att det gjorde ont under förra året (2011)?⁵³

Om svar på frågan uppger 2,5 procent att de utsattes för misshandel under 2011, vilket motsvarar cirka 184 000 personer i befolkningen (16–79 år). Andelen är relativt oförändrad sedan 2008. Cirka 0,7 procent (eller 48 000 i befolkningen) uppger att misshandeln var så allvarlig att den ledde till besök hos läkare, sjuksköterska eller tandläkare. Det är en nivå som varit relativt stabil alltsedan mätningarna inleddes 2005. Antalet händelser av misshandel kan utifrån undersökningen skattas till 451 000 under 2011, varav cirka 96 000 kan betraktas som allvarliga (se tabell 3.1).

De flesta som utsatts för misshandel (66 %) uppger att det handlar om en enskild händelse under året. Några (29 %) uppger att de utsatts för mellan två och nio brott, och ett litet antal (5 %) uppger att de utsatts för tio eller fler misshandelsbrott under 2011.

Figur 3.8 Utsatta för misshandel 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning efter kön. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

Kön och ålder

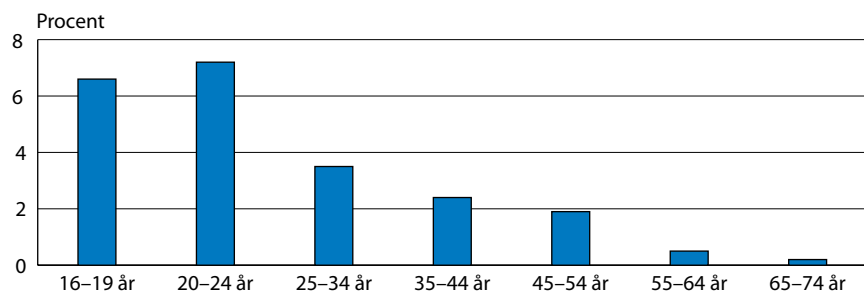
Generellt uppger män oftare än kvinnor att de utsatts för misshandelsbrott (3,0 % jämfört med 2,0 %). I de senaste tre undersökningarna har dock skillnaden minskat något (se figur 3.8). Även när det gäller *allvarlig misshandel* är män mer utsatta än kvinnor (0,8 % av männen jämfört med 0,5 % av kvinnorna; se tabell 3A i bilaga 1). Däremot är det ingen skillnad mellan män och kvinnor vad gäller upprepad utsatthet. Bland såväl män som kvinnor uppgav 0,8 procent att de utsatts för misshandel två eller fler gånger. Av de kvinnor som utsatts för misshandel är alltså en större andel utsatta för upprepade brott jämfört med männen. I detta sammanhang är det viktigt att understryka att kvinnors utsatthet för misshandel sannolikt underskattas i högre grad än

⁵³ Personrån som även innehållit misshandel inkluderas inte här utan redovisas enbart som personrån i NTU.

männens. Antagandet bygger på att kvinnor oftare än män utsätts av närstående, vilket är en omständighet som enligt tidigare studier bidrar till underrapportering av utsattheten (Brå 2001a).

Skillnaderna mellan åldersgrupperna är mycket stora, vilket visas i figur 3.9. I likhet med resultaten från föregående år är det i åldersgruppen 20–24 år som högst andel uppger att de utsätts för misshandel. Därefter är andelen som uppger utsatthet för misshandel lägre ju äldre åldersgrupp som studeras. Personer i åldersgrupperna 20–24 år uppger dubbelt så ofta som personer i åldersgruppen 25–34 år att de blivit misshandlade (7,2 jämfört med 3,5 %) och ungefär tre gånger så ofta som personer i grupperna 35–44 år och 55–64 år (2,4 respektive 1,9 %). Lägst är andelen utsatta i de äldsta åldersgrupperna, 65–74 år och 75–79 år (0,2 respektive 0,3 %). Den grupp som i särskilt stor utsträckning uppger att de utsätts för misshandel är unga män (se tabell 3A i bilaga 1). Var elfte man i åldern 16–24 år (8,9 %) uppger utsatthet för misshandel 2011.

Figur 3.9 Utsatta för misshandel 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter ålder.⁵⁴ Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

Andra grupper utsatthet för misshandel

Precis som för de flesta andra brott mot enskild person uppger de med endast förgymnasial utbildning att de har utsatts för misshandel under 2011 i större utsträckning (4,3 %) än de med gymnasie- eller högskoleutbildning (1,4–2,4 %) (se tabell 3A i bilaga 1). Även ensamstående (med eller utan barn) och boende i flerfamiljshus har utsatts för misshandel i större utsträckning än sammanboende (med eller utan barn) och boende i småhus. Det är mycket små skillnader mellan personer födda i Sverige, med en eller båda föräldrarna inrikes födda och personer födda utomlands vad gäller utsatthet för misshandel (2,5–2,7 %). I stort sett gäller motsvarande skillnader även när man studerar utsatthet för allvarlig misshandel.

Omständigheter kring misshandel

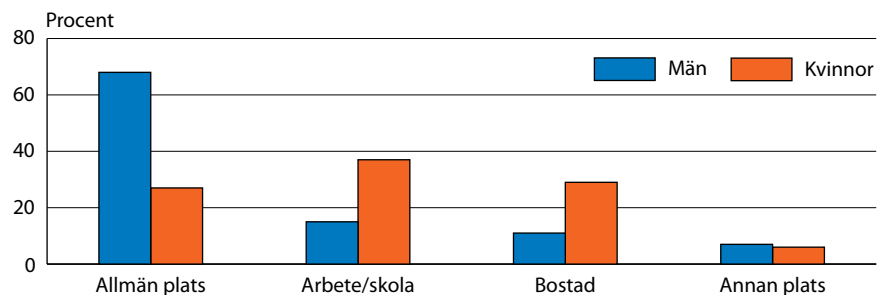
Den typ av brottsplats som är vanligast vid misshandel är allmän plats (se tabell 3C i bilaga 1). Därefter följer arbetet/skolan. Att ett misshan-

⁵⁴ I åldersgruppen 75–79 år är det mycket få personer som uppgett att de blivit utsatta för misshandel, varför resultaten inte redovisas.

delsbrott har ägt rum i den utsattas, gärningspersonens eller i någon annans bostad, alternativt på någon annan plats, uppges i minst utsträckning. När det gäller plats för misshandelsbrott är dock skillnaderna stora mellan könen, vilket också framgår i figur 3.10.

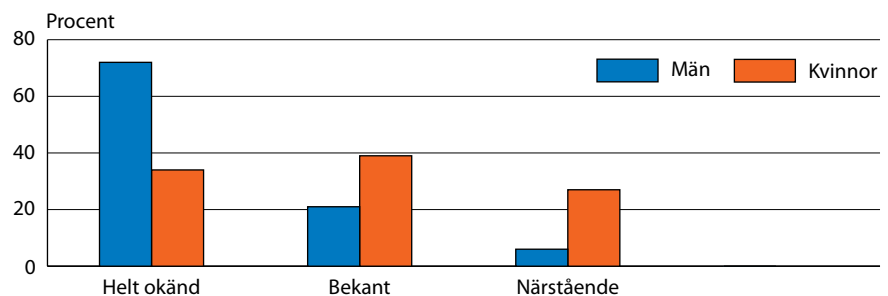
Kvinnor uppger i betydligt högre grad än män att de utsatts för misshandel i en bostad (29 % respektive 11 %). När män utsatts för misshandel är brottsplatsen i ungefär två tredjedelar av fallen (68 %) en allmän plats, medan motsvarande andel för kvinnorna endast är drygt en fjärdedel (27 %). Det är mer än dubbelt så vanligt att kvinnor uppger att de utsatts för misshandel på arbetsplatsen, jämfört med män (37 % jämfört med 15 %).

Figur 3.10 Typ av brottsplats för misshandel 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter kön. Andel händelser i procent av det totala antalet rapporterade händelser.

I drygt hälften av misshandelsbrotten (57 %) uppger de som utsatts att gärningspersonen var helt okänd. I knappt en tredjedel (29 %) av fallen uppges gärningspersonen ha varit en bekant och i 15 procent av fallen en närstående person (se tabell 3D i bilaga 1). Fördelningen ser dock olika ut för kvinnor och för män (se figur 3.11). För utsatta kvinnor är det vanligast att gärningspersonen är en bekant (39 %), medan männen i en majoritet av fallen uppger att gärningspersonen var helt okänd (72 %). Att gärningspersonen var en närstående gäller för kvinnor i drygt en fjärdedel av händelserna (27 %), medan motsvarande andel för män är mindre än en tiondel (6 %). Dessa resultat bekräftar alltså uppfattningen att män i regel inte utsätts för misshandel av någon när-

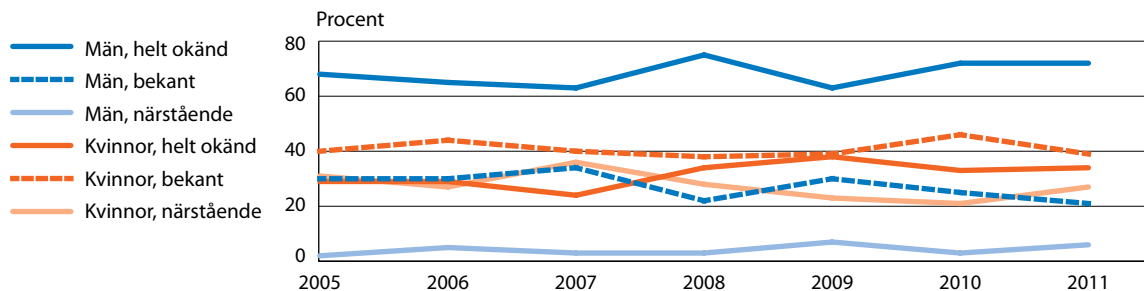
Figur 3.11 Relation till gärningspersonen vid misshandel 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter kön. Andel händelser i procent av det totala antalet rapporterade händelser.

stående eller i hemmet, medan misshandel mot kvinnor oftare sker i det privata eller i arbetslivet.

För kvinnor har det mellan 2007 och 2010 skett en förändring som innebär att andelen händelser där gärningspersonen är en närstående har minskat något, medan andelen händelser där gärningspersonen är bekant eller helt okänd för offret har ökat något. År 2011 ökade dock andelen händelser där gärningspersonen är närstående. Huruvida det är en tillfällig förändring eller ett trendbrott får framtiden utvisa.

Figur 3.12 Relation till gärningspersonen vid misshandel 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning efter kön. Andel händelser i procent av det totala antalet rapporterade händelser.

Förekomst av alkohol och droger är vanligt vid misshandel. I drygt sex misshandelsfall av tio (65 %) hade de utsatta intrycket att gärningspersonen var påverkad av alkohol eller droger, och i nära fyra av tio fall (39 %) uppgav de utsatta att de själva varit påverkade av alkohol vid tillfället.⁵⁵ Det är en stor skillnad mellan män och kvinnor i frågan om gärningspersonen uppges ha varit alkohol- eller drogpåverkad. Av de utsatta männen var det 74 procent som angav att gärningspersonen varit påverkad och bland kvinnorna var motsvarande andel 51 procent. Även i frågan om de utsatta själva varit påverkade av alkohol vid misshandelstillfället, var det stora skillnader mellan män och kvinnor (53 % jämfört med 20 %). Denna skillnad hänger delvis samman med att misshandel mot män ofta sker i samband med nöjeslivet medan misshandel mot kvinnor oftare sker på arbetsplatsen eller i hemmet.

Hot

För att belysa omfattningen av utsatthet för hot ställs följande fråga:

*Blev du under förra året (2011) hotad på ett sådant sätt, att du blev rädd?*⁵⁶

Som svar på frågan uppgav 4,2 procent att de utsattes för hot under 2011, vilket motsvarar cirka 304 000 personer i befolkningen (16–79

⁵⁵ I NTU efterfrågas gärningspersonens påverkan av alkohol eller droger, men för den utsatta personen efterfrågas enbart påverkan av alkohol.

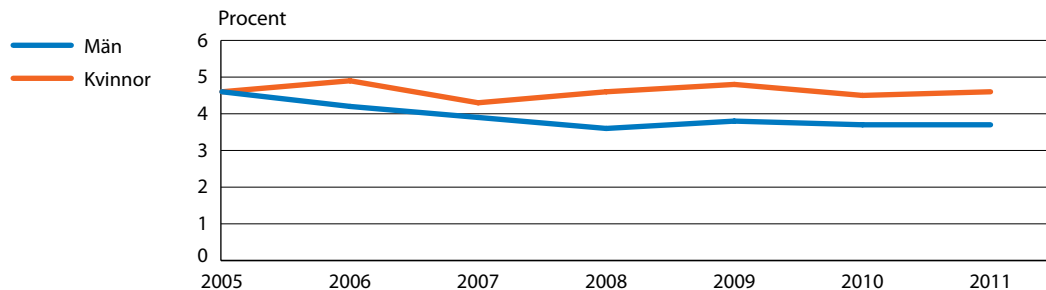
⁵⁶ Personrån, misshandel och sexualbrott som även innehållit hot inkluderas inte här. Dessa händelser redovisas under respektive brottstyp.

år). De flesta av de utsatta uppger att det har rört sig om endast en händelse under 2011, men eftersom det finns ett fåtal personer med mycket hög grad av upprepad utsatthet (exempelvis har 5 % av de utsatta utsatts för tio hot eller fler) blir det skattade antalet händelser drygt dubbelt så stort som antalet utsatta personer. Uppskattningsvis handlar det om 715 000 händelser av hot (se tabell 3.1).

Kön och ålder

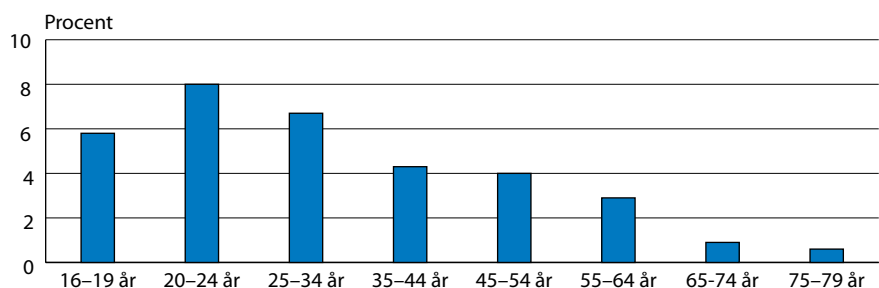
Kvinnor uppger att de utsatts för hot något oftare än män (4,6 % jämfört med 3,7 %), en skillnad som noterats årligen sedan 2006 (se figur 3.13).

Figur 3.13 Utsatta för hot 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning efter kön. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

Utsattheten för hot är störst i de yngsta åldersgrupperna, och ju äldre åldersgrupp som studeras, desto lägre är utsattheten (se figur 3.14). De i åldersgruppen 20–24 år uppger utsatthet mer än tio gånger så ofta som den äldsta (8,0 % jämfört med 0,6 %). Även när hänsyn tas till kön är utsattheten likartat fördelad mellan åldersgrupperna (se tabell 3A i bilaga 1).

Figur 3.14 Utsatta för hot 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter ålder. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

Andra grupper utsatthet för hot

Det finns även andra skillnader mellan befolkningsgrupper när det gäller utsatthet för hot (se tabell 3A i bilaga 1). Ensamstående personer uppger att de blivit utsatta för hot ungefär dubbelt så ofta som sammanboende (5,6–7,4 % jämfört med 2,9–3,3 %). Det är också vanligare att boende i flerfamiljshus rapporterar utsatthet för hot, jämfört med boende i småhus (5,5 % jämfört med 3,0 %). Boende i storstadsregio-

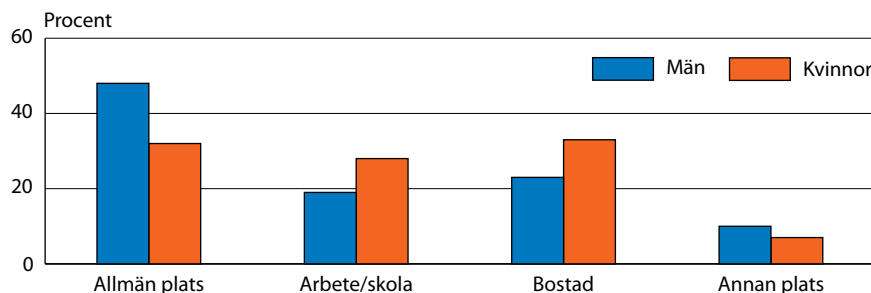
ner uppger vidare utsatthet för hot i större utsträckning än personer som bor i mindre städer eller på landsbygden (4,7 % jämfört med 3,6–4,0 %). Bland utrikes födda personer är andelen utsatta för hot högre än bland personer födda i Sverige, med en eller båda föräldrarna inrikes födda (4,9 % jämfört med 4,0 %). Personer med gymnasial och eftergymnasial utbildning uppger mer sällan utsatthet för hot jämfört med personer med lägre utbildning (3,9–4,0 % jämfört med 4,7 %).

Omständigheter kring hot

Den vanligaste *typen av brottsplats* vid hot är allmän plats (39 %, se tabell 3C i bilaga 1). Ungefär en fjärdedel av hoten (24 %) uppges ha ägt rum på arbetsplatsen eller i skolan, och något fler ägde rum i en bostad (29 %).

I figur 3.15 framgår att män i större utsträckning än kvinnor uppger att de utsatts för hot på allmän plats (48 % jämfört med 32 %), medan kvinnor i större utsträckning än män uppger att de blivit hotade i en bostad (33 % respektive 23 %), på arbetsplatsen eller i skolan (28 % jämfört med 19 %). Resultaten indikerar att andelen hot mot kvinnor i bostad har ökat sedan mätningarna inleddes 2005.

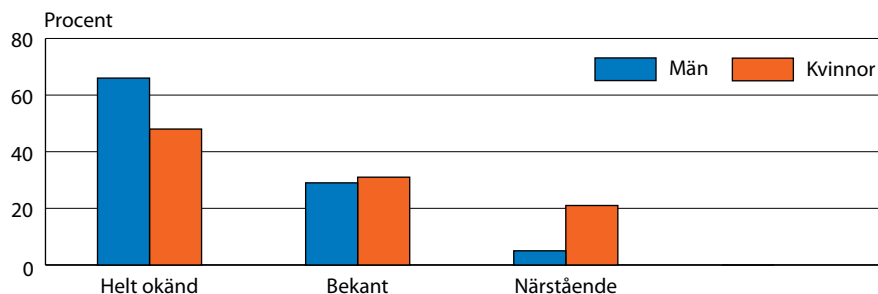
Figur 3.15 Typ av brottsplats för hot 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter kön. Andel händelser i procent av det totala antalet rapporterade händelser.

I drygt hälften av hottillfällena uppges gärningspersonen vara helt okänd för den utsatta personen (se figur 3.16 och tabell 3D i bilaga 1). Kvinnor uppger i betydligt större utsträckning än män att de har utsatts för hot av en närstående (21 % jämfört med 5 %). Däremot är det små skillnader mellan män och kvinnor i fråga om gärningspersonen är bekant (29 % respektive 31 %). Män utsätts oftare än kvinnor för hot från en helt okänd person (66 % jämfört med 48 %). Figur 3.17 visar att förhållandena mellan olika former av relation till gärningspersonen varit relativt konstant över tid. Bland både män och kvinnor har det sedan undersökningen inleddes varit vanligast att gärningspersonen är helt okänd och likaså har det vid samtliga undersökningstillfällen varit minst vanligt att gärningspersonen är närstående.

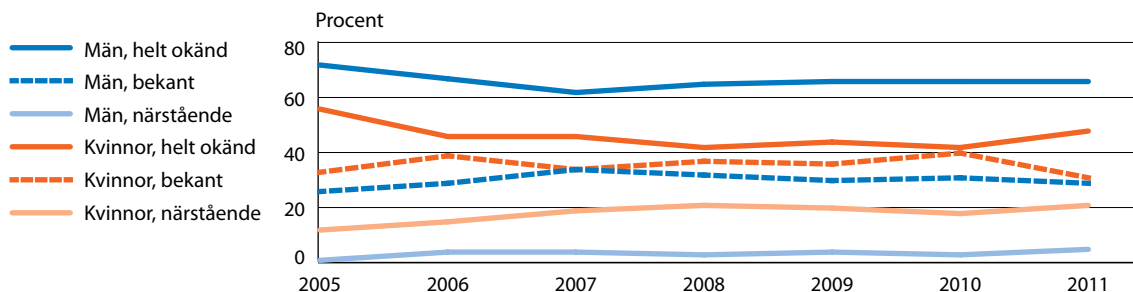
I drygt hälften av hottillfällena uppges gärningspersonen vara helt okänd för den utsatta personen (se figur 3.16 och tabell 3D i bilaga 1). Kvinnor uppger i betydligt större utsträckning än män att de har utsatts

Figur 3.16 Relation till gärningspersonen vid hot 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter kön. Andel händelser i procent av det totala antalet rapporterade händelser.

för hot av en närstående (21 % jämfört med 5 %). Däremot är det små skillnader mellan män och kvinnor i fråga om gärningspersonen är bekant (29 % respektive 31 %). Män utsätts oftare än kvinnor för hot från en helt okänd person (66 % jämfört med 48 %). Figur 3.17 visar att förhållandena mellan olika former av relation till gärningspersonen varit relativt konstant över tid. Bland både män och kvinnor har det sedan undersökningen inleddes varit vanligast att gärningspersonen är helt okänd och likaså har det vid samtliga undersökningstillfällen varit minst vanligt att gärningspersonen är närstående.

Figur 3.17 Relation till gärningspersonen vid hot 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning efter kön. Andel händelser i procent av det totala antalet rapporterade händelser.

Vad beträffar förekomsten av *alkohol eller droger* i samband med händelser av hot, bedömer de utsatta att gärningspersonen i ungefär hälften (49 %) av fallen var påverkad av någotdera. I 15 procent av händelserna säger sig den utsatta personen själv ha varit påverkad av alkohol.⁵⁷ Liksom vid misshandel, är det vid hot stor skillnad mellan män och kvinnor vad gäller förekomst av alkohol och droger. Män uppger oftare än kvinnor (56 % jämfört med 43 %) att gärningspersonen varit påverkad av alkohol eller droger, eller att de själva varit påverkade av alkohol vid tillfället (24 % jämfört med 7 %).

⁵⁷ I NTU efterfrågas gärningspersonens påverkan av alkohol eller droger, men för den utsatta personen efterfrågas enbart påverkan av alkohol.

Sexualbrott

En mycket känslig, men angelägen, brottstyp att undersöka är sexualbrott. I NTU ställs följande fråga:

Ofredade, tvingade eller angrep någon dig sexuellt under förra året (2011)? Det gäller både allvarliga och mindre allvarliga händelser, till exempel hemma, på jobbet, i skolan eller på någon allmän plats.

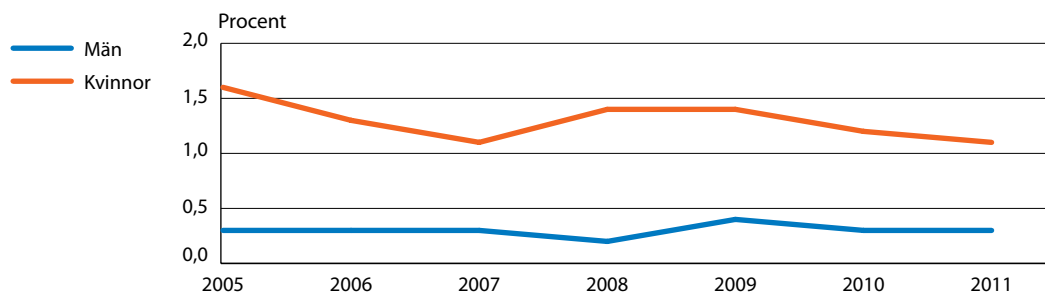
Av de tillfrågade uppger 0,7 procent att de utsattes för sexualbrott under 2011, vilket motsvarar ungefär 52 000 personer i befolkningen (16–79 år). Andelen utsatta för sexualbrott har varit relativt stabil över de sju mätillfällena (se tabell 3B i bilaga 1). Precis som för hot och misshandel har de flesta personer utsatts för ett enstaka sexualbrott under 2011, även om det finns en mindre grupp som är upprepat utsatt. Antalet händelser under samma period uppgår uppskattningsvis till ungefär 114 000 personer i befolkningen.

Det är viktigt att notera att sexualbrott innefattar ett brett spektrum av brott – allt från lindrigare händelser som blottning, till mycket allvarliga händelser som våldtäkt. Det är sannolikt att mönstren för de olika typerna av sexualbrott skiljer sig åt när det gäller typen av brottsplats och relationen till gärningspersonen.

Kön och ålder

Det är betydligt fler kvinnor än män som uppger att de utsatts för sexualbrott (se figur 3.18). Det var 1,1 procent av kvinnorna och 0,3 procent av männen som blev sexuellt tvingade, angripna eller ofredade under 2011. Skillnaden mellan män och kvinnor har varit relativt oförändrad sedan 2005.

Figur 3.18 Utsatta för sexualbrott 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning efter kön. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

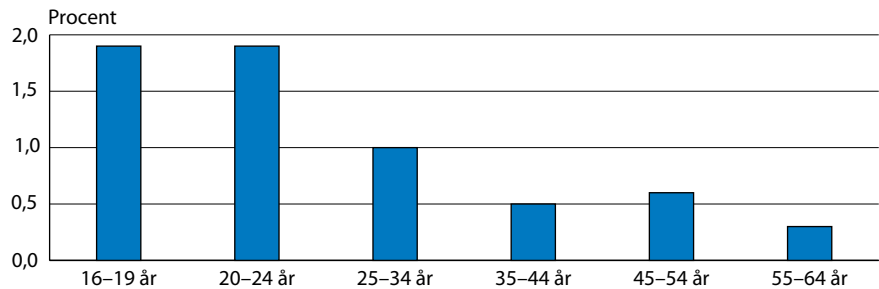

Utsatthet för sexualbrott är vanligast i de två yngsta åldersgrupperna (16–19 år respektive 20–24 år), där andelen utsatta i bägge fallen är 1,9 procent (se figur 3.19).

I vad mån utsattheten för sexualbrott växlar i olika åldersgrupper beroende på kön illustreras av tabell 3A i bilaga 1. För kvinnor skiljer sig utsattheten relativt kraftigt mellan åldersgrupperna (0,1–3,4 %), medan

män uppger att de utsatts för sexualbrott i nästan samma (relativt låga) utsträckning (0,2–0,5 %), oavsett vilken åldersgrupp som studeras. Mest utsatta är kvinnor mellan 16 och 24 år, varav 3,4 procent uppger att de utsattes för sexualbrott 2011 (se tabell 3A i bilaga 1).

Figur 3.19 Utsatta för sexualbrott 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter ålder (män och kvinnor sammantaget). Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

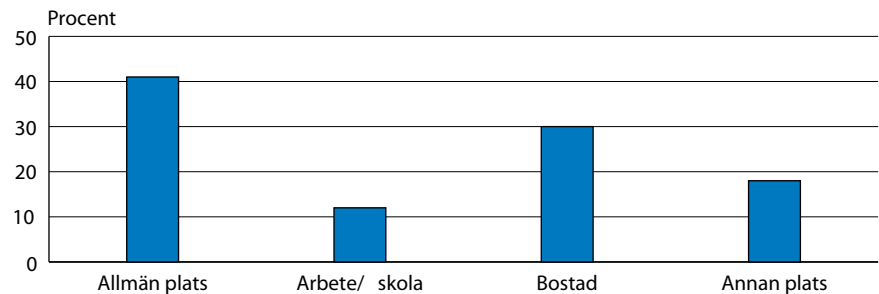
Andra grupper utsatthet för sexualbrott

Precis som för merparten av de andra brotten mot enskild person uppges utsatthet för sexualbrott oftare i vissa grupper av befolkningen (se tabell 3A i bilaga 1). I gruppen ensamstående personer är utsatthet för sexualbrott vanligare än i gruppen sammanboende personer (1,3 % jämfört med 0,3–0,4 %). Personer boende i flerfamiljshus utsätts drygt dubbelt så ofta som personer boende i småhus (1,1 % jämfört med 0,4 %). Det är även något vanligare att personer boende i storstadsregioner utsätts för sexualbrott än personer som bor i mindre städer eller på landsbygden (0,8 % jämfört med 0,7–0,6 %). Resultaten i NTU 2012 visar inga större skillnader i utsatthet för sexualbrott mellan personer med svensk eller utländsk bakgrund.

Omständigheter kring sexualbrott

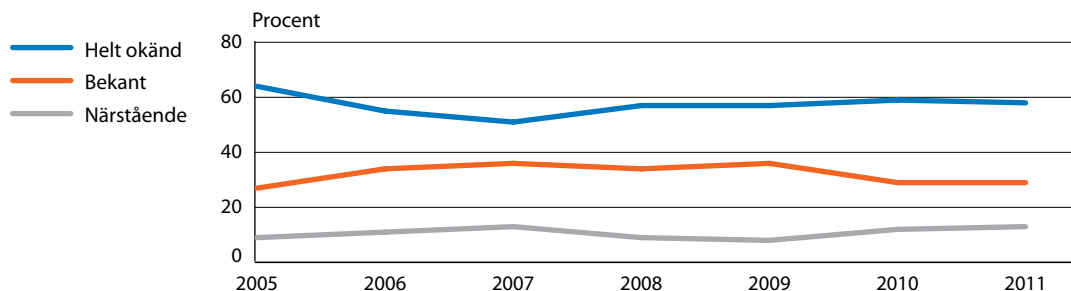
Det är vanligare att händelsen har inträffat på allmän plats (41 %) än i en bostad (30 %, figur 3.20). Fördelningen mellan olika typer av brottsplatser vid sexualbrott har dock förändrats något över tid, genom att en allt mindre del av brotten sker på allmän plats och en allt större del sker i bostäder (se tabell 3C i bilaga 1).

Figur 3.20 Typ av brottsplats för sexualbrott 2011, enligt NTU 2012. Andel händelser i procent av det totala antalet rapporterade händelser.

I 58 procent av fallen var *gärningspersonen* helt okänd för den utsatte, i 29 procent av fallen var gärningspersonen en bekant och i 13 procent av fallen var gärningspersonen en närstående person (se figur 3.21). Nivåerna har varierat något över åren, men det går inte att urskilja någon tydlig trend för utvecklingen av relation till gärningsperson vid sexualbrott.

Figur 3.21 Relation till gärningspersonen vid sexualbrott 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Andel händelser i procent av det totala antalet rapporterade händelser.⁵⁸

För att få en bättre bild av de händelser som NTU fångar upp, får de personer som uppger att de utsatts för sexualbrott svara på ett antal frågor om brottets *allvarlighetsgrad*. Två femtedelar (40 %) av sexualbrotten beskrivs som en händelse där någon tvingade eller försökte tvinga den utsatta personen till någon sexuell handling genom att hota, hålla fast eller göra illa på något sätt, vilket är något fler än tidigare år. I drygt vart femte fall (23 %) uppges att de utsatta blivit sexuellt utnyttjade i situationer när de inte kunde försvara sig, exempelvis sov eller var alkohol- eller drogpåverkad. En ungefär lika stor andel (25 %) av sexualbrotten beskrivs av de utsatta som en *våldtäkt*. Det skulle innebära att det skattade antalet våldtäkter i befolkningen uppgår till drygt 29 000 händelser under 2011. Här bör noteras att det kan vara svårt för en person att tolka huruvida en händelse juridiskt sett ska bedömas som sexuellt tvång eller våldtäkt. Det innebär att de våldtäktshändelser som rapporterats i NTU i juridisk mening kan vara lindrigare sexualbrott, som sexuellt tvång, eller vice versa. Man bör också vara medveten om att det, precis som för hot- och misshandelsbrott, finns anledning att tro att händelser där personer utsatts för sexualbrott av en närstående person, troligen ofta i hemmet, är underrepresenterade i undersökningen. Den typen av utsatthet kan upplevas som särskilt känslig och är därmed svår att fånga upp i en frågeundersökning.⁵⁹

⁵⁸ Då antalet personer som uppgett att de utsatts för sexualbrott är få, redovisas inte relation till gärningsperson uppdelat på kön.

⁵⁹ En indikation på detta kan fås genom övergripande jämförelser med resultaten i frågeundersökningen Slagen Dam (Lundgren m.fl. 2001). Där har andelen händelser av sexuellt våld som drabbar kvinnor i betydligt större utsträckning inträffat i hemmet än vad som uppges i NTU. Det bör dock nämnas att den undersökningens utförande skiljer sig från NTU.

Personrån

I NTU ställs följande fråga för att undersöka hur många i befolkningen (16–79 år) som utsattes för personrån 2011:

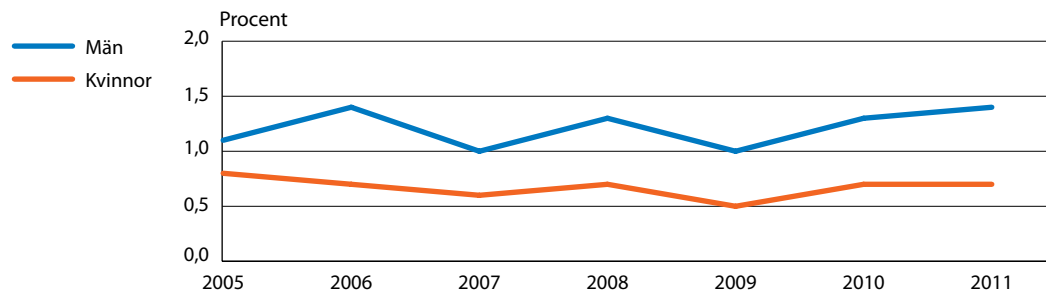
Rånade eller försökte någon råna dig genom att använda hot eller våld under förra året (2011)?

Enligt svaren i undersökningen har 1,1 procent utsatts för personrån under 2011.⁶⁰ Det motsvarar ungefär 80 000 personer i befolkningen (16–79 år). Det skattade antalet händelser av det här slaget uppgår till drygt 113 000 (se tabell 3.1). Antalet personer som uppger utsatthet för personrån har ökat något sedan föregående mätning, och så även det skattade antalet personrån. Det skattade antalet händelser i förhållande till antalet utsatta personer styrs av hur vanligt det är med upprepad utsatthet. Upprepad utsatthet för personrån är relativt ovanligt, och resultaten för 2011 indikerar dessutom en något lägre grad av upprepad utsatthet, jämfört med första mättillfället 2005. De flesta (75 %) av dem som uppger utsatthet för personrån under 2011 har utsatts för ett sådant brott en gång under året.

Kön och ålder

Män uppger oftare än kvinnor att de utsatts för personrån (se figur 3.22). Sammantaget uppger 1,4 procent av männen att de utsatts för personrån under 2011, medan motsvarande andel hos kvinnorna är 0,7 procent. Skillnaden mellan män och kvinnor har varit relativt oförändrad sedan 2005.

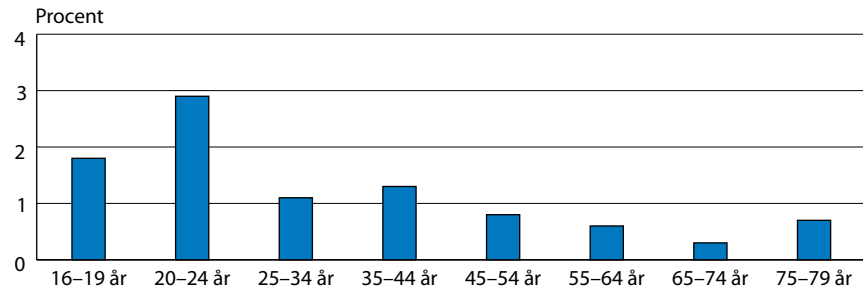
Figur 3.22 Utsatta för personrån 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning efter kön. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

I likhet med de flesta brott mot enskild person uppger yngre personer att de har varit utsatta för personrån i större utsträckning än övriga åldersgrupper (se figur 3.23). När det gäller kön och ålder är den mest utsatta gruppen män i åldern 16–24 år, där 3,2 procent uppger utsatthet för personrån.

⁶⁰ Personrån kan vara en brottstyp där utsatta har särskilt svårt att avgöra om händelsen verkligen var ett rån i lagens mening eller om det egentligen rörde sig om någon annan typ av brott. Det kan bero på i vilken grad det förkommit våld eller hot om våld i direkt anslutning till stölden. Den sortens felkällor ska beaktas när man skattar nivåer av utsatthet, men bör inte på ett avgörande sätt påverka möjligheten att studera utvecklingen för den här typen av brott.

Figur 3.23 Utsatta för personrån 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter ålder. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

Personrån betraktas ofta som ett brott som främst unga utsätts för, och resultaten i NTU bekräftar den bilden. De utsatta uppger dessutom i lite drygt sex fall av tio (63 %) att de antingen vet eller uppskattar att gärningspersonen var 24 år eller yngre.⁶¹

Andra grupper utsatthet för personrån

I resultaten framgår skillnader i utsatthet för personrån utifrån utbildningsnivå samt familje- och boendeförhållanden (se tabell 3A i bilaga 1). Resultaten visar att utsatthet för personrån är dubbelt så vanligt bland utrikes födda personer (2,0 %) jämfört med inrikes födda med två utrikes födda föräldrar (1,3 %) och personer födda i Sverige, med en eller båda föräldrarna inrikes födda (0,9 %). I likhet med tidigare år uppger personer med förgymnasial utbildning (1,6 %) i större utsträckning än personer med gymnasial (1,2 %) och eftergymnasial utbildning (0,6 %) att de utsatts för personrån under 2011.⁶² Boende i flerfamiljshus (4,4 %) och boende i storstadsregioner (1,6 %) uppger också högre nivåer av utsatthet jämfört med boende i småhus (1,5 %) och boende i större och mindre städer eller på landsbygden (0,9–0,6 %). Skillnaderna mellan dessa grupper återkommer i samtliga undersökningar. Även ensamstående personer utan barn (1,7 %) uppger en högre utsatthet för personrån 2011 än sammanboende personer med respektive utan barn (0,8 respektive 0,7 %).

Omständigheter kring personrån

För att mäta allvarlighetsgraden i personrån kan flera olika faktorer studeras. Ett mått på allvarlighetsgrad är om det förekom våld i samband med rånet. I 28 procent av det totala antalet rapporterade rån 2011 uppger de utsatta att de blev slagna, sparkade eller utsatta för annat fysiskt våld i samband med rånet, vilket är en lägre nivå än 2010 års resultat (39 %). Ett annat sätt att belysa allvarlighetsgrad är huruvida det förekommer kniv, skjutvapen eller något annat tillhygge vid personrån. I NTU 2012 uppger de utsatta att vapen eller andra tillhyggen förekom

⁶¹ Även i fall där gärningspersonen inte anses vara en ungdom uppskattas gärningspersonen vid rån vara relativt ung. I nära nio fall av tio (88 %) gör den utsatta personen bedömningen att gärningspersonens ålder är under 35 år.

⁶² Det är troligt att samvariationen mellan utbildningsnivå och utsatthet för rån helt eller delvis kan förklaras av att dessa båda fenomen även samvarierar med ålder.

i två femtedelar (40 %) av händelserna 2011, vilket är en ökning med 10 procentenheter jämfört med 2010. Det handlar dock om relativt få fall, varför andelen kan variera kraftigt mellan olika år. När det gäller brottsplats uppges de flesta personrån ha ägt rum på en allmän plats (82 %). Beträffande relationen till gärningspersonen uppges de flesta personrån ha utförts av en helt okänd person (85 %).

Bedrägerier

Bedrägeri är en brottstyp som drabbar inte bara privatpersoner, utan också exempelvis företag och myndigheter. I NTU är det dock endast bedrägeri mot privatpersoner som berörs. För att utreda omfattningen av den typen av bedrägerier ställs följande fråga i NTU:

Blev du som privatperson på ett brottsligt sätt lurad på pengar eller andra värdesaker under förra året (2011)?

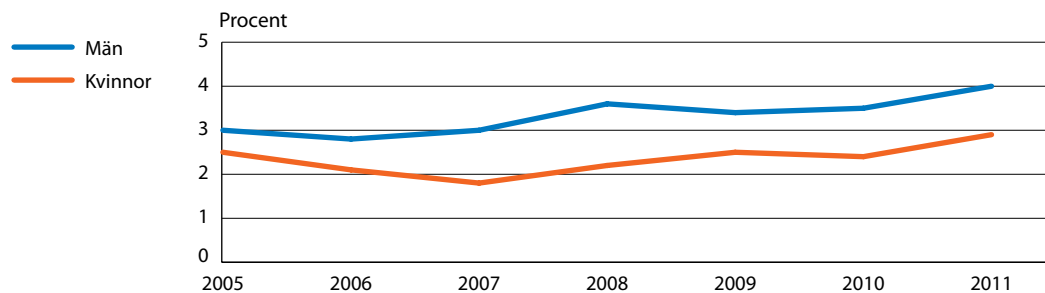
Som svar på frågan uppger 3,4 procent, vilket motsvarar ungefär 251 000 personer i befolkningen (16–79 år), att de utsatts för den här typen av bedrägeri under 2011. Det skattade antalet händelser i befolkningen uppgår till cirka 386 000 (se tabell 3.1).

Andelen utsatta för bedrägeri är något högre jämfört med tidigare år (se tabell 3B i bilaga 1). De flesta som utsatts för bedrägeri under 2011 (81 %) uppger att det rör sig om en enstaka händelse. Bedrägeri är en brottstyp som kan vara svår att fånga upp i frågeundersökningar, bland annat för att man kan ha utsatts utan att själv veta om det. Det kan påverka utfallet i undersökningen och bör beaktas när resultaten tolkas.

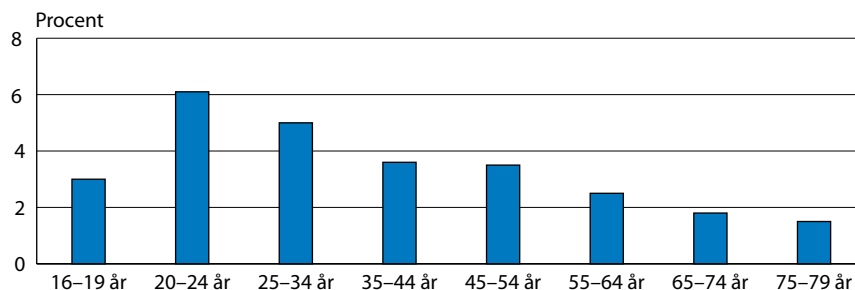
Kön och ålder

En större andel män än kvinnor uppger att de blivit utsatta för bedrägeri under 2011 (4,0 respektive 2,9 %, se figur 3.24). Mönstret är ungefär detsamma som tidigare år. Vad gäller ålder är utsatthet för bedrägerier vanligast i åldersgrupperna 20–24 och 25–34 år, vilket visas i figur 3.25.

Figur 3.24 Utsatta för bedrägerier 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning efter kön. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

Figur 3.25 Utsatta för bedrägerier 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter ålder. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

Andra grupper utsatthet för bedrägerier

Personer som är utrikes födda utsätts för bedrägeri i högre grad än personer födda i Sverige med eller utan utrikes födda föräldrar (5,9 % jämfört med 2,9–3,9 %, se tabell 3A i bilaga 1). Ensamstående personer utsätts också för bedrägeri i större utsträckning än sammanboende (4,0–5,3 % jämfört med 2,8–3,3 %). Särskilt utsatta är ensamstående föräldrar (5,3 %) och deras högre utsatthet har noterats sedan undersökningen startades.

Det är även vanligare att personer boende i flerfamiljshus och personer som bor i storstadsregioner uppger utsatthet för bedrägeri, jämfört med andra grupper (4,1–4,2 % jämfört med 2,7–3,1 %).

Omständigheter kring bedrägerier

Ett mått på allvarlighetsgrad när det gäller bedrägeri är värdet på det man blivit lurad på. Att som privatperson bli lurad på 100 000 kronor eller mer är ovanligt, men det förekommer i cirka 3 procent av fallen. Det vanligaste är att bli lurad på 2 000–9 999 kronor, vilket de utsatta uppger för 34 procent av bedrägeribrotten. I ungefär en fjärdedel (26 %) av fallen handlar det om 500–1 999 kronor och i knappt en femtedel (18 %) av fallen rör det sig om en summa som understiger 500 kronor.

Det finns en mängd *olika sätt* som en gärningsperson kan använda för att lura till sig pengar eller värdesaker från privatpersoner. NTU ger inte en komplett bild av vilka metoder som används men belyser ett par av de mest uppmärksammade. Ofta handlar det om någon form av bedrägeri via internet (33 % av fallen). I cirka en fjärdedel av fallen handlar det om bank- eller kontokortsbedrägerier (23 % av fallen), vilka exempelvis kan ske genom så kallad *skimming*.⁶³ Resultaten är i linje med föregående års undersökning.

Trakasserier

Trakasserier handlar om en serie av mer eller mindre allvarliga händelser, till exempel upprepade hot, ofredande eller hemfridsbrott. Var och

⁶³ Vardaglig benämning på en form av kreditkortsbedrägeri där någon olovligen använder en speciell avläsare för att kopiera innehållet i magnetremsan på ett kreditkort.

en av de händelser som sammantagna definieras som trakasseri behöver inte vara kriminaliserade och därför klassificeras inte trakasseri som ett eget brott juridiskt sett. Men om någon eller några enskilda handlingar är kriminella, klassificeras de enligt gällande brottsrubricering.

För att undersöka hur många som upplever sig ha varit utsatta för trakasserier ställs följande fråga i NTU:

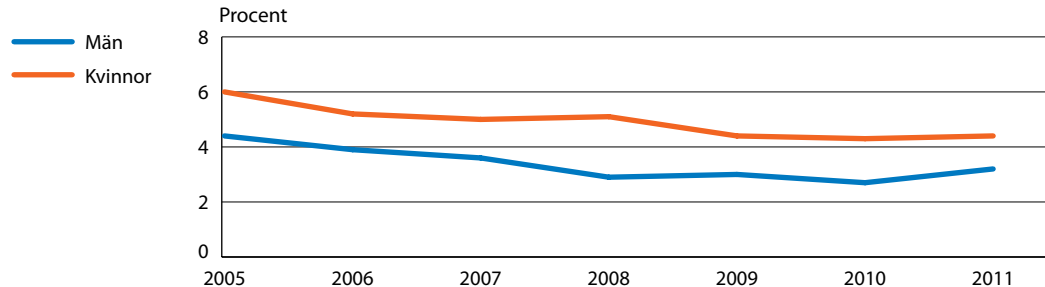
Trakasserier kan vara att vid upprepade tillfällen t.ex. bli förföljd eller få oönskade besök, telefonsamtal, meddelanden och liknande. Blev du trakasserad vid flera tillfällen under förra året (2011)?

Som svar på frågan uppger 3,8 procent, vilket motsvarar cirka 277 000 personer i befolkningen (16–79 år), att de utsatts för trakasserier under 2011. Andelen utsatta är tämligen oförändrad sedan föregående undersökning (NTU 2011), men den övergripande trenden är att utsatthet för trakasserier har minskat under de senaste åren (se tabell 3.1 ovan).⁶⁴

Kön och ålder

Kvinnor uppger i större utsträckning än män att de varit utsatta för trakasserier (se figur 3.26), en skillnad som är genomgående sedan 2005. Den ovan nämnda minskningen över tid gäller dock båda könen.

Figur 3.26 Utsatta för trakasserier 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning efter kön. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

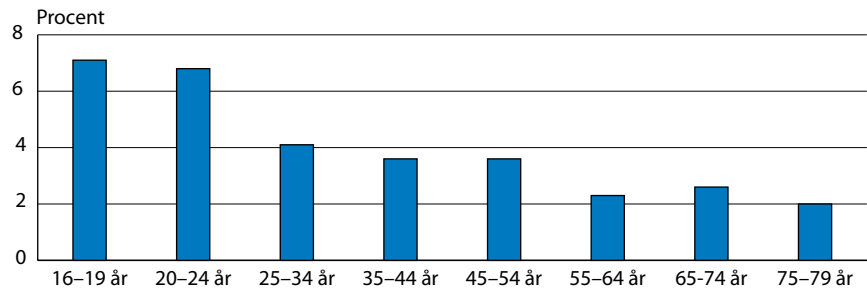

Generellt sett är det unga personer som i högst grad uppger att de utsatts för trakasserier, medan utsattheten är lägre bland medelålders och äldre personer (se figur 3.27). Skillnaderna i utsatthet mellan åldersgrupperna är i paritet med de åldersskillnader som finns för exempelvis hot och sexualbrott. Utsattheten är särskilt stor bland unga kvinnor; 9,3 procent av kvinnorna i åldern 16–24 år uppger att de utsatts för trakasserier 2011 (se tabell 3A i bilaga 1). Lägst andel utsatta under samma

⁶⁴ Här bör noteras att frågan om utsatthet för trakasserier omformulerats något mellan det första och det andra mättillfället, vilket kan ha bidragit till minskningen av andelen utsatta mellan 2005 och 2006. I NTU 2006 ställdes frågan på detta sätt: Trakasserier kan vara att vid upprepade tillfällen t.ex. bli förföljd eller få oönskade besök, telefonsamtal, meddelanden och liknande. Blev du trakasserad under förra året (2005)? Sedan NTU 2007 ingår frasen "vid flera tillfällen". Den nya formuleringen kan framstå som överflödigt, men erfarenheterna från datainsamlingen 2006 visade på behov av ytterligare förtydligande att trakasserier utgörs av en serie händelser.

period återfinns bland både män och kvinnor i åldern 65–79 år, där 2,7 respektive 2,3 procent uppger att de har utsatts för trakasserier.

Figur 3.27 Utsatta för trakasserier 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter ålder. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

Andra grupper utsatthet för trakasserier

I likhet med situationen för flertalet andra brott mot enskild person, är trakasserier vanligare bland personer med endast förgymnasial utbildning (4,8 %), ensamstående personer (5,1–7,6 %) och boende i flerfamiljshus (4,5 %) än i övriga befolkningsgrupper (se tabell 3A i bilaga 1). Det är också vanligare att personer som är utrikes födda eller som har två utrikes födda föräldrar utsätts för trakasserier (5,1–5,7 %) jämfört med personer som är födda i Sverige med minst en inrikes född förälder (3,4 %). Resultaten 2011 visar inte på några större skillnader i utsatthet beroende om man bor i städer eller på landsbygden.

Omständigheter kring trakasserier

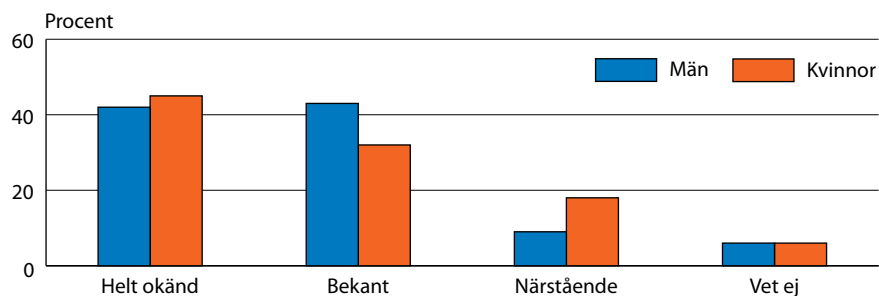
Det vanligaste är att gärningspersonen är en helt okänd person eller en bekant (43 respektive 36 %). Ungefär var sjunde utsatt (14 %) uppger att det rör sig om en närstående person och 6 procent uppger att de inte vet vem gärningspersonen är (se tabell 3D i bilaga 1).⁶⁵ Relationen till gärningspersonen skiljer sig något åt mellan kvinnor och män, men skillnaden är något mindre än för andra brottstyper. Bland både män och kvinnor som utsatts för trakasserier 2011 är det vanligaste svaret att gärningspersonen är en helt okänd person eller en bekant (se figur 3.28). Däremot uppger kvinnor betydligt oftare än män att gärningspersonen är en närstående person.

Andelen fall där man inte vet om gärningspersonen är känd eller okänd har minskat sedan 2005, samtidigt som andelen närstående gärningspersoner har ökat (se figur 3.29) men den utvecklingen tycks framförallt gälla trakasserier mot kvinnor (se tabell 3D i bilaga 1).

Trakasserier kan vara mer eller mindre allvarliga. En indikator på *allvarlighetsgrad* kan vara hur händelserna upplevs av den som utsätts.

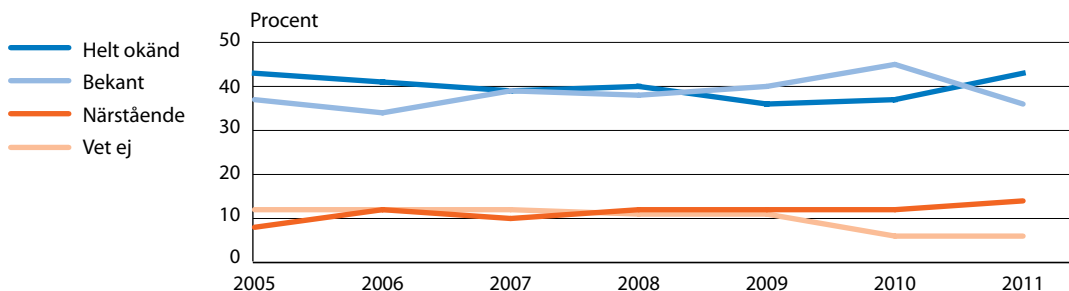
⁶⁵ Här bör uppmärksammas att svarsalternativet "vet ej" ingår i redovisningen och att en förhållandevis stor andel av de tillfrågade har angett det svarsalternativet. Eftersom trakasserierna kan ha skett exempelvis genom telefon eller e-post bedöms det som fullt möjligt att man kan vara utsatt utan att ha en uppfattning om vem gärningspersonen är, och därigenom kan man inte bedöma om han eller hon är en närstående, bekant eller okänd person.

Figur 3.28 Relation till gärningspersonen vid trakasserier 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter kön. Andel händelser i procent av det totala antalet rapporterade händelser.

I NTU frågas hur skrämmande den utsatta personen tycker att händelserna var. Av dem som uppger att de utsatts för trakasserier upplever var sjunde (14 %) att händelserna var mycket skrämmande och 38 procent upplever att händelserna var ganska skrämmande, medan övriga antingen upplever händelserna som inte särskilt (25 %) eller inte alls skrämmande (23 %).

Figur 3.29 Relation till gärningspersonen vid trakasserier 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Andel utsatta personer i procent.

En annan indikator på allvarlighetsgrad, som också belyser omfattningen av utsattheten, är antalet rapporterade händelser. Med händelser menas i detta avseende varje telefonsamtal, besök, brev, sms och så vidare som trakasserier uppges ha omfattat. Trakasserier skiljer sig här från de andra brottstyperna i NTU genom att en *serie av händelser*, i stället för en *enstaka händelse*, räknas som ett brott.⁶⁶ Drygt en tredjedel av de utsatta (35 %) uppger att det rörde sig om färre än fyra händelser, nästan lika många (33 %) att det rörde sig om 4–10 händelser och nära en fjärdedel (23 %) uppger att det rörde sig om 11–100 händelser. En tiondel (10 %), vilket motsvarar ungefär 27 000 personer av befolkningen (16–79 år), uppger att trakasserier omfattade ett mycket stort antal händelser (100 eller fler).

⁶⁶ När det handlar om trakasserier kan det totala antalet händelser naturligtvis sträcka sig över en längre tidsperiod än bara ett år. I NTU fångas det totala antalet händelser in, men någon eller några av händelserna ska ha ägt rum under år 2011 för att brotten ska räknas med.

Generellt om egendomsbrott mot hushåll

Resultat i korthet

Brottskategorin egendomsbrott mot hushåll omfattas i NTU av brottstyperna *bostadsinbrott*, *bilstöld*, *stöld ur eller från fordon* och *cykelstöld*.

Ungefär vart tionde hushåll (10,4 %) utsattes för något egendomsbrott under år 2011.

Andelen har minskat något sedan 2006. Mest minskade andelen hushåll som utsatts för stöld ur eller från fordon.

Särskilt utsatta är hushåll med barn, i synnerhet ensamstående med barn, hushåll i flerfamiljshus samt boende i storstadsregioner och andra större städer.

Drygt hälften av de brott mot egendom som rapporterats i NTU uppges vara anmälda till polisen. Bostadsinbrott anmäls i störst utsträckning.

Den upprepade utsattheten för brott mot egendom är betydligt lägre än för brott mot enskild person.

Brottskategorin *egendomsbrott mot hushåll* omfattas i NTU av brottstyperna *bostadsinbrott*, *bilstöld*, *stöld ur eller från fordon* och *cykelstöld*. Gemensamt för dessa brottstyper är att utsatthet ofta påverkar hushållet som helhet. Att exempelvis en cykel eller bil som tillhör någon i familjen blir stulen innebär, förutom de integritetskränkande aspekterna av att bli utsatt för brott, även omkostnader som kan påverka hela hushållets ekonomiska rörlighet. För samtliga nämnda brottstyper får de tillfrågade därför svara på frågor om utsatthet inom hela hushållet. Det vanligaste egendomsbrottet är *cykelstöld*, som drabbat 6,7 procent av hushållen, en nivå som varit relativt stabil sedan 2006 (se figur 3.30).⁶⁷ Därefter följer *stöld ur eller från fordon*, vilket 3,1 procent av hushållen uppger sig ha varit utsatta för. Just denna typ av egendomsbrott är relativt oförändrad sedan föregående mätning, men andelen utsatta har minskat kraftigare än för övriga egendomsbrott de senaste fem åren (-1,9 procentenheter).

Bostadsinbrott och *bilstöld* uppges i lägst utsträckning; 1,1 procent av hushållen rapporterar att de har drabbats av bostadsinbrott under 2011 och 0,4 procent av de hushåll där någon ägde en bil under perioden uppges ha drabbats av bilstöld. Andelen hushåll som uppges ha utsatts för bilstöld ser ut att ha minskat, från 0,9 procent 2006 till 0,4 procent 2011. En betydande minskning kan också observeras i den officiella statistiken över polisanmälda bilstölder under samma tidsperiod.

Enligt NTU 2012 utsattes 10,4 procent av hushållen 2011 för något av de egendomsbrott som tas upp i undersökningen. Utsatthetsnivån är tämligen oförändrad sedan 2010 men dessförinnan sjönk den stadigt från 2006 (då andelen utsatta var 12,6 %, se även tabell 3.2). Minskningen består framför allt av en sjunkande andel utsatta för stöld ur eller från fordon.

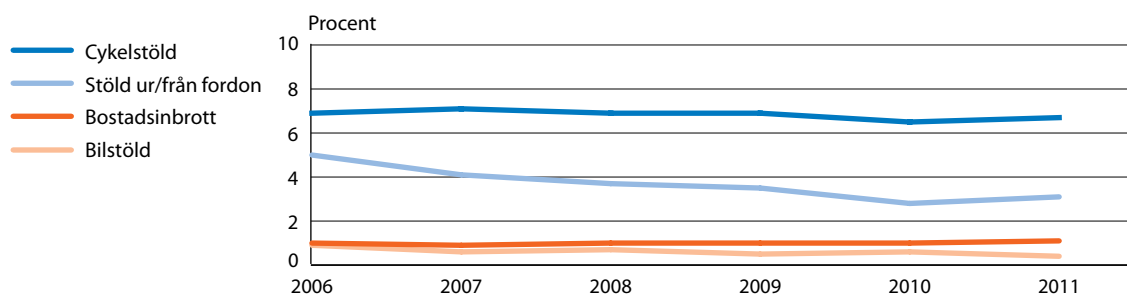
⁶⁷ Eftersom redovisnings sättet för dessa brottstyper ändrades mellan det första och det andra årets undersökning, kan jämförelser inte göras med utsattheten 2005.

Tabell 3.2 Andel utsatta hushåll i befolkningen (16–79 år) för olika typer av brott mot egendom, skattat antal händelser samt andel anmälda händelser år 2006–2011, enligt NTU 2007–2012.

	Andel utsatta hushåll i procent						Skattat antal utsatta hushåll	Skattat antal händelser i populationen	Andel polisanmälda händelser i procent
	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2011	2011	2011
SAMTLIGA EGENDOMS-BROTT MOT HUSHÅLL ⁶⁸	12,6	11,7	11,2	11,0	10,0	10,4	423 000	546 000	52
Bostadsinbrott	1,0	0,9	1,0	1,0	1,0	1,1	45 000	54 000	89
Bilstöld ⁶⁹	0,9	0,8	0,7	0,5	0,6	0,4	12 000	12 000	x
Stöld ur/från fordon	5,0	4,1	3,7	3,5	2,8	3,1	124 000	155 000	62
Cykelstöld	6,9	7,1	6,9	6,9	6,5	6,7	270 000	325 000	39

x Antalet hushåll som uppgett att de utsatts för bilstöld är för litet för att andelen anmälda händelser ska kunna redovisas.

Figur 3.30 Utsatthet för olika typer av egendomsbrott mot hushåll 2006–2011, enligt NTU 2007–2012. Andel i befolkningen, i procent.

Antalet händelser i befolkningen skattas utifrån uppgifter om hur många gånger de utsatta hushållen har utsatts för respektive brottstyp under det föregående året (se tabell 3.2). Eftersom den upprepade utsattheten för egendomsbrott mot hushåll är relativt låg, är antalet händelser nästan detsamma som antalet utsatta hushåll. Stöld ur eller från fordon har den största relativa skillnaden mellan antal händelser (155 000) och antal utsatta hushåll (124 000). Ett mer utförligt tabellunderlag (se tabell 3E–3I i bilaga 1) med de grundläggande resultaten i tabellbilagan.

Anmälningsbenägenhet

Brott mot egendom uppges generellt vara anmälda till polisen i betydligt högre grad än brott mot enskild person. Drygt hälften (52 %) av de brott mot egendom som de utsatta i NTU besvarat frågor om uppges vara polisanmälda. För stöldbrott varierar anmälningsbenägenheten bland annat beroende på värdet på det som blivit stulet (Persson 1990). Stöldbrott där det stulna har ett högt ekonomiskt värde (vilket ofta är fallet vid exempelvis bostadsinbrott) leder oftare till att den utsatta personen begär ersättning från försäkringsbolag, som vanligtvis kräver att brottet ska vara polisanmält (Brå 2006). Därför är det inte förvånande

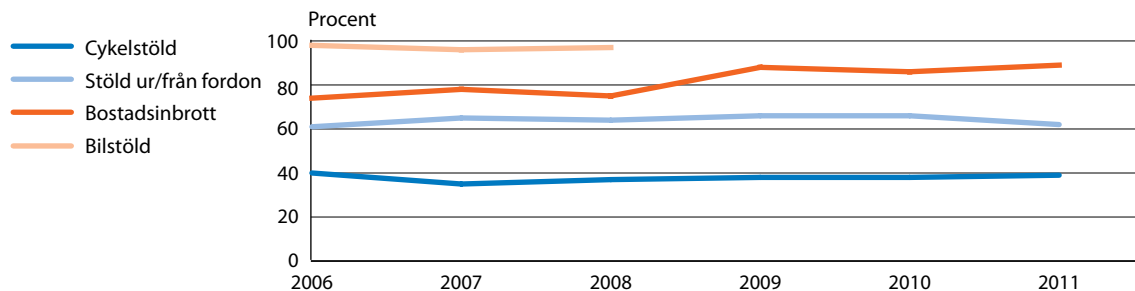
⁶⁸ Nettoredovisning av alla typer av egendomsbrott mot hushåll.

⁶⁹ I tabellen redovisas bilstöld bland hushåll som ägde bil under och under respektive år eftersom det är den mest vedertagna redovisningsformen. Andelen hushåll utsatta för bilstöld av hela befolkningen 2011 är 0,3 procent.

att bostadsinbrott polisanmäls i större utsträckning än stöld ur eller från fordon och i betydligt större utsträckning än cykelstölder (se tabell 3.2).

Ungefär nio av tio (89 %) bostadsinbrott 2011 uppges vara anmälda till polisen. Motsvarande andel för stöld ur eller från fordon är tre femtedelar (62 %). När det gäller cykelstölderna uppges två femtedelar (39 %) vara polisanmälda. Precis som bostadsinbrott är bilstöld en brottstyp som anmäls till polisen i relativt hög grad och därmed har en förhållandevis liten dold brottslighet i statistiken över anmälda brott. Antalet hushåll som uppger att de utsatts för bilstöld har dock varit så få de senaste åren att andelen polisanmälda bilstölder inte redovisas mellan 2009 och 2011.⁷⁰ Andelen anmälda bostadsinbrott har legat relativt oförändrad på samma nivå sedan 2009, då den hade stigit till knappt 90 procent från knappt 80 procent 2008. I övrigt har andelen anmälda egendomsbrott mot hushåll varit tämligen stabil under perioden 2006–2011.

Figur 3.31 Andel polisanmälda egendomsbrott mot hushåll 2006–2011, enligt NTU 2007–2012. Andel händelser, i procent.⁷¹

Upprepad utsatthet

Till skillnad från brott mot enskild person, är upprepad utsatthet någonting förhållandevis ovanligt när det gäller egendomsbrott i Sverige, både i jämförelse med andra brottstyper och vid internationella jämförelser (Brå 2001b). Resultaten i NTU, som visar att upprepad utsatthet för egendomsbrott mot hushåll är ovanligt, är i linje med detta.

Av de utsatta hushållen har 80 procent utsatts för endast ett egendomsbrott under 2011, 17 procent utsattes 2–3 gånger och knappt 3 procent utsattes fyra gånger eller fler (se figur 3.32). Denna sistnämnda andel är således betydligt mindre än den andel som utsatts fyra gånger eller fler för brott mot enskild person (14 procent av de utsatta; se figur 3.5).

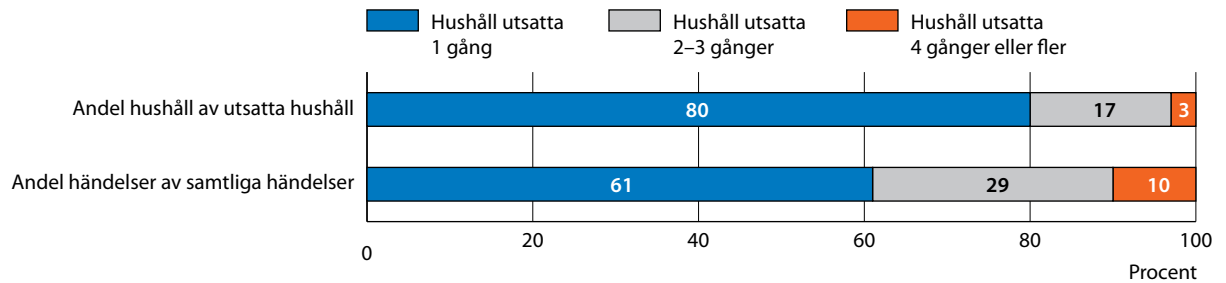
De hushåll som utsatts för ett brott stod tillsammans för 61 procent av samtliga rapporterade händelser, medan de hushåll som utsatts för två eller tre brott utsattes för 29 procent av händelserna (se figur 3.32). Den lilla gruppen hushåll som under 2011 utsattes för fyra eller fler brott (3

⁷⁰ Under perioden 2009–2011 har mellan 36 och 59 hushåll per år rapporterat utsatthet för bilstöld, vilket bedöms vara för lite för att uppnå tillräcklig statistisk säkerhet.

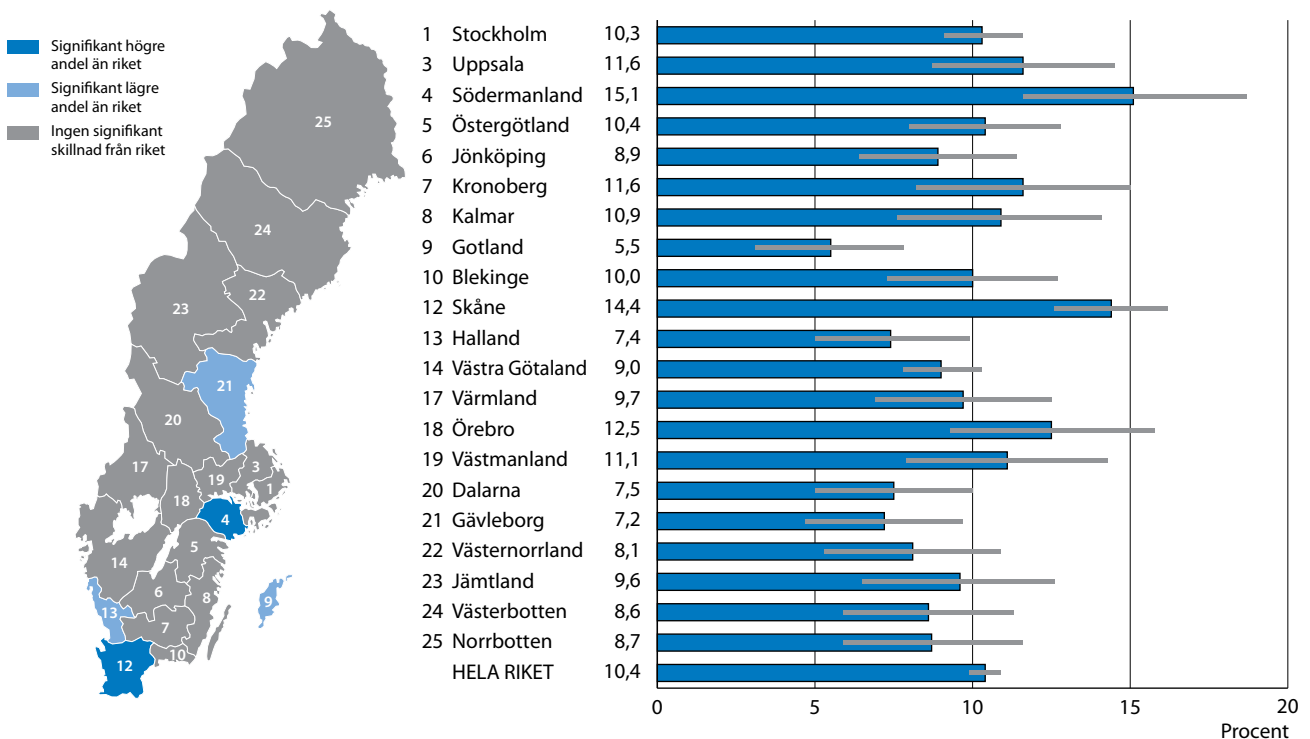
⁷¹ Antalet hushåll som uppgett att de utsatts för bilstöld åren 2009–2011 är för litet för att andelen anmälda händelser ska kunna redovisas med tillräcklig statistisk säkerhet.

procent av de utsatta hushållen) stod för 10 procent av de rapporterade händelserna. Det kan jämföras med motsvarande fördelning för brott mot enskild person där den mest utsatta gruppen (fyra brott eller fler) utsattes för 53 procent av brotten (se figur 3.5).

Figur 3.32 Upprepad utsatthet för egendomsbrott mot hushåll 2011, enligt NTU 2012. Andel hushåll utsatta 1 gång, 2–3 gånger samt 4 gånger eller fler, i förhållande till andel händelser, i procent.

Figur 3.33 Utsatthet för egendomsbrott mot hushåll 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter län inklusive konfidensintervall.⁷¹ Andel för respektive län, i procent.

Upprepad utsatthet i olika grupper

Trots att upprepad utsatthet för brott mot egendom inte är lika vanligt förekommande som upprepade brott mot enskild person, utgör resultaten om vilka grupper som utsätts för upprepade brott mot egendom en

⁷² 95 %, för mer information om konfidensintervall, se kapitel 2

viktig kunskap som kan användas för att identifiera särskilda riskgrupper i befolkningen.

Resultaten för upprepad utsatthet för egendomsbrott mot hushåll skiljer sig dock mycket lite från de generella mönstren för egendomsbrott mot hushåll. De grupper som i störst utsträckning uppger att deras hushåll har utsatts för något brott mot egendom är också de grupper som uppger högst grad av upprepad utsatthet (se tabell 3H i bilaga 1). Det gäller ensamstående med barn, boende i flerfamiljshus och boende i storstadsregioner (Stockholm, Göteborg och Malmö) eller andra större städer.

Regionala skillnader

När utsattheten för egendomsbrott mot hushåll studeras utifrån regional fördelning (se figur 3.33) kan det noteras att spridningen mellan länen är något större för utsatthet för egendomsbrott mot hushåll än för utsattheten för brott mot person (se figur 3.7). Generellt är fördelningen sådan att län som till stor del består av landsbygd och småstäder har en mindre andel utsatta hushåll än län som omfattar storstadsregioner eller större städer.

Bostadsinbrott

Bostadsinbrotten upplevs ofta som mer allvarliga och integritetskränkande än många andra av de stöldbrott som hushållen drabbas av. För att undersöka omfattningen av bostadsinbrott ställs följande fråga i NTU:

Bröt sig någon in i din bostad i syfte att stjäla något under förra året (2011)?

Enligt resultaten i NTU 2012 har 1 procent av hushållen drabbats av bostadsinbrott 2011, vilket motsvarar cirka 45 000 hushåll i Sverige.

Skillnader mellan olika grupper

Boende i småhus och boende i flerfamiljshus utsattes för bostadsinbrott i ungefär lika stor utsträckning under 2011 (1,0 respektive 1,2 %, se tabell 3F i bilaga 1).

När det gäller boendeort uppger boende i storstadsregioner (Stockholm, Göteborg och Malmö) att de utsatts i något större utsträckning (1,4 %) än boende i andra större städer (1,1 %), som i sin tur uppger utsatthet i större utsträckning än boende i småstäder och på landsbygd (0,8 %). En något större andel personer som är ensamstående med barn (1,9 %) uppger att de utsatts för bostadsinbrott, jämfört med hushåll som består av andra familjetyper (0,8–1,2 %).

Omständigheter kring bostadsinbrott

Det är något fler bostadsinbrott som sker på vardagar än på veckoslut eller helgdagar (54 % jämfört med 46 %). Däremot är det lika vanligt att inbrotten äger rum på dagtid som på nattetid (51 % respektive med 49 %). Vid de flesta (80 %) av de rapporterade bostadsinbrotten uppger de svarande att något blivit stulet i samband med inbrottet.

Fordonsrelaterade brott

De fordonsrelaterade brotten i NTU innefattar tre brottstyper: bilstöld, stöld ur eller från fordon och cykelstöld.⁷³ Dessa brottstyper utgör en relativt stor andel (cirka 13 %) av det totala antalet anmälda brott mot brottsbalken.⁷⁴

För att undersöka omfattningen av bilstöld ställs följande fråga till dem som uppgett att någon i hushållet ägde en bil under 2011:

Fick du eller någon annan i hushållet en bil stulen under förra året (2011)?

För att belysa omfattningen av stöld ur eller från fordon och cykelstöld ställs två frågor:

Fick du eller någon annan i hushållet något stulet ur eller från en bil, en motorcykel, en moped, en husvagn eller liknande under förra året (2011)?

Fick du eller någon annan i hushållet någon cykel stulen under förra året (2011)?

Svaren visar att 0,4 procent av hushållen, vilket motsvarar cirka 12 000 hushåll i Sverige, har utsatts för bilstöld 2011 (se tabell 3E i bilaga 1). Omkring 3,1 procent (drygt 124 000 hushåll) uppger sig ha utsatts för stöld ur eller från ett fordon, medan 6,7 procent (ungefär 270 000 hushåll) uppger att de har utsatts för cykelstöld under 2011.

Familjetyp

Resultaten visar att hushåll med barn i störst utsträckning utsätts för cykelstölder, i synnerhet hushåll som består av ensamstående med barn, där 11,1 % av hushållen uppges vara utsatta. Detta kan jämföras med gruppen sammanboende utan barn, där andelen är 5,0 % (se tabell 3F i bilaga 1). Hushåll med barn uppges också oftare än hushåll utan barn vara utsatta för stöld ur och från fordon (3,1–4,7 % jämfört med 2,6–2,8 %).

När det gäller cykelstöld kan resultatet till viss del förklaras av att hushåll med barn generellt sett äger fler cyklar per hushåll, vilket ökar risken för cykelstöld.

Bostadstyp

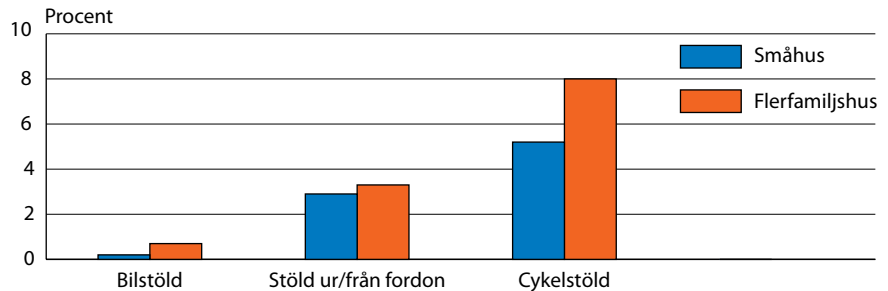
Personer som bor i flerfamiljshus uppger i större utsträckning än boende i småhus att deras hushåll utsatts för fordonsrelaterade brott (se figur 3.34). De är särskilt utsatta både när det gäller bilstöld och cykelstöld (0,7 respektive 8,0 %) jämfört med dem som bor i småhus (0,2 % respektive 5,2 %). Skillnaden är dock inte lika stor vad gäller utsatthet

⁷³ Med stöld ur eller från ett fordon avses stöld av föremål som finns på eller i en bil, en motorcykel, en moped, en husvagn eller liknande. Stöld från cykel ingår inte.

⁷⁴ Procentsatsen avser andel av samtliga anmälda brott mot brottsbalken, även inkluderat de typer av brott som inte ingår i NTU.

för stöld ur eller från fordon (3,3 % av de boende i flerfamiljshus, jämfört med 2,9 % av de boende i småhus).

Figur 3.34 Utsatthet för fordonsrelaterade brott 2011, enligt NTU 2012. Särredovisning efter bostadstyp. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

Boendeort

Utsatthet för fordonsrelaterade brott varierar efter boendeortens urbaniseringsgrad (se tabell 3F i bilaga 1). Personer som bor i storstadsregionerna Stockholm, Göteborg och Malmö uppger att deras hushåll drabbats av stöld ur eller från fordon i större utsträckning än boende såväl i andra större städer, som i småstäder eller på landsbygden (3,9 % jämfört med 2,5 %). Däremot uppger boende i storstadsregioner (Stockholm, Göteborg och Malmö) och boende i andra större städer oftare att hushållet har utsatts för cykelstöld än boende i mindre städer och på landsbygden (6,8–7,9 % jämfört med 4,6 %).

Omständigheter kring fordonsbrott

Det egna bostadsområdet uppges vara den vanligaste geografiska platsen för fordonsrelaterade brott 2011; mellan 60 och 72 procent uppges ha skett i det egna bostadsområdet. De hushåll som utsatts för cykelstöld får svara på frågan om från vilken typ av plats som cykeln blev stulen på. I de flesta fall (60 %) rör det sig om en allmän plats. I andra fall har cykeln blivit stulen ur ett källarförråd (10 %) eller från någon annan privat plats (31 %).

På frågan om vilken typ av fordon det rört sig om vid stöld ur eller från fordon, svarar de utsatta i de flesta fall (81 %) att det handlar om bil. Andra fordon, som i betydligt lägre utsträckning blir föremål för sådan stöld, är till exempel mopeder och motorcyklar.

4 Trygghet

Sammanfattning

Andelen personer som känner sig otrygga när de går ut sent på kvällen är relativt oförändrad jämfört med föregående år, men har över tid minskat från 21 procent 2006 till 15 procent 2012. Utvecklingen är likartad när det gäller oro för att utsättas för olika typer av brott, med undantag för bostadsinbrott där oron i årets undersökning ligger på samma nivå som år 2006 (17 %). Minskningen i andelen otrygga avser främst kvinnor medan andelen otrygga män är relativt oförändrad. Det är drygt tre gånger fler kvinnor än män som känner sig otrygga när de går ut sent på kvällen.

Av NTU framgår att det är vanligare med en generell oro över brottsligheten i samhället än för att man själv ska utsättas för brott. Vanligast är dock att oroa sig för att en närstående ska utsättas för brott.

Ett mönster som framgår i NTU är att personer med lågt förtroende för rättsväsendet i större utsträckning upplever otrygghet än personer med stort förtroende för rättsväsendet. Undersökningen visar även att personer som upplever att brottsligheten i samhället ökar kraftigt, känner sig otrygga i större utsträckning än personer som uppfattar brottsutvecklingen som oförändrad eller minskande.

Det är främst äldre personer som uppger att de känner sig otrygga en sen kväll ute. Personer i medelåldern känner sig otrygga i minst utsträckning. Sett över tid är det äldre kvinnor (65–79 år) och unga kvinnor (20–24 år) som är mest otrygga. Bland männen är mönstret över tid inte lika tydligt, men äldre män (75–79 år) är betydligt oftare otrygga än män 64 år och yngre.

Äldre personer känner sig även mest oroliga för brottsligheten i samhället samtidigt som de uppger utsatthet för brott i minst utsträckning. Bland ungdomar är oron för brott dock mer konkret. Till skillnad från övriga i befolkningen oroar sig ungdomar i större utsträckning för att själva utsättas för brott, framförallt överfall eller misshandel, än för brottsligheten i samhället.

Att känna sig otrygg är vanligare för personer födda i utlandet än för personer födda i Sverige. Utrikes födda personer upplever även i betydligt högre grad än de som är födda i Sverige att otryggheten påverkar deras livskvalitet. Till saken hör att personer födda utomlands är mer utsatta för brott.

Sammanfattningsvis är det viktigt att komma ihåg att majoriteten av Sveriges befolkning känner sig trygg och att oro för brott för de flesta personer inte får några större konsekvenser i vardagen. Bland de personer som uppger att otryggheten får negativa konsekvenser i deras vardag ser man olika tendenser beroende på ålder. Äldre personer väljer oftare att stanna hemma på grund av sin otrygghet, medan medelålders personer oftare uppger att oron har en stor påverkan på deras livskvalitet.

I detta kapitel presenteras huvudresultaten om trygghet. Resultatgenomgångens främsta syfte är att beskriva nivåer och utveckling, liksom vilka grupper som uppger att de känner sig särskilt otrygga. Informationen ger kunskap om var behovet av trygghetsskapande åtgärder är störst.

Resultatredovisningen baseras till stor del på jämförelser mellan olika grupper, som män och kvinnor eller yngre och äldre. Att studera hur trygghet varierar mellan olika befolkningsgrupper bidrar till en mer nyanserad bild av tryggheten i Sverige. Resultaten redovisas genomgående med uppdelning på kön och ålder. För övriga bakgrundsvariabler, bland annat svensk eller utländsk bakgrund, utbildning och bostadstyp, redogörs resultaten löpande i text och återfinns i sin helhet i tabellbilagan (tabellerna 4A–4H) i slutet av rapporten.

Den Nationella trygghetsundersökningen (NTU) ger goda möjligheter att ingående beskriva och analysera hur trygghet och oro för brott upplevs och utvecklas i Sverige. Unikt för NTU jämfört med liknande undersökningar är att resultaten även går att relatera till utsatthet för olika typer av brott, vilket redovisas nedan.

Som tidigare nämnts är otrygghet och oro för brott komplexa och mångfacetterade fenomen. Ambitionen med NTU är inte att fånga in och bedöma hela den komplexa otrygghetsföreteelsen, utan att bidra med ett antal centrala indikatorer på området. Frågorna fokuserar exempelvis på såväl otrygghet för egen del som oro för närstående och oro över brottsligheten i samhället i stort.

I resultatredovisningen beskrivs inledningsvis en mer allmän upplevelse av otrygghet och den konkreta oron över att drabbas av olika typer av brott. Därefter följer ett avsnitt som beskriver i vilken utsträckning otryggheten påverkar beteendet och livskvaliteten. Slutligen följer ett avsnitt som fokuserar på hur otryggheten ser ut bland personer med olika erfarenhet av utsatthet för brott samt bland personer med olika inställning till brottsligheten och rättsväsendet.

Otrygghet ute sen kväll

Resultat i korthet

De allra flesta känner sig trygga i sitt bostadsområde om de går ut en sen kväll, men drygt var sjunde person (15 %) känner sig otrygg.

Andelen otrygga har minskat sedan mätningarna började 2006 men har legat på en relativt stabil nivå mellan 2007 och 2012.

Kvinnor uppger i drygt tre gånger så hög utsträckning som män att de känner sig ganska eller mycket otrygga eller att de inte går ut ensamma sent en kväll i sitt bostadsområde på grund av otrygghet (25 % jämfört med 7 %).

Äldre personer väljer i större utsträckning än yngre att stanna hemma till följd av sin känsla av otrygghet.

NTU omfattar en fråga som tar fasta på känslan av otrygghet vid utevistelse sena kvällar i det egna bostadsområdet. Frågan är inte specifikt kopplad till brott, utan syftar till att fånga upp en mer allmän känsla av otrygghet. Frågan är vanlig i studier av detta slag⁷⁵ och ställs på följande vis:

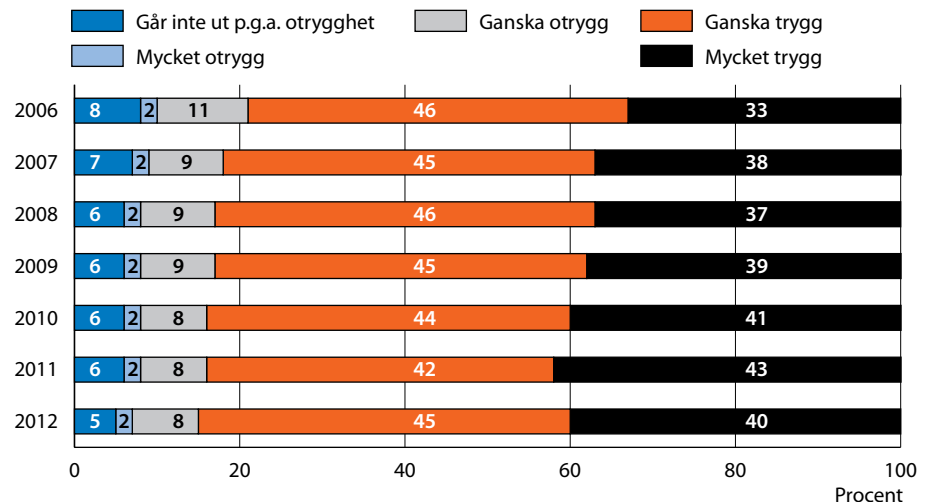
Om du går ut ensam sent en kväll i området där du bor, känner du dig då mycket trygg, ganska trygg, ganska otrygg, mycket otrygg eller går du aldrig ut ensam sena kvällar?

För att särskilja dem som aldrig går ut på grund av otrygghet från övriga, ställs följdfrågan:

Är skälet till att du aldrig går ut ensam sent på kvällen ... A) att du inte har någon anledning eller möjlighet att gå ut ensam sent på kvällen, B) att du känner dig otrygg eller C) annat skäl?

En stor majoritet (85 %) av befolkningen mellan 16 och 79 år uppger att de känner sig ganska eller mycket trygga när de går ut ensamma sent en kväll i sitt eget bostadsområde. Knappt var tionde person känner sig ganska otrygg vid sådan utevistelse (8 %). En lägre andel, cirka 2 procent, känner sig mycket otrygga, medan 5 procent uppger att de på grund av otrygghet låter bli att gå ut ensamma sena kvällar.⁷⁶ (se figur 4.1). Resultatet är i linje med de senaste årens undersökningar. Jämfört med när NTU genomfördes första gången 2006 har emellertid andelen personer som känner sig ganska eller mycket trygga ökat med 6 procentenheter.

Figur 4.1 Otrygghet, enligt NTU 2006–2012. Andel i befolkningen, i procent.

⁷⁵ Se exempelvis Litzén (2006) eller SCB:s undersökning av levnadsförhållanden (ULF) 2006:3–4, fråga 254 (SCB 2006).

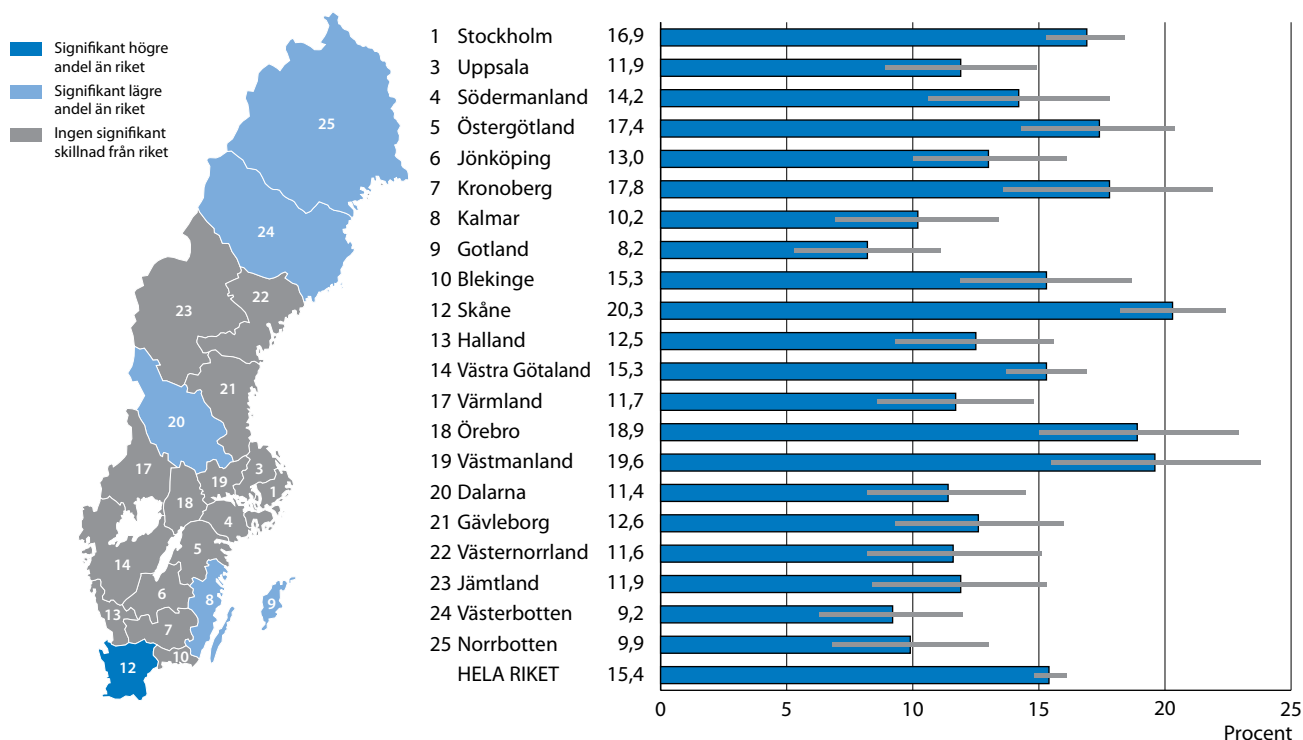
⁷⁶ Andelen personer som väljer att inte gå ut ensamma sent på kvällen därför att de inte har någon anledning eller möjlighet att göra det, uppgår i NTU 2012 till 5 procent. Denna andel har legat mellan 4 och 5 procent sedan mätningarna infördes. Dessa personer inkluderas inte i analysen, eftersom de inte upplever eller berörs av den form av otrygghet som efterfrågas.

Den fortsatta redovisningen fokuserar på hur andelen otrygga varierar mellan olika befolkningsgrupper (se tabell 4A i bilaga 1). Redovisningsenhet är den andel av befolkningen, 16–79 år, som svarat att de antingen känner sig *ganska eller mycket otrygga* eller att de inte går ut på grund av otrygghet.

Regionala skillnader

Drygt var sjunde person i Sverige (15 %) uppger att de känner sig otrygga när de vistas ute ensamma i området där de bor (se tabell 4G i bilaga 1). En analys av otryggheten på länsnivå visar att boende i Gotlands, Västerbottens, Norrbottens och Kalmar län i lägst grad uppger att de känner sig otrygga, ungefär var tionde person uppger detta (se figur 4.2). Boende i Skåne, Västmanlands och Örebro län är de som i högst grad uppger sig vara otrygga när de vistas ute ensamma, ungefär var femte person är otrygg i dessa län. Det är viktigt att tänka på att det kan förekomma stora variationer i otrygghet inom ett län; invånarna i en kommun eller kommundel kan vara mer eller mindre trygga jämfört med invånarna i en annan kommun eller kommundel i samma län (se tabell 4G i bilaga 1).

Figur 4.2 Otrygghet i Sveriges län, enligt NTU 2012. Särredovisning efter län inklusive konfidensintervall.⁷⁷ Andel för respektive län, i procent.

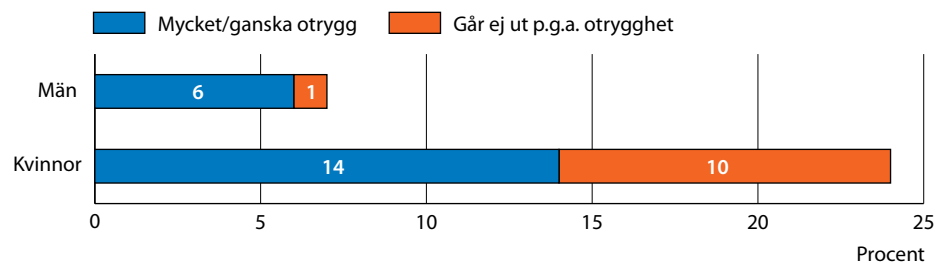

⁷⁷ 95 %, för mer information om konfidensintervall, se kapitel 2

Kön och ålder

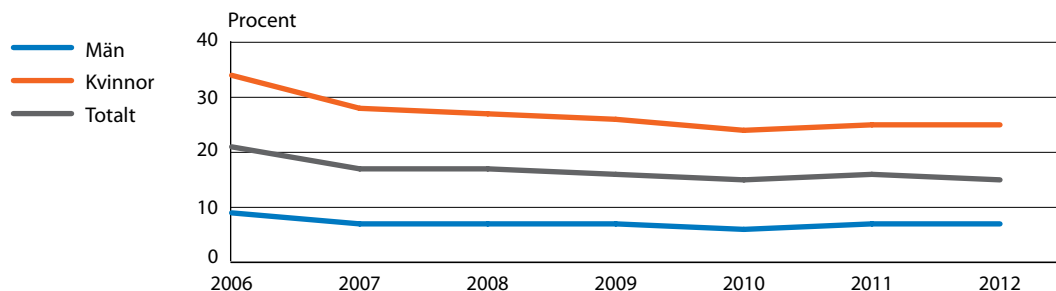
Majoriteten av de män och kvinnor som besvarat frågor i NTU uppger att de känner sig ganska eller mycket trygga. Kvinnor uppger dock betydligt oftare än män att de känner sig otrygga; kvinnornas andel är drygt tre gånger så hög som männens (se figur 4.3 och 4.4). Av kvinnorna uppger 25 procent att de känner sig ganska eller mycket otrygga eller att de på grund av otrygghet låter bli att gå ut, vilket ska jämföras med 7 procent av männen. Som framgår av figur 4.3 avstår kvinnorna i betydligt större utsträckning än männen från att gå ut; 10 % av kvinnorna i befolkningen går inte ut ensamma sent en kväll i sitt bostadsområde. Motsvarande siffra för männen är 1 procent.

Figur 4.3 Otrygghet, enligt NTU 2012. Särredovisning efter kön. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

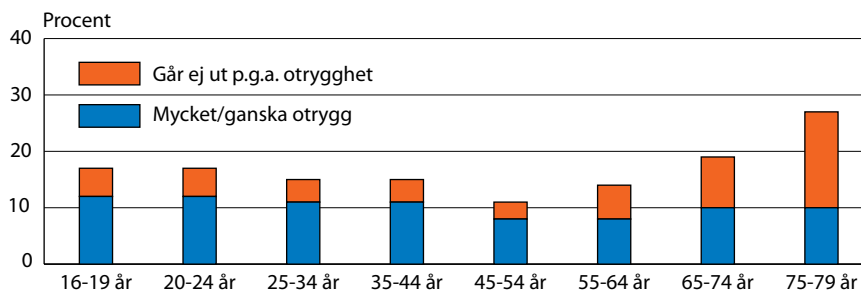
När otryggheten minskade mellan 2006 och 2007 var minskningen större bland kvinnorna än bland männen. Mellan 2007 och 2010 fortsatte otryggheten att minska, om än inte lika kraftigt, främst bland kvinnorna (se figur 4.4). Minskningen fortsatte dock inte i 2011 och 2012 års undersökningar.

Figur 4.4 Otrygghet (mycket/ganska otrygga samt går inte ut på grund av otrygghet), enligt NTU 2006–2012. Totalt samt särredovisning efter kön. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

I likhet med tidigare års undersökningar är otrygghet vid utevistelse störst i den äldsta åldersgruppen (75–79 år). Bland dem är det drygt var fjärde person (27 %) som känner sig otrygg eller som undviker att gå ut till följd av otrygghet (se figur 4.5), vilket dock är en liten minskning sedan föregående undersökning.

Figur 4.5 Otrygghet, enligt NTU 2012. Särredovisning efter ålder.
Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

Tryggast är personer mellan 45 och 54 år. Bland dem uppger drygt var tionde person (11 %) att de är otrygga (se figur 4.5). Mönstret är i stort sett detsamma som vid föregående undersökning. Valet att inte gå ut på grund av otrygghet samvarierar med ålder. Yngre personer väljer oftare att gå ut trots att de känner sig otrygga, medan de äldre i större utsträckning i stället väljer att stanna hemma på grund av otrygghet.

När hänsyn även tas till kön framkommer att det bland både kvinnor och män är de äldsta, 65–79 år, som är mest otrygga (30–43 % respektive 8–13 %). Sett över tid är kvinnor i åldrarna 65–79 år och 20–24 år mest otrygga, medan det bland männen är de äldre (65–79 år) som är mest otrygga. Tryggast är yngre män (16–19 år) och medelålders kvinnor (45–54 år). Den största förändringen från 2006 till 2012 års mätning har för kvinnor skett i gruppen 75–79 år, där andelen otrygga har sjunkit med 12 procentenheter. En stor förändring har även skett bland kvinnor i åldersgrupperna 55–64 år samt 20–24 år där andelen otrygga är 10–11 procentenheter lägre än 2006. Bland männen har den största förändringen skett i gruppen 20–24 år, där andelen otrygga är 6 procentenheter lägre i NTU 2012 än vid den första mätningen.

De särskilda statistiska analyserna som gjordes i NTU 2011 visar att de åldersrelaterade effekterna på känslan av otrygghet är betydligt starkare för män än för kvinnor (Brå 2012a). Det innebär att även om otryggheten är mer utbredd i den äldsta gruppen kvinnor än bland den äldsta gruppen män, så är skillnaden mellan unga och äldre män betydligt större än skillnaden mellan unga och äldre kvinnor.

Andra grupperns otrygghet

Mönstren är överlag mycket lika dem som presenterades i föregående rapport (se tabell 4A i bilaga 1). Av resultaten framgår att utrikes födda personer är påtagligt mer otrygga vid utevistelse än inrikes födda personer med en eller två föräldrar födda i Sverige eller båda föräldrarna födda utrikes (25 % jämfört med 13–20 %). Här kan dock noteras att de särskilda statistiska analyserna som gjordes i NTU 2011 visar att skillnaden mellan personer födda i Sverige och personer födda i ett annat land är större för män än för kvinnor (Brå 2012a).

Personer med endast förgymnasial utbildning anger oftare otrygghet vid utevistelse (20 %) än de med eftergymnasial och gymnasial utbildning

(12–16 %). Det är också en högre andel med förgymnasial utbildning (8 %) som på grund av otrygghet väljer att inte gå ut, jämfört med personer med högre utbildning (4–6 %).

Vad gäller familjetyp visar resultaten att ensamstående, med eller utan barn, känner sig otrygga i större utsträckning (17–20 %) än sammanboende med eller utan barn (13–15 %). Här kan det noteras att det i samtliga grupper är färre som uppger att de är otrygga jämfört med den första undersökningen 2006.

I NTU 2012 framkommer ingen större skillnad i otrygghet mellan boende i en storstadsregion (17 %) och boende i andra större städer (16 %). De som bor i en mindre stad eller på landsbygden är dock mindre oroliga (11 %). När otryggheten studeras kommunvis kan man se att det är en påtagligt större andel otrygga i Malmö (30 %) jämfört med Stockholm och Göteborg (19 % respektive 20 %) (se tabell 4G i bilaga 1). Det bör dock påpekas att skillnaderna ska tolkas med viss försiktighet, eftersom resultaten baseras på relativt få svarande när siffrorna bryts ned på kommunnivå.

Tydliga skillnader framträder när bostadstyp studeras – av de boende i flerfamiljshus uppger en mer än dubbelt så hög andel att de är otrygga vid utevistelse jämfört med personer boende i småhus (23 % respektive 10 %). Andelarna otrygga i olika typer av bostad är i stort sett oförändrade över tid.

Grupper med risk för hög otrygghet ringas in när flera bakgrundsfaktorer studeras

En genomgång av detta slag där variationer i otrygghet mellan grupper studeras var för sig, ger en schematisk bild av verkligheten. Att kvinnor visar sig vara betydligt mer otrygga än män vid utevistelse en sen kväll innebär givetvis inte att alla kvinnor är mer otrygga än männen i detta avseende. I själva verket är det tre fjärdedelar av kvinnorna (75 %) som svarar att de känner sig ganska eller mycket trygga när de vistas ute i sitt bostadsområde ensamma sent en kväll. Motsvarande siffra för männen är 93 procent.

För att kunna förebygga känslor av otrygghet hos dem som upplever detta – och rikta insatserna dit de bäst behövs – är det fruktbart att identifiera så kallade riskgrupper, det vill säga de som i ganska eller mycket hög grad uppger sig vara otrygga.

Genom att kombinera flera av de bakgrundsförhållanden som har visat sig samvariera med otrygghet framkommer tydligare mönster. Om man till exempel utöver kön och ålder också väger in bostadstyp för att se vilka som upplever otrygghet vid utevistelse en sen kväll, framträder två extremgrupper: äldre kvinnor (65–79 år) boende i flerfamiljshus respektive män i åldern 25–44 år, boende i småhus (se tabell 4.1).

Bland dessa kvinnor kan 47 procent kategoriseras som otrygga (ganska eller mycket otrygga samt går ej ut på grund av otrygghet) och ungefär en fjärdedel (26 %) går inte ut ensamma en sen kväll på grund

av otrygghet. Det kan jämföras med män i åldern 25–44 år, boende i småhus, av vilka 2 procent kan kategoriseras som ganska eller mycket otrygga. I princip inga av männen i denna åldersgrupp uppger att de väljer att stanna inne till följd av otrygghet (se tabell 4.1).

Det är dock viktigt att vara medveten om att kön och ålder spelar större roll än bostadstyp när det gäller otrygghet.

Tabell 4.1 Otrygga⁷⁸ vid utevistelse sen kväll i två befolkningsgrupper, enligt NTU 2006–2012. Inom parentes: "andel som uppgett att de inte går ut på grund av otrygghet". Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
Kvinnor, 65–79 år, boende i flerfamiljshus	55 (36)	50 (35)	52 (36)	48 (29)	45 (31)	44 (27)	47 (26)
Män, 25–44 år, boende i småhus	3 (0)	2 (0)	2 (0)	2 (0)	1 (0)	2 (0)	2 (0)

Oro för brott

Resultat i korthet

Majoriteten av befolkningen (16–79 år) oroar sig inte för brott och brottslighet. Den mest konkreta oron, att själv utsättas för ett specifikt brott, uppges i lägre utsträckning (11–17 % beroende på brottstyp) än stor oro över brottsligheten i samhället (21 %) och oro över att närstående ska drabbas av brott (25 %).

Oro för brott har i flera avseenden minskat i befolkningen sedan första mätningen 2006. Sedan föregående mättillfälle (2011) är nivån dock relativt oförändrad.

Kvinnor oroar sig i huvudsak för bostadsinbrott (20 %) och överfall eller misshandel (17 %) medan män främst oroar sig för bostadsinbrott (14 %) och fordonsrelaterad brottslighet (13 %).

De yngsta (16–19 år) är minst oroliga överlag, med undantag för våldsbrott, där det i stället är de äldsta som känner sig minst oroliga.

Som nämndes i början av kapitlet är otrygghet ett mångfacetterat begrepp. För att fånga de olika dimensioner av otrygghet som folk kan tänkas uppleva, tillfrågas de personer som deltar i NTU också om sin oro för brott. Detta görs på flera sätt, genom att fråga efter en dels mer abstrakt oro över brottsligheten i samhället, dels en mer konkret oro för att själv utsättas för olika brottstyper. Men oron kan också gälla andra personer. Många föräldrar oroar sig exempelvis mer för sina barn än för sig själva. Inledningsvis redogörs för oron över brottsligheten i samhället, följt av oron för att närstående ska drabbas av brott. Därpå följer en redogörelse för oron för att själv utsättas för brott. För att undersöka hur många som oroar sig över brottsligheten i samhället ställs följande fråga:

⁷⁸ Andel som svarat att de antingen känner sig ganska eller mycket otrygga eller att de inte går ut på grund av otrygghet.

Är du orolig över brottsligheten i samhället?

Svarsalternativen är: ja, i stor utsträckning, ja, i viss utsträckning och nej, inte alls.

För att undersöka hur många som oroar sig för närstående eller för att de själva ska utsättas för brott, ställs följande frågor:

Har det hänt under det senaste året att du oroat dig för att ...

... någon närstående till dig ska drabbas av brott?

... du ska drabbas av inbrott i din bostad?

... du ska bli överfallen eller misshandlad?

... din/er bil ska bli utsatt för stöld eller skadegörelse?⁷⁹

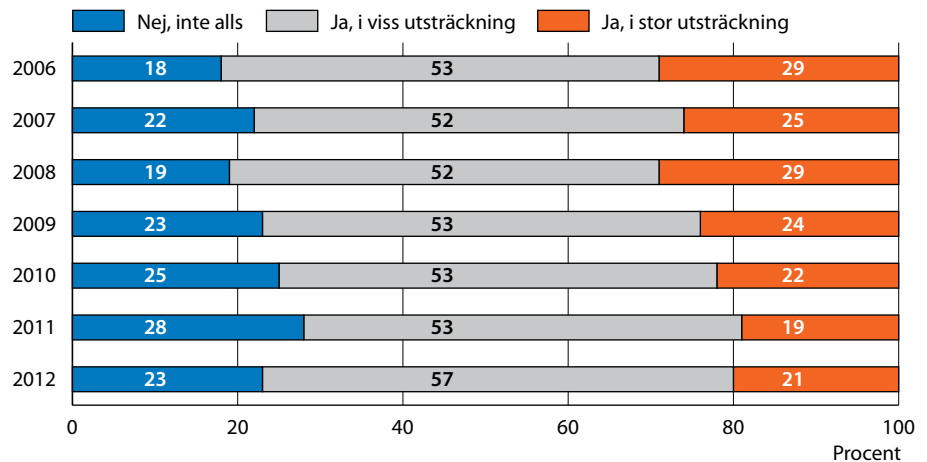
Svarsalternativen är inledningsvis ja eller nej. De som svarar ja får sedan följdfrågan:

Har det hänt mycket ofta, ganska ofta eller ganska sällan?

Oro för brottsligheten i samhället

Drygt var femte person i den vuxna befolkningen (motsvarande 1,5 miljoner personer) oroar sig i stor utsträckning över brottsligheten i samhället, medan nära sex av tio uppger att de oroar sig i viss utsträckning, och nästan var fjärde person uppger att de inte alls är oroliga (se figur 4.6). Fördelningen har följt samma mönster sedan 2006, men man kan ana en minskning av den andel som i oroar sig stor utsträckning.

Figur 4.6 Oro över brottsligheten i samhället, enligt NTU 2006–2012. Andel i befolkningen, i procent.

Regionala skillnader

Personer i de södra delarna av landet uppger oftare än personer i de norra delarna att de känner stor oro över brottsligheten i samhället. Skillnaderna är dock förhållandevis små (se tabell 4G i bilaga 1). Genomsnittet i riket är 21 procent. De län där störst andel känner stor

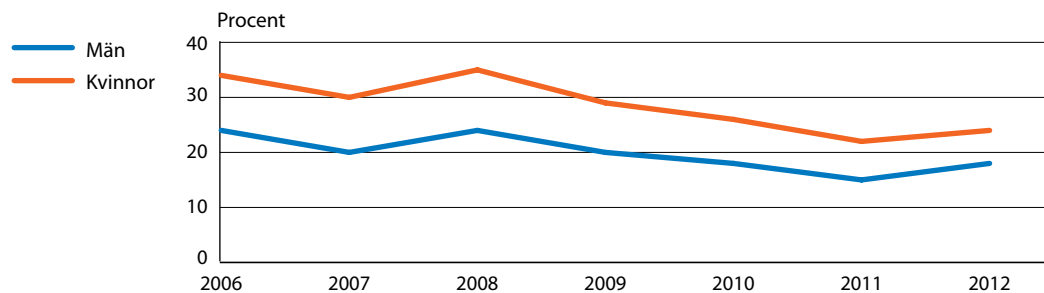
⁷⁹ Ställs endast till dem som bor i hushåll som äger bil.

oro över brottsligheten i samhället är Kronobergs och Skåne län (27 % respektive 29 %). Lägst andel som är oroliga över brottsligheten i samhället återfinns i Uppsala, Värmlands och Västerbottens län (9–16 %).

Kön och ålder

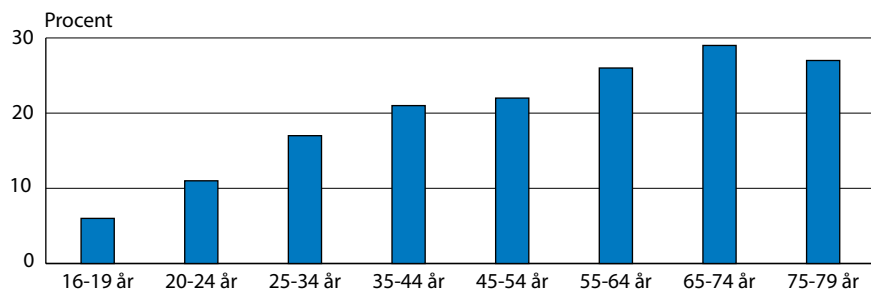
När oron över brottsligheten i samhället studeras uppdelat på kön framgår att nästan var fjärde kvinna (24 %) och knappt var femte man (18 %) har uppgett att de känner stor oro (se figur 4.7). Männerna är dock betydligt mer oroliga över brottsligheten i samhället än otrygga vid utevistelse sen kväll (7 %) (se figur 4.3). För kvinnor finns ingen skillnad i detta avseende. Andelen personer som upplever stor oro över brottsligheten i samhället har över tid minskat bland både kvinnor och män. Sedan första undersökningen (NTU 2006) har oron minskat med 6 procentenheter för män och 10 procentenheter för kvinnor. Den minskande trenden har dock inte fortsatt i årets undersökning, men det är för tidigt att ännu avgöra om det rör sig om ett trendbrott eller en tillfällig variation.

Figur 4.7 Stor oro över brottsligheten i samhället, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning efter kön. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

Äldre uppger sig betydligt oftare vara oroade över brottsligheten i samhället än yngre (se figur 4.8). Andelen som oroar sig i stor utsträckning ökar successivt upp till 74 års ålder och är nära fem gånger så hög i åldersgruppen 65–74 år som i den yngsta åldersgruppen (16–19 år).

Figur 4.8 Stor oro över brottsligheten i samhället, enligt NTU 2012. Särredovisning efter ålder. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

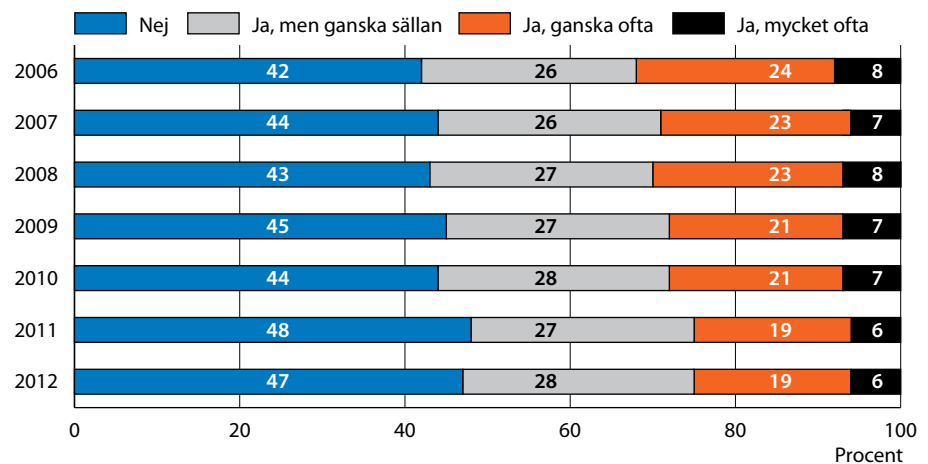
Om hänsyn även tas till kön förtydligas skillnaderna ytterligare något; då framgår att äldre kvinnor (55–79 år) oroar sig mest (se tabell 4B i bilaga 1). Cirka en tredjedel av dessa kvinnor uppger stor oro (31 %). Minst oroliga är de yngsta männen (16–19 år), där endast 4 procent anger att de känner stor oro över brottsligheten i samhället.

Mellan 2006 och 2011 har andelen personer som uppger oro minskat något, oavsett ålder. Vid den senaste mätningen har det dock inte skett någon minskning, jämfört med det föregående årets mätning. De som är från 25 år och äldre uppger oro i något högre utsträckning, medan personer 24 år och yngre ligger på samma nivå som i NTU 2011.

Oro för att närstående ska drabbas av brott

Var fjärde tillfrågad person (25 %) uppger att de mycket eller ganska ofta oroar sig för att någon närstående ska drabbas av brott (se figur 4.9). Samtidigt uppger en stor andel (47 %) att de inte oroar sig alls. Sammantaget med andelen som oroar sig ganska sällan utgör dessa två grupper tre fjärdedelar av de tillfrågade. Fördelningen är snarlik föregående år, men en svag ökning av andelen som inte oroar sig för närstående kan skönjas över tid sedan NTU 2006.

Figur 4.9 Oro över att närstående ska drabbas av brott, enligt NTU 2006–2012. Andel i befolkningen, i procent.

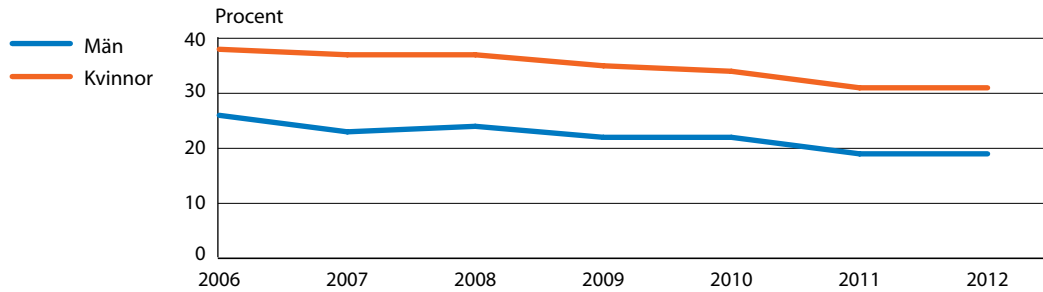
Regionala skillnader

Oron över att närstående ska drabbas av brott varierar något mellan olika regioner. Mest utmärker sig boende i Skåne län där andelen oroliga är 30 procent. De län där andelen oroliga är lägst (17–19 %) är Blekinge, Gotlands, Uppsala och Västerbottens län (se tabell 4G i bilaga 1).

Kön och ålder

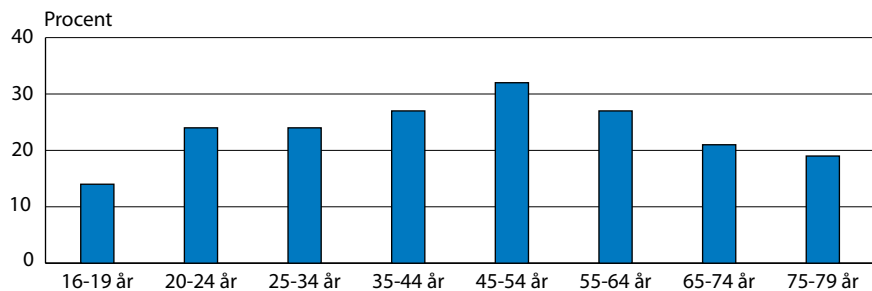
Kvinnor oroar sig oftare än män för att någon närstående ska drabbas av brott, 31 procent av kvinnorna jämfört med 19 procent av männen uppger att de ganska eller mycket ofta känner sådan oro (se figur 4.10). Sedan NTU 2006 har andelen minskat bland såväl kvinnor som män.

Figur 4.10 Oro (mycket/ganska ofta) över att närstående ska drabbas av brott, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning efter kön. Andel i befolkningen, i procent.

När ålder studeras framträder ett tydligt mönster; oro för närstående är vanligast i åldern 35–64 år (se figur 4.11). Det kan till viss del vara kopplat till att många i denna ålder är föräldrar till tonårsbarn, men de särskilda statistiska analyserna som gjordes i NTU 2011 visar att den här gruppen fortfarande har en högre oro för att närstående ska drabbas av brott när man rensar bort effekten av att vara förälder (Brå 2012a). Minst oroliga för närstående är tonåringarna själva (14 %).

Figur 4.11 Oro (mycket/ganska ofta) över att närstående ska drabbas av brott, enligt NTU 2012. Särredovisning efter ålder. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

När kön och ålder studeras tillsammans framkommer samma mönster. Medelålders kvinnor oroar sig i störst utsträckning; 39 procent av kvinnorna i åldern 45–54 år uppger oro för att närstående ska drabbas av brott (se tabell 4B i bilaga 1). Drygt en fjärdedel av männen i samma ålder uppger detsamma (26 %). Även bland tonåringarna uppger flickor oro för närstående i större utsträckning än pojkar (19 % respektive 8 %).

Andra grupperns oro för att närstående ska drabbas av brott

Utrikes födda personer är något mer oroliga för att närstående ska drabbas för brott än inrikes födda personer med båda föräldrarna födda utrikes eller minst en förälder född inrikes (27 % jämfört med 24–25 %). Personer med endast gymnasieutbildning uppger oftare än personer med förgymnasial och eftergymnasial utbildning att de oroar sig för närstående (29 % respektive 22–23 %). När familjetyp studeras framkommer att ensamstående och sammanboende med barn är mer

oroliga för närstående än ensamstående och sammanboende utan barn (32–36 % jämfört med 20–24 %).

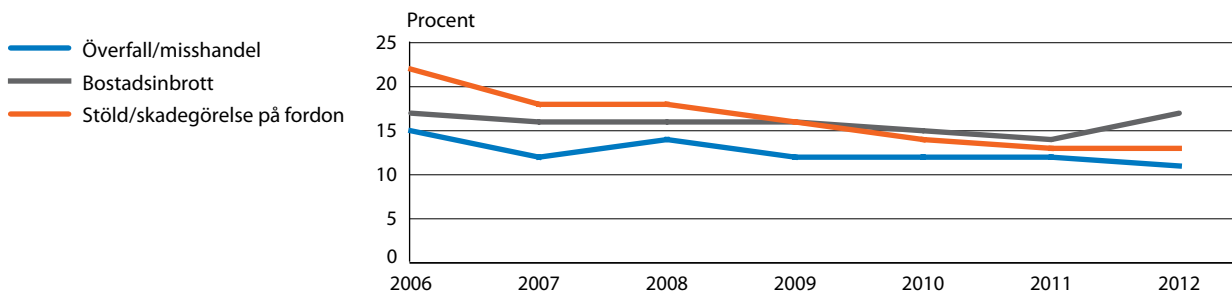
De särskilda statistiska analyserna som gjordes i NTU 2011 visar att skillnaden mellan ensamstående och sammanboende med barn och ensamstående och sammanboende utan barn kvarstår även när man rensat bort effekten av andra faktorer, såsom kön och ålder (Brå 2012a). Boende i mindre städer eller på landsbygden uppger oro för att närstående ska utsättas för brott i lägre utsträckning än boende i större städer eller storstadsregionerna (21 % jämfört med 25–27 %). När det gäller oro över brottsligheten i samhället eller över närstående noteras inga skillnader som kan kopplas till bostadstyp.

Oro för att själv utsättas för brott

Hittills har detta kapitel berört oro över brottsligheten i samhället och oro för att närstående ska drabbas av brott. I båda fallen är oron långt ifrån obetydlig, och har visat sig vara vanligare än oro för att man själv ska utsättas för brott. Denna konkreta oro för egen del beskrivs i den fortsatta redovisningen genom att delas upp på olika brottstyper.

Det är vanligast att ganska eller mycket ofta oroa sig för bostadsinbrott (17 %). Därefter kommer oro över att hushållets bil ska bli stulen eller utsatt för skadegörelse (13 %). I lägst utsträckning uppges oro för överfall eller misshandel (11 %). Fördelningen liknar föregående år när det gäller oro för fordonsrelaterade brott och överfall eller misshandel. Däremot har oro för bostadsinbrott ökat med 3 procentenheter jämfört med föregående år. Sett över tid har andelen personer som oroar sig för fordonsrelaterade brott minskat påtagligt (med 9 procentenheter sedan 2006) och andelen som oroar sig för överfall eller misshandel har minskat med 4 procentenheter sedan 2006. Andelen som oroar sig för bostadsinbrott minskade med 3 procentenheter mellan 2006 och 2011, men ökade igen med 3 procentenheter mellan 2011 och 2012 (se figur 4.12.).

Figur 4.12 Oro över att utsättas för olika brottstyper, enligt NTU 2006–2012.
Andel i befolkningen som oroar sig ganska eller mycket ofta, i procent.

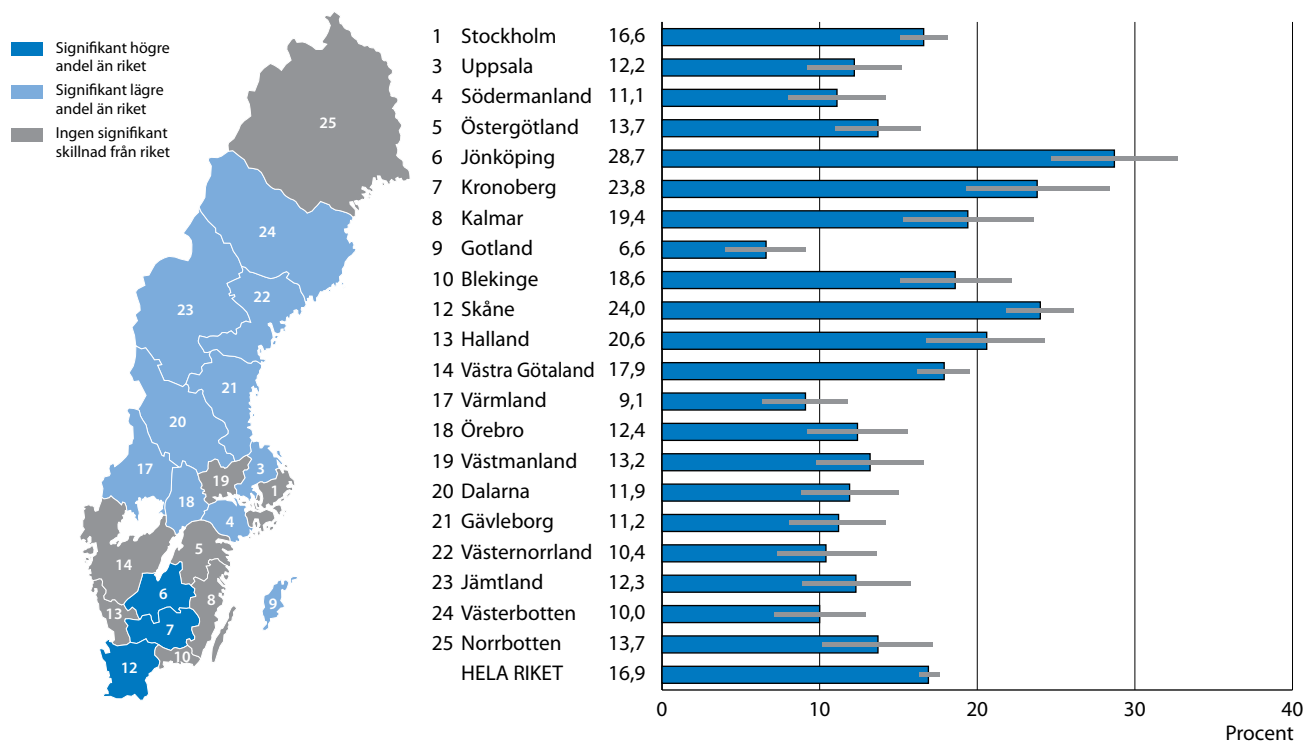

Regionala skillnader

Andelen personer mellan 16 och 79 år som oroar sig för att utsättas för överfall eller misshandel, fordonsrelaterade brott eller bostadsinbrott, ligger mellan 11 och 17 procent, sett till hela landet. I Norrlandslänen är det generellt sett färre som är oroliga för att utsättas för brott än i

övriga län, men skillnaderna mellan länen är förhållandevis stora. När det gäller oro för bostadsinbrott är andelen oroliga minst i Gotlands län (7 %), medan Jönköpings län har flest oroliga (29 %) (se figur 4.13). Även vad gäller överfall eller misshandel är andelen oroliga minst i Gotlands län (endast 6 %), medan högst andel oroliga personer återfinns i Skåne och Örebro län (15 % respektive 16 %) (se tabell 4G i bilaga 1). I likhet med föregående års undersökning, uppger boende i Västerbottens län i lägst grad att de oroar sig över att utsättas för fordonsrelaterad brottslighet (5 %). Oron är betydligt mer utbredd i Skåne och Västra Götalands län (17 % respektive 16 %) (se tabell 4G i bilaga 1).

Figur 4.13 Oro över att utsättas för bostadsinbrott, enligt NTU 2012. Särredovisning efter län inklusive konfidensintervall.⁷⁹ Andel för respektive län, i procent.

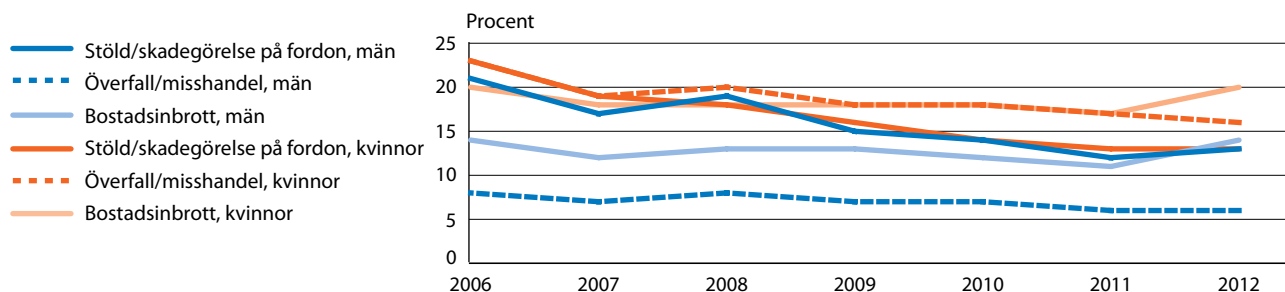

Kön och ålder

När oro att själv utsättas för brott studeras uppdelat på kön framkommer att skillnaderna är störst när det gäller oro för att drabbas av överfall eller misshandel. Knappt var sjätte kvinna (16 %) oroar sig ganska eller mycket ofta för överfall eller misshandel, medan drygt var tjugonde man (6 %) gör det. Även när det gäller bostadsinbrott uppger kvinnor oro i större utsträckning än män (20 % respektive 14 %). Oro för fordonsrelaterad brottslighet uppges däremot i samma utsträckning av kvinnor och män (13 %). Jämfört med föregående år uppges oro för fordonsrelaterad brottslighet samt att drabbas för överfall eller misshandel i ungefär samma utsträckning, dock har både andelen män och kvinnor som oroar sig för bostadsinbrott ökat.

⁸⁰ 95 %, för mer information om konfidensintervall, se kapitel 2

Figur 4.14 Oro över att utsättas för olika brottstyper, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning efter kön. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

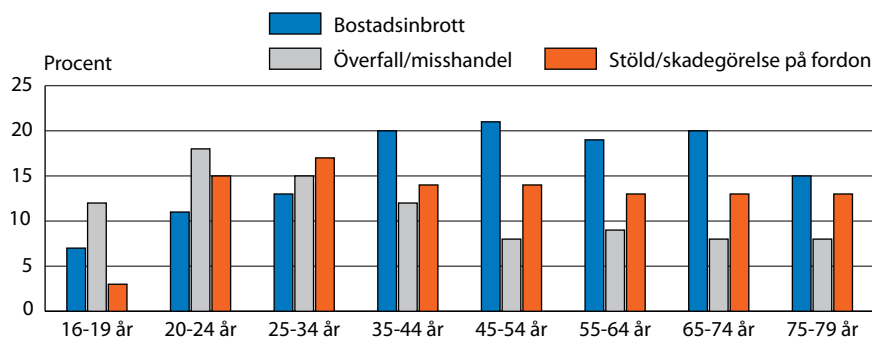

I det tidigare avsnittet om otrygghet framkom att äldre i högre grad än yngre uppgav att de kände sig otrygga. Äldre oroar sig också oftare för bostadsinbrott än de yngsta (16–24 år), men när oro för överfall eller misshandel studeras är det tydligt att det i stället är de yngre (särskilt unga vuxna, 20–24 år) som oroar sig mest. Andelen som oroar sig minskar därefter med stigande ålder (se figur 4.15).

När hänsyn också tas till kön framkommer att kvinnor i åldrarna 20–24 år i störst utsträckning oroar sig för att utsättas för överfall eller misshandel. I relation till män i samma ålder är andelen oroliga drygt tre gånger högre (28 % respektive 8 %) (se tabell 4C i bilaga 1).

När det gäller fordonsrelaterade brott är andelen oroliga högst för personer i åldrarna 25–34 år (17 %), medan de yngsta oroar sig i lägst utsträckning (3 %).

Figur 4.15 Oro över att utsättas för olika brottstyper, enligt NTU 2012. Särredovisning efter ålder. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

Andra grupperns oro för brott

Här presenteras de mest framträdande resultaten för varje grupp (se tabell 4B och 4C i bilaga 1).

I likhet med tidigare år uppger utrikes födda personer i något större utsträckning oro för att utsättas för brott jämfört med personer födda i Sverige med minst en inrikes född förälder. Skillnaderna är dock förhållandevis små. Störst är skillnaden när det gäller fordonsrelaterade brott

(18 % för utrikes födda respektive 13 % för inrikes födda med minst en inrikes född förälder). Särskilda statistiska analyser som gjordes i NTU 2011 visar dock att skillnaden i oro mellan personer födda i Sverige och i utlandet minskar när man rensar bort effekten av andra faktorer samt att den högre oron för att drabbas av bostadsinbrott och överfall eller misshandel endast tycks gälla män födda i ett annat land än Sverige (Brå 2012a).

Vid en jämförelse mellan olika familjetypers oro är det ingen större skillnad mellan dem, annat än vad gäller andelen oroliga för att utsättas för bostadsinbrott. Sammanboende med barn är mest oroliga (22 %), medan sammanboende utan barn uppger oro i samma utsträckning som ensamstående med barn (19 %). Ensamstående utan barn är minst oroliga (11 %), vilket till stor del beror på att många unga hamnar i denna kategori – och unga är påtagligt mindre oroliga för att själva utsättas för brott. De särskilda statistiska analyserna som gjordes i NTU 2011 visar dock att skillnaderna mellan olika familjetypers oro för att själva utsättas för brott är relativt små när man rensat bort effekten av andra faktorer, såsom kön och ålder (Brå 2012a).

Boende i mindre städer eller på landsbygden uppger oro för att utsättas för överfall eller misshandel i lägre utsträckning än boende i större städer eller i storstadsregionerna (8 % jämfört med 11–13 %). Fördelningen är i stort densamma som vid föregående mättillfällen. De särskilda statistiska analyser som gjordes i NTU 2011 visar att skillnaderna i oro för brott mellan stad och landsbygd främst gäller överfall eller misshandel och bostadsinbrott, när man rensat bort effekten av andra faktorer som ålder, kön, familjetyp och bostadstyp (Brå 2012a).

Boende i småhus uppger i högre grad oro för att utsättas för bostadsinbrott jämfört med boende i flerfamiljshus (21 % respektive 12 %). Oro för överfall eller misshandel och fordonsrelaterade brott är i stället högre hos personer som bor i flerfamiljshus (14 % respektive 17 %) än hos boende i småhus (8 % respektive 11 %). När det gäller oro över brottsligheten i samhället eller över närstående noteras inga skillnader som kan kopplas till bostadstyp. Samtliga resultat ligger i linje med resultaten i föregående undersökningar.

Otrygghetens konsekvenser

Resultat i korthet

Majoriteten av befolkningen uppger inte någon påverkan på beteendet till följd av oro för brott, men var ättonde person (12 %) har ganska eller mycket ofta valt en annan väg eller annat färdssätt, och nära var tjugonde person (4 %) har ganska eller mycket ofta avstått från en aktivitet till följd av oro för att utsättas för brott.

När det gäller konsekvenserna för beteendet har utvecklingen varit stabil sedan mätningarna inleddes 2006.

Otryggheten har störst inverkan på beteendet hos kvinnor, utrikes födda, boende i flerfamiljshus och ensamstående med barn.

Knappt var tionde person (9 %) uppger att oron för brott i viss eller stor utsträckning påverkar deras livskvalitet. Den grupp som i störst utsträckning uppger att oro för brott påverkar deras livskvalitet är utrikes födda personer; var sjätte person i denna grupp (17 %) uppger detta.

För de flesta tycks oron för brott inte få några större konsekvenser i vardagen, men för en del kan otryggheten vara direkt begränsande i tillvaron.

För att undersöka om människor på grund av otrygghet väljer andra vägar eller färdssätt och avstår från aktiviteter, ställs följande frågor i NTU:

Har det hänt under det senaste året att du valt att ta en annan väg eller ett annat färdssätt då du känt dig otrygg på grund av oro att utsättas för brott?

och

Har det hänt under det senaste året att du avstått från någon aktivitet, exempelvis promenad, bio eller träffa någon, därför att du känt dig otrygg på grund av oro att utsättas för brott?

I båda dessa fall är svarsalternativen inledningsvis ja och nej, och de som svarar ja får sedan en följdfråga:

Har det hänt mycket ofta, ganska ofta eller ganska sällan?

I dessa fall handlar det således inte enbart om otrygghet som känsla, utan om känslan ifråga får konsekvenser för beteendet. De två frågor som används i detta sammanhang (valt annan väg eller färdssätt respektive avstått från en aktivitet) fångar situationer där otryggheten på ett konkret sätt påverkar människor i vardagslivet.

Utöver dessa frågor ombeds de tillfrågade bedöma om oron för brott påverkar deras livskvalitet:

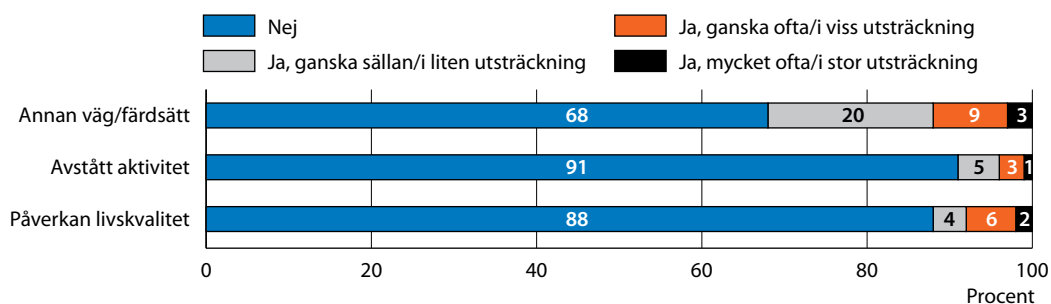
Påverkar oro för brott din livskvalitet?

De som svarar ja får också bedöma om oron påverkar livskvaliteten i stor utsträckning, i viss utsträckning eller i liten utsträckning.

De flesta ändrar inte sitt beteende på grund av otrygghet, men nära en av tre (32 %) uppger att de (vid något tillfälle) valt en annan väg eller annat färdssätt till följd av oro för brott, och knappt en av tio (9 %) uppger att de (vid något tillfälle) avstått från en aktivitet till följd av denna oro. De flesta (88 %) anser dock att deras livskvalitet inte påverkas till följd av otrygghet (se figur 4.16).

Även om de allra flesta inte upplever några konsekvenser till följd av otrygghet, finns det en liten grupp i befolkningen som mycket ofta förändrar sitt beteende och som anser att oro för brott påverkar deras livskvalitet i stor utsträckning. Det rör sig om 3 % av befolkningen⁸¹ (motsvarande drygt 227 000 personer) som uppger att de mycket ofta väljer en annan väg eller ett annat färdssätt, 1 % (motsvarande knappt 85 000 personer) som uppger att de mycket ofta avstått från en aktivitet och 2 % (motsvarande drygt 158 000 personer) som uppger att deras otrygghet påverkat livskvaliteten i stor utsträckning.

Figur 4.16 Otrygghetens konsekvenser, enligt NTU 2012. Andel i befolkningen, i procent.

Regionala skillnader

Av de tillfrågade i NTU 2012 uppger 3 procent att otrygghet i hög grad påverkar deras beteende (se tabell 4H i bilaga 1). I Västmanlands län är andelen högst (6 %), medan andelen är lägst i Blekinge, Dalarnas, Gävleborgs, Kalmar och Norrbottens län (1 %).

Överlag anser knappt en av tio att deras livskvalitet påverkas av oro för brott (9 %). I detta avseende tycks boende i Skåne och Kronobergs län vara något mer otrygga än boende i andra län (12 % respektive 13 %), medan boende i Gotlands län uppger påverkan på livskvaliteten i lägst utsträckning (3 %). Andelen som uppgett att otrygghet i hög grad påverkar deras beteende varierar mycket inom länen.

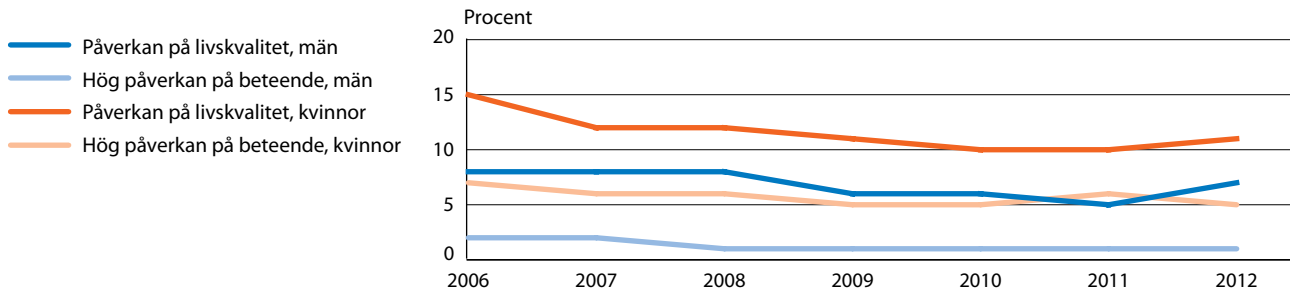
Kön och ålder

Liksom vid tidigare redovisade aspekter av otrygghet, gäller även för otrygghetens konsekvenser att kvinnor påverkas mer än män. Otrygghet har en hög inverkan på beteendet för endast en mycket låg andel av männen (1 % har valt andra vägar eller färdssätt och avstått från någon aktivitet), medan motsvarande siffra bland kvinnorna är 5 procent (se figur 4.17). Männen anser dessutom i lägre utsträckning än kvinnorna att

⁸¹ Detta avser den vuxna normalbefolkningen, i åldersspannet 16–79 år.

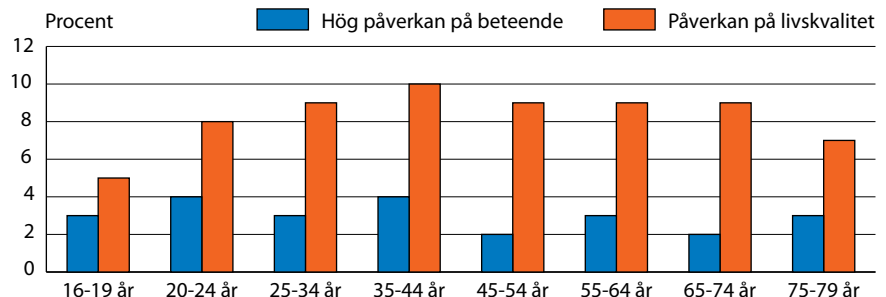
oro för brott påverkar deras livskvalitet (7 % respektive 11 %). Dessa nivåer har varit tämligen konstanta sedan mätningarna påbörjades.

Figur 4.17 Otrygghetens påverkan på beteende och livskvalitet, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning efter kön. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

Skillnaderna mellan olika ålderskategorier är små, i synnerhet avseende påverkan på beteendet, där 2–4 procent av de svarande uppger hög påverkan, oavsett ålder. Skillnaderna mellan åldersgrupperna är något större avseende påverkan på livskvalitet. Bland personer mellan 35 och 54 år uppger 10 procent att deras livskvalitet påverkas, medan det bland personer i den yngsta gruppen (16–19 år) endast är 5 procent som uppger påverkan på livskvaliteten (se figur 4.18). Nivåerna är jämförbara med tidigare undersökningar.

Figur 4.18 Otrygghetens påverkan på beteende och livskvalitet, enligt NTU 2012. Särredovisning efter ålder. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

Trots att de äldsta framstår som särskilt otrygga när utevistelse sena kvällar studeras (i huvudsak för att de på grund av otrygghet väljer att inte gå ut) är det inte i denna grupp som störst andel uppger att otryggheten har påverkat deras beteende eller livskvalitet. När olika åldersgrupper studeras uppdelat på kvinnor och män, framkommer samma mönster som ovan. Kvinnor, oavsett ålder, uppger betydligt oftare att deras beteende påverkas av oro för brott (se tabell 4D i bilaga 1). När i stället påverkan på livskvaliteten studeras framgår att skillnaderna mellan könen är tydligast för åldersgruppen 20–24 år, där drygt tre gånger så hög andel kvinnor som män (13 % respektive 4 %) uppger att oro för brott har påverkat deras livskvalitet. Sett över tid tycks det vara medelålders och äldre män (45–64 år) samt yngre och medelålders

kvinnor (20–54 år) som i högst grad uppger en påverkan på livskvaliteten. Konsekvenserna av oron har inte förändrats nämnvärt för vare sig kvinnor eller män, med undantag för kvinnor i åldern 16–19 år. I den gruppen har andelen som uppger påverkan på livskvaliteten minskat med 9 procentenheter sedan första mätningen 2006.

Otrygghetens konsekvenser i andra grupper

För utrikes födda personer är det en större andel som uppger att oro för brott har en hög påverkan på beteendet, jämfört med inrikes födda personer med minst en förälder född inrikes (5 % respektive 3 %). Vidare uppger en större andel utrikes födda personer påverkan på livskvaliteten, jämfört med personer födda i Sverige med minst en inrikes född förälder (17 % respektive 7 %) (se tabell 4D i bilaga 1).

Mellan grupper med olika utbildningsnivå tycks det inte vara några nämnvärda skillnader, vad gäller konsekvenser av oro för brott.

Gruppen ensamstående med barn uppger i högre utsträckning än andra familjetyper att otrygghet och oro för brott medför konsekvenser, och tydligast gäller detta konsekvenser för livskvaliteten. För denna grupp är andelen som uppger hög påverkan på livskvaliteten 11 procent, medan motsvarande andel för övriga familjetyper (ensamstående utan barn samt sammanboende med eller utan barn) är 8–9 procent.

Boende i storstadsregionerna uppger i större utsträckning påverkan, både på beteendet och på livskvaliteten, än boende i mindre städer eller på landsbygden. På samma sätt är boende i flerfamiljshus mer otrygga i dessa avseenden än boende i småhus. För båda indikatorerna är mönstret i stort sett detsamma som tidigare år.

Otrygghet relaterat till egna erfarenheter och inställningar

Resultat i korthet

En större andel personer är otrygga bland dem som själva har utsatts för brott, har en vän eller anhörig som utsatts för ett allvarligt brott, eller har bevittnat våld, jämfört med personer som saknar sådana erfarenheter.

Generellt har dock otryggheten bland personer med brotts erfarenhet minskat något sedan år 2006.

Personer som upplever att brottsligheten ökar kraftigt uppger sig i större utsträckning vara otrygga (8 %) än personer som upplever att brottsligheten minskar eller förblir på en stabil nivå (1 %).

Även ett lågt förtroende för rättsväsendet samvarierar med otrygghet. Bland dem med lågt förtroende är nästan var tionde (9 %) särskilt otrygg medan motsvarande siffra bland dem med stort förtroende är 3 procent.

I detta avsnitt presenteras hur tryggheten ser ut i grupper som har olika syn på brottsligheten och på rättsväsendet, samt i grupper med olika erfarenhet av utsatthet för brott. Här redovisas enbart grundläggande

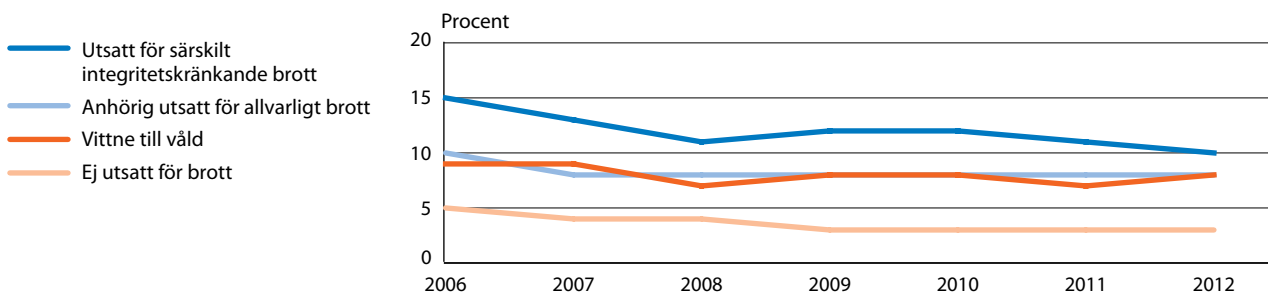
resultat, medan mer ingående analyser presenteras i olika fördjupningsstudier. Därmed bör vissa begränsningar i tolkningsmöjligheterna understrykas. Att tryggheten ser olika ut i de redovisade grupperna behöver inte nödvändigtvis bero på den erfarenhet eller inställning som redovisas. Om det exempelvis är dubbelt så många brottsutsatta som känner sig otrygga går det inte – med den analysmetod som används här – att fastslå att utsatthet för brott fördubblar risken för otrygghet. Man kan alltså inte utifrån de analyser som här presenteras tala om orsakssamband. Tydliga skillnader av detta slag indikerar dock på att det *kan* föreligga orsakssamband.

För att närmare studera hur erfarenheter av utsatthet för brott under 2011 och olika inställningar till rättsväsendet samvarierar med upplevelsen av otrygghet har ett otrygghetsindex skapats. I indexet ingår variabler från de olika, tidigare presenterade, dimensionerna av begreppet trygghet. Det består av en sammanvägning av svaren på frågan om otrygghet vid utevistelse sen kväll, frågan om oro för överfall eller misshandel och frågan om man valt andra vägar eller färdssätt. I resultatet i detta avsnitt presenteras andelen som utifrån denna sammanvägning visar sig vara särskilt otrygga.⁸² Totalt är det ungefär 4 procent av befolkningen (motsvarande cirka 265 000 personer) som i detta sammanhang definieras som särskilt otrygga (se tabell 4E i bilaga 1).

Erfarenheter av utsatthet för brott

Alla erfarenheter av utsatthet för brott under 2011, såväl direkta som indirekta, samvarierar med en högre andel otrygga. Personer som utsatts för något brott mot enskild person eller mot hushåll uppger mer än dubbelt så ofta att de känner sig otrygga jämfört med dem som inte utsatts för något brott (7 % respektive 3 %). Skillnaderna är större när man studerar personer som har varit utsatta för särskilt integritetskränkande brott.⁸³ Där uppgår andelen otrygga enligt otrygghetsindex till 10 procent, jämfört med 3 procent bland dem som inte utsatts för brott (se figur 4.19 och tabell 4E i bilaga 1).

Figur 4.19 Otrygghet (index) hos personer med olika erfarenhet av brott, enligt NTU 2006–2012. Andel särskilt otrygga för respektive grupp i befolkningen, i procent.

⁸² För ytterligare information, se Teknisk rapport för Nationella trygghetsundersökningen 2012, rapport 2013:2

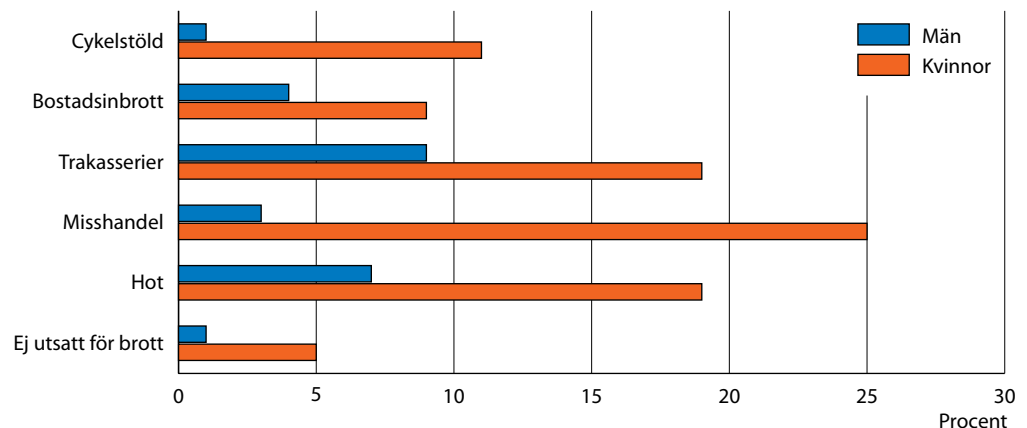
⁸³ Med särskilt integritetskränkande brott avses bostadsinbrott, personrån, sexualbrott, våld, hot och/eller trakasserier. Hot och trakasserier utgör 67 procent av dessa brott.

Vidare framgår att personer med indirekta erfarenheter av utsatthet för brott, som att de bevittnat ett våldsbrott eller att en anhörig drabbats av ett allvarligt brott, är mer otrygga än de som saknar sådana erfarenheter; andelen otrygga är mer än dubbelt så hög (8 % jämfört med 3 %). Resultaten är i linje med föregående undersökning, men sedan mätningarna inleddes med NTU 2006 har andelen otrygga minskat överlag, i synnerhet bland dem som varit utsatta för särskilt integritetskränkande brott.

I figur 4.20 redogörs för andelen särskilt otrygga enligt indexet hos män respektive kvinnor som varit utsatta för olika brottstyper.⁸⁴ Bland män som utsatts för cykelstöld är otryggheten inte påtagligt förhöjd. Det är den däremot bland män som utsatts för hot, misshandel, trakasserier och bostadsinbrott. Störst skillnad framkommer bland kvinnor som utsatts för hot, misshandel och trakasserier; bland dem är fyra till fem gånger så många särskilt otrygga, jämfört med kvinnor som inte utsatts för något brott.

Här bör det betonas att även om grupperna med erfarenheter av brott är betydligt mer otrygga än de övriga, är det långt ifrån alla med sådana erfarenheter som är otrygga. Av dem som är trygga har dock majoriteten inte några erfarenheter av utsatthet för brott under 2011.⁸⁵

Figur 4.20 Otrygghet (index) hos personer som utsatts för olika typer av brott,⁸⁶ enligt NTU 2012. Särredovisning efter kön. Andel särskilt otrygga för respektive grupp i befolkningen, i procent.

Synen på brottsutvecklingen och förtroende för rättsväsendet

NTU innehåller en fråga om huruvida de tillfrågade tror att antalet brott har ökat, varit oförändrat eller minskat under de senaste tre åren i Sverige. De personer som anser att brottsligheten i samhället har ökat kraftigt är betydligt mer otrygga än de som anser att brottsligheten har varit oförändrad eller minskat. Bland dessa kategoriseras 8 procent som särskilt otrygga enligt indexet, vilket kan jämföras med 1 procent

⁸⁴ I tabell 4F redogörs för samtliga brottstyper som ingår i undersökningen.

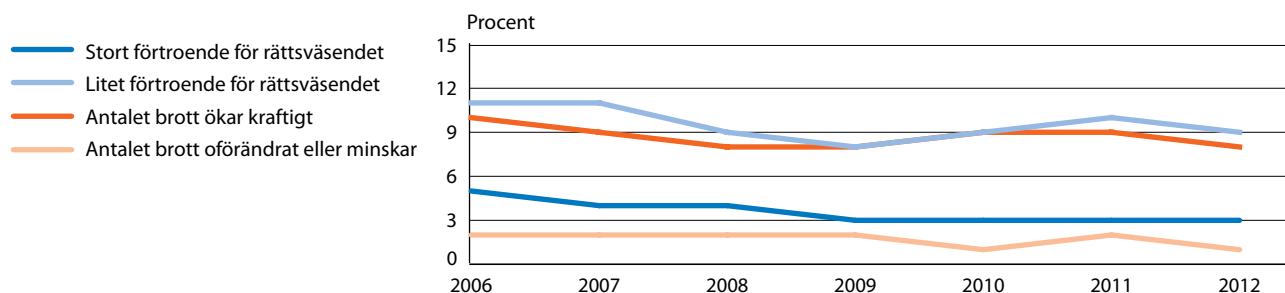
⁸⁵ Att dessa personer varit utsatta för brott någon gång i livet (det vill säga före den efterfrågade tidsperioden "det senaste året") är däremot möjligt.

⁸⁶ I tabell 4F redogörs för samtliga brottstyper.

i den grupp som anser att brottsutvecklingen har varit oförändrad eller minskat. Otrygghetsnivån bland dessa grupper har varit tämligen stabil sedan mätningarna inleddes med NTU 2006 (se figur 4.21).

Även människors förtroende för rättsväsendet samvarierar med deras egen upplevelse av trygghet. Andelen otrygga är tre gånger så hög i den grupp som har litet förtroende (9 %) jämfört med den grupp som har stort förtroende för rättsväsendet (3 %). Mellan 2007 och 2009 skedde en minskning i andelen otrygga personer med litet förtroende för rättsväsendet, liksom i andelen personer som upplever att antalet brott ökar kraftigt. Sedan 2010 har nivåerna för otrygghet dock varit i stort sett stabila.

Figur 4.21 Otrygghet (index) hos personer med olika uppfattning om brottsutvecklingen och rättsväsendet, enligt NTU 2006–2012. Andel särskilt otrygga för respektive grupp i befolkningen, i procent.

Resultaten visar att synen på brottsutvecklingen och förtroendet för rättsväsendet samvarierar med otrygghet. Personer med litet förtroende för rättsväsendet och som upplever att brottsligheten ökar kraftigt upplever i högre utsträckning otrygghet. Man kan dock inte utesluta att samvariationen har påverkats av andra förhållanden, till exempel utsatthet för brott.

5 Förtroende för rättsväsendet

Sammanfattning

Andelen personer som har stort förtroende för rättsväsendet som helhet har ökat från 54 procent till 60 procent sedan mätningarna inleddes 2006. Även förtroendet för de enskilda myndigheterna Polisen, åklagarna, domstolarna och Kriminalvården har ökat över tid, dock har förtroendet minskat något för såväl rättsväsendet som helhet som de enskilda myndigheterna jämfört med föregående mätning (2011). Över tid har förtroendet för Kriminalvården ökat mer än för de andra myndigheterna, men det är ändå den myndighet som uppbringat lägst förtroende av de undersökta myndigheterna.

Polisen är den enskilda myndighet som flest personer har förtroende för, medan allmänheten har ett lägre förtroende överlag för de myndigheter som kommer in i ett senare skede i rättskedjan.

Omkring hälften av befolkningen har stort förtroende för att Polisen hanterar såväl misstänkta som brottsutsatta personer rättvist och bra. Ungefär en lika stor andel har förtroende för att rättsväsendet som helhet hanterar misstänkta personer rättvist. Däremot har allmänheten lägre förtroende för hur brottsutsatta personer behandlas av rättsväsendet som helhet (inklusive åklagare och domstolar), jämfört med hur de behandlas av Polisen.

Personer som uppger att de varit utsatta för brott, varit vittne till brott eller anmält brott till Polisen har generellt sett lägre förtroende för rättsväsendet än befolkningen i övrigt. Exempelvis har omkring 53 procent av dem som utsatts för brott högt förtroende för rättsväsendet som helhet, jämfört med 62 procent i övriga befolkningen och det gäller i synnerhet förtroendet för att rättsväsendet behandlar misstänkta och brottsutsatta personer på ett rättvist och bra sätt. Liknande resultat återfinns för personer som själva varit åtalade för brott. Det kan dock noteras att denna grupp har ett ännu lägre förtroende för hur rättsväsendet och Polisen hanterar såväl misstänkta som brottsutsatta.

I jämförelser mellan olika åldersgrupper framgår att ungdomar i åldern 16–19 år har ett högre förtroende för rättsväsendet än den övriga befolkningen. Resultatet är särskilt intressant mot bakgrund av att de yngsta personerna är den mest brottsutsatta gruppen i befolkningen. Generellt sett samvarierar annars utsatthet för brott och kontakter med rättsväsendet med ett lägre förtroende för rättsväsendet.

I en rättsstat är förtroende för rättsväsendet och alla dess instanser en grundläggande förutsättning för att medborgarna ska vilja, och våga, delta i rättssamhället. Om viljan och benägenheten att anmäla brott minskar, om bristande förtroende för polis, åklagare och domstol leder till att utsatta inte vill eller vågar ställa upp som målsägande eller vittnen vid utredningar och rättegångar etcetera, då blir det svårt för rättsväsendet att bedriva sin verksamhet.

Rättsväsendet består av flera olika myndighetssfärer (genomgående används dock begreppet myndigheter). I NTU ställs frågan om inställningen till fyra av dem – Polisen, åklagarna, domstolarna och Kriminalvården. Utöver dessa ingår även andra myndigheter, som Rättsmedicinalverket och Brottsoffermyndigheten. Även dessa myndigheter kan bidra till helhetssynen på rättsväsendet och dess förmåga att utföra sina arbetsuppgifter. Litet eller stort förtroende för en enskild länk i rättskedjan kan påverka förtroendet för hela rättsstaten i någon riktning.

NTU ger en mer samlad bild av förtroendet för rättsväsendet och dess olika delar än vad som varit möjligt att ge utifrån andra undersökningar. I och med att NTU ställer frågor om förtroende för så många av rättsväsendets myndigheter på årlig basis skapas ett stabilt underlag för att följa utvecklingen.

En annan styrka med NTU är att undersökningen spänner över flera frågeområden och därigenom rymmer information som möjliggör beskrivningar av exempelvis eventuella skillnader i förtroende mellan dem som utsatts, respektive inte utsatts, för brott.

Resultatredovisningen i detta kapitel består av tre avsnitt. I första avsnittet beskrivs det generella förtroendet för rättsväsendet samt allmänhetens uppfattning om enskilda myndigheter. I det andra avsnittet redovisas förtroendet för hur rättsväsendet utför olika arbetsuppgifter. Det sista avsnittet fokuserar på hur förtroendet för rättsväsendet ser ut bland dem som har erfarenheter av brott och av rättsväsendet jämfört med den övriga befolkningen. I dessa tre resultatavsnitt presenteras huvudresultaten i korthet. Ett mer fullständigt tabellunderlag finns i tabellbilagan i slutet av rapporten (tabellerna 5A–5F i bilaga 1).

I redovisningarna används två olika mått: stort förtroende (svarsalternativen mycket stort eller ganska stort förtroende) och litet förtroende (svarsalternativen mycket litet eller ganska litet förtroende).

Rättsväsendet och de enskilda myndigheterna

Resultat i korthet

Polisen är den enskilda myndighet som allmänheten har högst förtroende för (60 % har stort förtroende), medan Kriminalvården är den enskilda myndighet som allmänheten har lägst förtroende för (39 % har stort förtroende).

Förtroendet för såväl rättsväsendet som helhet som de enskilda myndigheterna har minskat något sedan föregående mätning (2011).

Många saknar uppfattning om åklagare, domstolar och Kriminalvården (19–23 %).

Skillnaden i förtroende mellan olika grupper är relativt liten, jämfört med resultaten för utsatthet för brott och otrygghet. De tydligaste skillnaderna grundar sig främst på ålder, där de yngsta i undersökningen hyser ett högre förtroende än övriga åldersgrupper.

För att beskriva allmänhetens förtroende för rättsväsendet ställs följande frågor i NTU:

Nu kommer några frågor om din inställning till rättsväsendet. Till rättsväsendet räknas polis, åklagare, domstolar och kriminalvård. Om du tänker dig rättsväsendet som en helhet. Vilket förtroende har du för rättsväsendet?

och

Vilket förtroende har du för Polisens/åklagarnas/domstolarnas/kriminalvårdens sätt att bedriva sitt arbete?

Svarsalternativen är: mycket stort, ganska stort, varken stort eller litet, ganska litet, mycket litet samt ingen åsikt/vet ej. Avsaknad av uppfattning eller ovilja att ta ställning är i sig viktiga förhållanden att beakta vid bedömningar av förtroende. Därför inkluderas de som saknar uppfattning i förtroendefrågorna i redovisningarna.⁸⁷

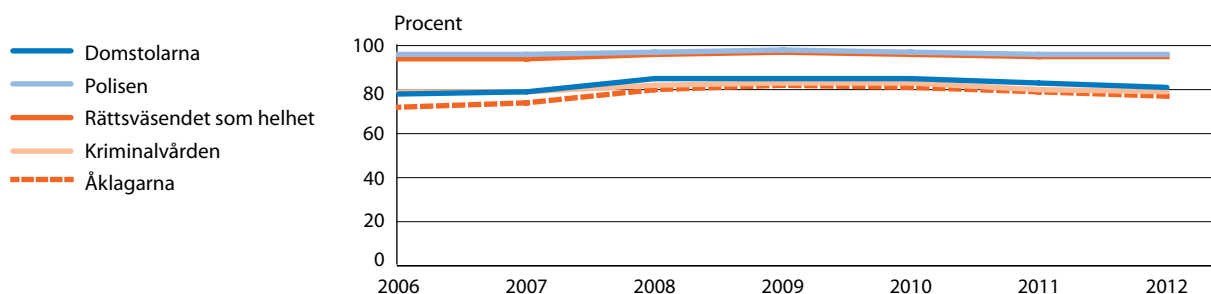
Uppfattning om rättsväsendets myndigheter

Relativt många människor saknar uppfattning om olika samhällsinstitutioner – särskilt sådana institutioner som de flesta inte har någon kontakt med eller har liten insyn i (Statskontoret 2002). Därför redogörs kort för i vilken utsträckning de svarande i NTU tagit ställning till rättsväsendet och dess myndigheter.

Brist på egen erfarenhet eller sämre kunskap om myndigheterna är troliga orsaker till att människor inte har någon inställning när det gäller förtroende för de enskilda myndigheterna. Det är dock tydligt att de allra flesta tar ställning till rättsväsendet som helhet (se figur 5.1).

⁸⁷ När de som saknar uppfattning i förtroendefrågorna exkluderas i redovisningen blir andelarna stort och litet förtroende större än vad som är fallet här. För en ytterligare inblick i hur utfallet påverkas av valet att inkludera eller exkludera kategorin "vet ej/ej svar", se tabell 5F i tabellbilagan. För skillnaderna mellan de olika typerna av redovisning redogörs mer ingående i tidigare årsböcker (Brå 2008a, Brå 2007).

Figur 5.1 Andel svarande som tagit ställning i förtroendefrågorna (uppgett antingen stort, litet eller varken stort eller litet förtroende), enligt NTU 2006–2012. Andel i befolkningen, i procent.

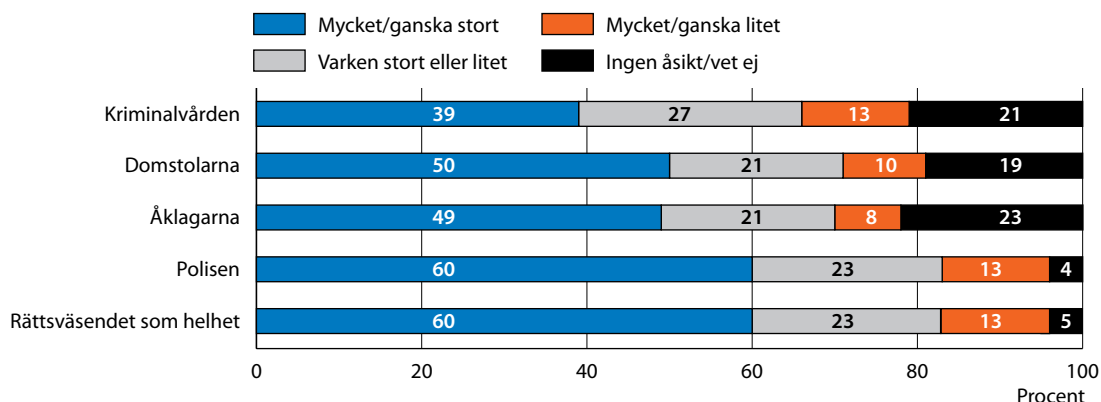
Detsamma gäller förtroendet för Polisens arbete, som alltså de allra flesta har en uppfattning om. När det gäller de övriga myndigheterna är det fler som inte har någon uppfattning. Mellan 19 och 23 procent av befolkningen (16–79 år) har inte någon åsikt eller vet inte vilket förtroende de har för hur åklagarväsendet, domstolarna eller Kriminalvården bedriver sitt arbete. I synnerhet åklagarväsendet och Kriminalvården framstår som obekant för många. Som framgår av figuren ökade andelen personer som tagit ställning i förtroendefrågan i början av perioden, för att sedan ligga stabil och därefter minska något mellan 2010 och 2012. Generellt sett är det något fler äldre, utrikes födda, ensamstående, boende i flerfamiljshus och personer med endast förgymnasial utbildning som inte har någon åsikt (se tabell 5B i bilaga 1).

Fortsatt högst förtroende för Polisen

Av figur 5.2 och 5.3 framgår att en majoritet (60 %) har mycket eller ganska stort förtroende för Polisens sätt att bedriva sitt arbete, vilket är en viss minskning (-4 procentenheter) sedan föregående år, men en ökning (+5 procentenheter) sedan mätningarna inleddes 2006 (se tabell 5A i bilaga 1). Andelen med mycket litet eller ganska litet förtroende för Polisen uppgår till 13 procent. Fördelningen för rättsväsendet som helhet är likadan (60 % med stort förtroende och 13 % med litet förtroende), vilket sannolikt beror på att många av de som svarar främst tänker på Polisen, som är den myndighet som de flesta har kännedom om och kommer i kontakt med, när de svarar på frågor om rättsväsendet som helhet. Förtroendet för rättsväsendet som helhet har ökat med sex procentenheter sedan 2006.

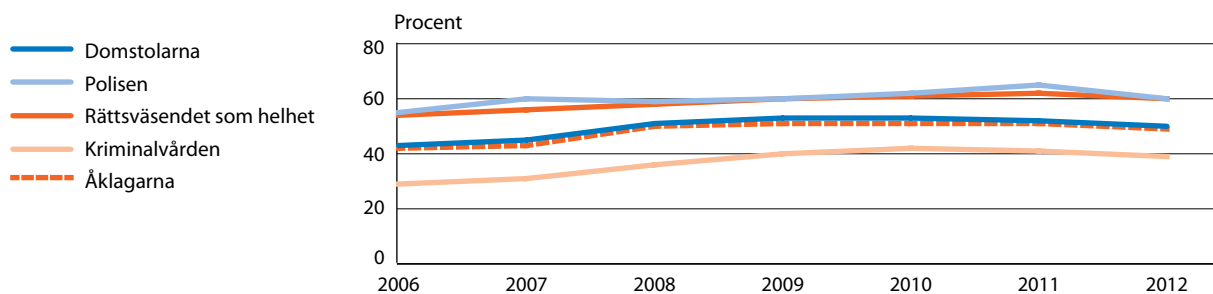
Ungefär varannan person har stort förtroende för åklagarna och domstolarna (se figur 5.2). Detta förtroende har ökat (med 7 procentenheter) sedan 2006. Ökningen skedde de första åren och därefter har nivån varit relativt stabil, men förtroendet minskade något mellan 2011 och 2012 (se figur 5.3). Kriminalvården hamnar lågt jämfört med de övriga, ungefär två av fem har stort förtroende för denna myndighet. Förtroendet för Kriminalvården har dock ökat stadigt, med sammanlagt 13 procentenheter fram till 2010 och är tämligen oförändrat i NTU 2012 (se figur 5.2).

Figur 5.2 Allmänhetens förtroende för rättsväsendet, enligt NTU 2012.
Andel i befolkningen, i procent.

När det gäller andelen som har lågt förtroende är skillnaden mellan myndigheterna liten. Andelen varierar mellan 8 procent och 13 procent. Även i den negativa änden av skalan har förändringar skett (se tabell 5A i bilaga 1). Andelen med lågt förtroende för rättsväsendet och dess myndigheter har minskat något sedan 2006. Störst är förändringen för Kriminalvården (-10 procentenheter).

Figur 5.3 Stort (mycket/ganska) förtroende för rättsväsendet, enligt NTU 2006–2012.
Andel i befolkningen, i procent.

Förtroende i olika grupper

Kunskap om vilka som har stort respektive litet förtroende är av intresse i arbetet för att öka förtroendet. I detta avsnitt redovisas andelen personer som har stort förtroende (mycket/ganska stort förtroende). Delvis redovisas även andelen personer med litet förtroende (mycket/ganska litet förtroende).

Regionala skillnader

Förtroendet för rättsväsendet som helhet och för Polisen är relativt likartat (se figur 5.3). På samma sätt är också förtroendet för åklagarna och domstolarna likartat, medan Kriminalvården skiljer sig från övriga myndigheter. Mönstret kan även noteras på regional nivå. Befolkningen i vissa län utmärker sig dock som mer eller mindre positiva eller negativa inställda till rättsväsendet och dess myndigheter.

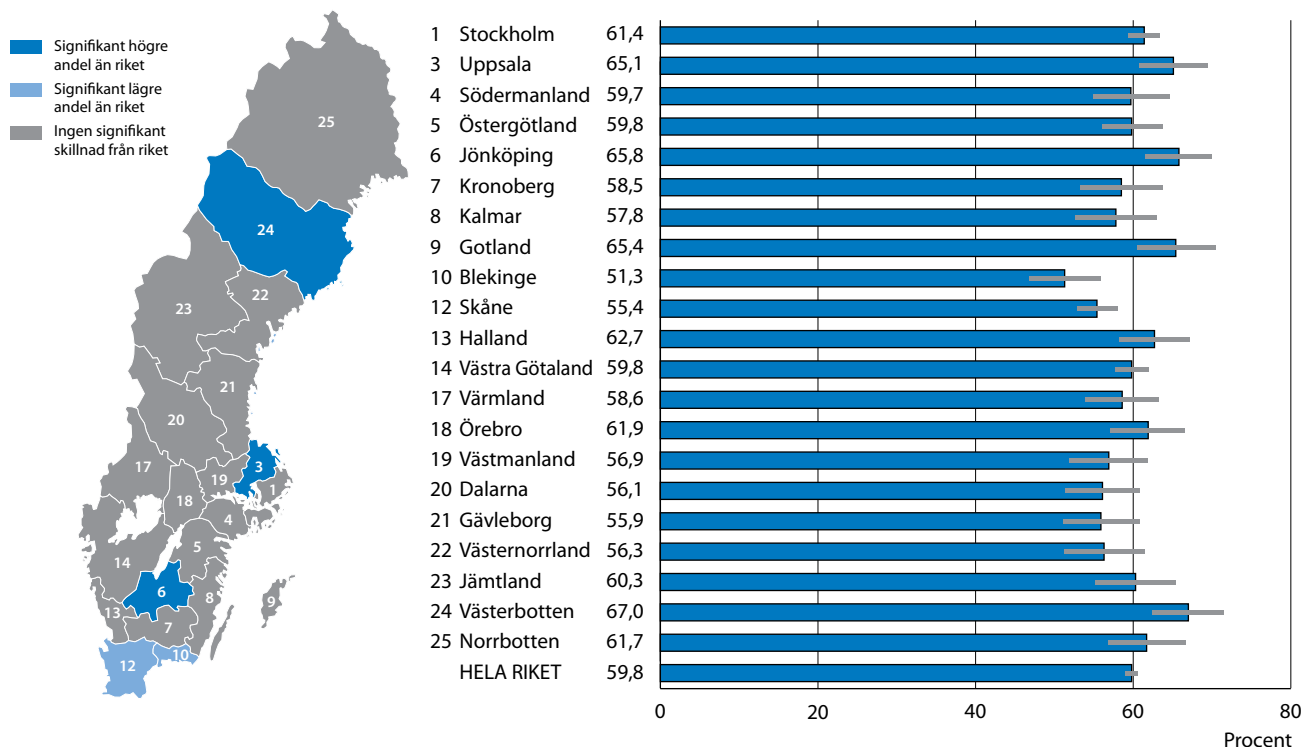
När det gäller *rättsväsendet som helhet* uppges stort förtroende i störst utsträckning av boende i Jönköpings, Uppsala och Västerbottens län (65–67 %) (se figur 5.4). I dessa län är det också en låg andel som uppger litet förtroende (8–11 %) (se tabell 5F i bilaga 1). Blekinge är det län där de boende har lägst förtroende.

När det gäller *Polisen* är förtroendet högst i Västerbottens län (69 %), men även i Gotlands län uppger en relativt stor andel av befolkningen stort förtroende (66 %). Förtroendet för *Polisen* är lägst i Blekinge län, där 55 procent har stort förtroende.

Störst andel med stort förtroende för *åklagare* återfinns i Västerbottens län, där 58 procent hyser mycket eller ganska stort förtroende för åklagare. Lägst andel (42 %) med stort förtroende för åklagare återfinns i Kronobergs och Blekinge län. Om man ser till andelen med litet förtroende (se tabell 5K i bilaga 1) framgår att även Gävleborgs län tillhör länen med lägst förtroende för åklagare.

Förtroendet för *domstolarna* är störst i Västerbottens, Gotlands och Norrbottens län, där mellan 56 och 59 procent har stort förtroende, medan det är lägst i Blekinge län, där 47 procent har stort förtroende. Störst andel med litet förtroende återfinns i Skåne län (se tabell 5F i bilaga 1).

Figur 5.4 Stort (mycket/ganska) förtroende för rättsväsendet som helhet, enligt NTU 2012. Särredovisning efter län inklusive konfidensintervall.⁸⁷ Andel för respektive län, i procent.

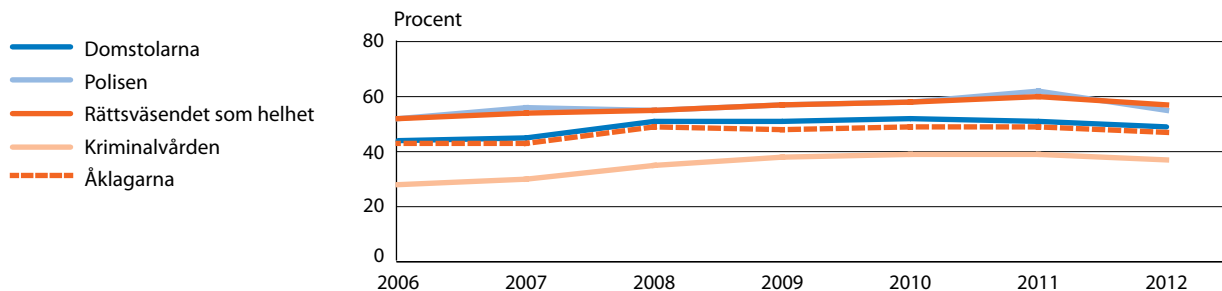
⁸⁸ 95 %, för mer information om konfidensintervall, se kapitel 2

Avseende *Kriminalvården* är boende i Örebro län mest positiva (49 procent uppger stort förtroende), medan boende i Dalarnas och Stockholms län uppger stort förtroende i lägst utsträckning (35 %) (se tabell 5F i bilaga 1).

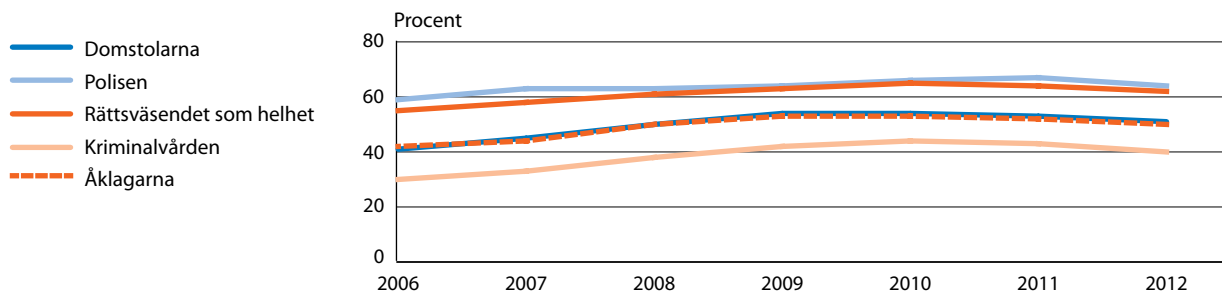
Kön

Kön spelar en viss roll när det gäller förtroende för rättsväsendet och dess myndigheter, där fler kvinnor än män har ett stort förtroende (se figur 5.5 jämfört med figur 5.6). Störst är skillnaden i frågan om Polisen, där 64 procent av kvinnorna uppger att de har stort förtroende, jämfört med 55 procent av männen. För övriga myndigheter är skillnaderna mindre men tendensen är densamma, det vill säga att kvinnorna har högre förtroende än männen. Skillnaden mellan mäns och kvinnors förtroende för rättsväsendets olika myndigheter kvarstår även när man ser till andelen med litet förtroende (se tabell 5C i bilaga 1).

Figur 5.5. Stort (mycket/ganska) förtroende för rättsväsendet, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning för män. Andel i procent.

Figur 5.6. Stort (mycket/ganska) förtroende för rättsväsendet, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning för kvinnor. Andel i procent.

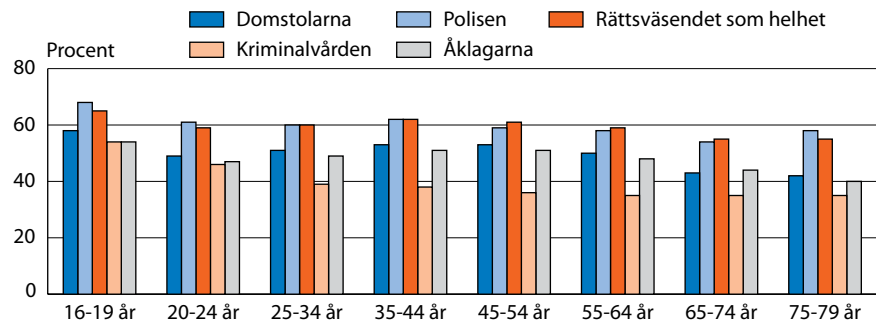
Ålder

Ålder har en viss betydelse när det gäller förtroende. Det mest framträdande resultatet är att den yngsta åldersgruppen har störst andel personer med förtroende för rättsväsendet oavsett vilken myndighet frågan gäller (se figur 5.7). Allra tydligast är det för Kriminalvården, där det skiljer 19 procentenheter mellan den yngsta gruppen (54 %) och åldersgruppen 55–79 år, som har lägst notering (35 %).

Som framgått tidigare har förtroendet för rättsväsendet och dess myndigheter, framför allt för Kriminalvården, ökat sedan 2006, och ökningen är tämligen jämnt fördelad över de olika åldersgrupperna.

Särskilda statistiska analyser som gjordes i NTU 2011 har visat att den yngsta åldersgruppens tydligt högre förtroende för rättsväsendet kvarstår även när man rensat bort effekten av andra faktorer, som utbildning, kön och familjetyp (Brå 2012a).

Figur 5.7 Stort (mycket/ganska) förtroende för rättsväsendet, enligt NTU 2012. Särredovisning efter ålder. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

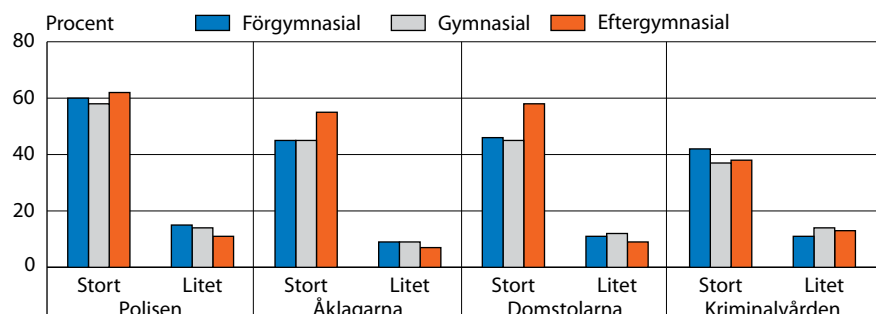

Andra grupperns förtroende för rättsväsendet

Förtroende för rättsväsendet och dess myndigheter har även studerats i relation till svensk eller utländsk bakgrund, utbildningsnivå, familjetyp, boendeort och boendetyp (se tabell 5C i bilaga 1). Jämfört med utlandsfödda har personer födda i Sverige med båda föräldrarna inrikes födda en högre andel med stort förtroende för såväl rättsväsendet som helhet som för de enskilda myndigheterna (se tabell 5C i bilaga 1).

Människors utbildningsnivå samvarierar med förtroendet för rättsväsendet (se figur 5.8). Det är tydligt att personer med eftergymnasial utbildning har ett större förtroende, såväl för rättsväsendet i allmänhet som för Polisen, åklagarna och domstolarna (se tabell 5C i bilaga 1). Kriminalvården utgör dock ett undantag, där det i stället är personer med endast förgymnasial utbildning som har något större förtroende.

Figur 5.8 Förtroende för rättsväsendets myndigheter, enligt NTU 2012. Särredovisning efter utbildningsnivå. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

Förtroendet för rättsväsendet som helhet är störst hos sammanboende med barn. Lägst är förtroendet för rättsväsendet som helhet hos ensamstående personer med barn. Så var också fallet vid tidigare mätningar. Förtroendet för de enskilda myndigheterna tycks inte samvariera med familjetyp på något entydigt sätt, men generellt är det lägre bland ensamstående (med eller utan barn) jämfört med sammanboende (se tabell 5C i bilaga 1).

Typ av boendeort tycks spela mindre roll när det gäller förtroende för rättsväsendet. Mönstret är likt det från föregående år. När det gäller typ av boende framgår att personer som bor i småhus överlag har något högre förtroende än personer som bor i flerfamiljshus. Mönstret är detsamma som vid tidigare mätningar.

Hur rättsväsendet utför olika arbetsuppgifter

Resultat i korthet

Förtroendet för att rättsväsendet och Polisen hanterar misstänkta rättvist är förhållandevis högt.

Lägst är förtroendet för att rättsväsendet behandlar brottsutsatta bra (41 % uppger stort förtroende, 20 % uppger litet förtroende).

Förtroendet för att Polisen behandlar utsatta bra är påtagligt högre (53 % respektive 13 %). Detta antyder att det främst är bedömningen av andra aktörer inom rättsväsendet som ligger till grund för det bristande förtroendet för att rättsväsendet behandlar utsatta bra.

Förtroendet för att rättsväsendet utför sina arbetsuppgifter bra har ökat sedan frågorna började ställas år 2006. Förtroendet för Polisen i detta avseende har legat stabilt sedan frågorna började ställas 2008.

En viktig aspekt av människors förtroende för rättsväsendet är hur väl de anser att olika arbetsuppgifter utförs. I NTU ingår två frågor om detta. Frågorna ställs för rättsväsendet som helhet och (sedan 2008) för Polisen och lyder:

Vilket förtroende har du för att rättsväsendet/Polisen ...

... hanterar de som misstänks för brott på ett rättvist sätt?

... behandlar de som utsätts för brott på ett bra sätt?

Svarsalternativen är: mycket stort, ganska stort, varken stort eller litet, ganska litet, mycket litet samt ingen åsikt/vet ej.

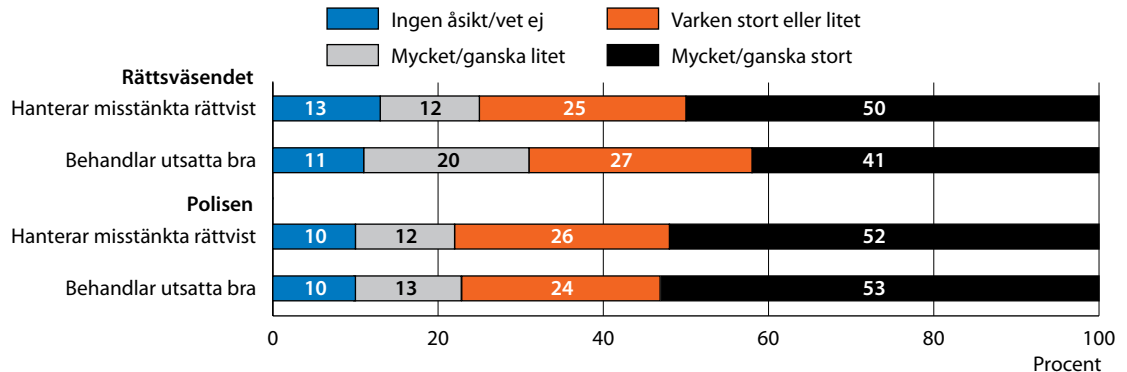
De olika formuleringarna ”hantera rättvist” respektive ”behandla bra” innebär att frågorna inte bör jämföras direkt med varandra, utan det är resultaten för varje fråga för sig som bör stå i fokus.

I detta avsnitt redovisas andelen personer som har stort förtroende (mycket/ganska stort förtroende). Delvis redovisas även andel personer med litet förtroende (mycket/ganska litet förtroende).

Högst förtroende för att Polisen behandlar brottsutsatta bra

Av figur 5.9 framgår att hälften (50 %) av befolkningen (16–79 år) har mycket eller ganska stort förtroende för att rättsväsendet hanterar dem som misstänks för brott på ett rättvist sätt. En fjärdedel (25 %) svarar att de varken har stort eller litet förtroende, och 12 procent svarar att de har litet förtroende i detta avseende.

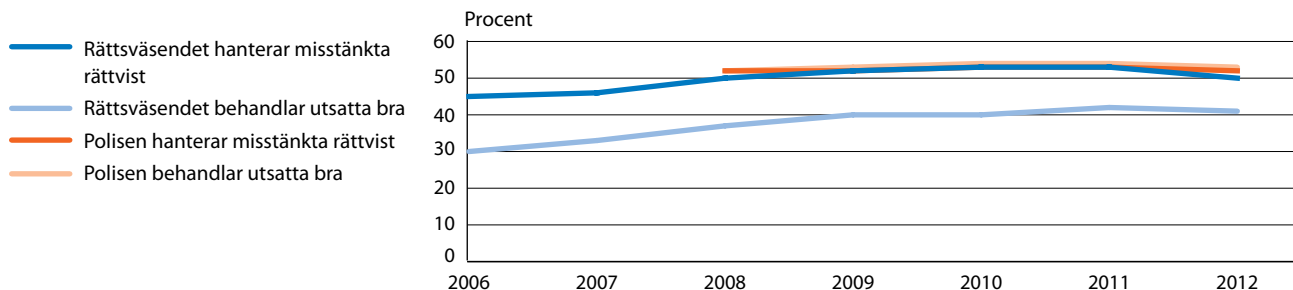
Figur 5.9 Allmänhetens förtroende för hur rättsväsendet och Polisen utför olika uppgifter, enligt NTU 2012. Andel i befolkningen, i procent.

När samma fråga ställs med Polisen som aktör är resultatet nästan identiskt. Något fler anger varken stort eller litet förtroende och något färre uppger att de saknar uppfattning om huruvida Polisen hanterar misstänkta rättvist, men skillnaderna är ytterst små. Förtroendet för hur rättsväsendet hanterar misstänkta personer ökade (+ 7 procentenheter) mellan 2006 och 2009 och har därefter varit tämligen oförändrat. Förtroendet för hur Polisen hanterar misstänkta har varit stabilt sedan frågan började ställas 2008 (se figur 5.10).

Det är färre som har förtroende för att rättsväsendet behandlar de brottsutsatta bra. Omkring fyra av tio i befolkningen (41 %) har stort förtroende för att rättsväsendet behandlar brottsutsatta på ett bra sätt, men var femte person (20 %) saknar förtroende för rättsväsendet i detta avseende. Andelen med stort förtroende i den här frågan har dock ökat med drygt 10 procentenheter sedan mätningarna började. Dessutom har andelen med litet förtroende har minskat; från 31 procent 2006 till 20 procent 2012.

Figur 5.10 Stort (mycket/ganska) förtroende för hur rättsväsendet och Polisen utför olika uppgifter, enligt NTU 2006–2012. Andel i befolkningen, i procent.

När samma fråga ställs med Polisen som aktör blir resultatet annorlunda, och liknar resultaten av frågan om hanteringen av misstänkta. Mer än varannan tillfrågad upplever att Polisen behandlar brottsoffer bra (53 %), medan 13 procent har lågt förtroende för Polisen i detta avseende. Förtroendet har legat stabilt sedan frågan infördes 2008.

Resultaten antyder att det inte främst är Polisen som allmänheten har i åtanke när rättsväsendets behandling av brottsutsatta får lägre betyg, utan snarare aktörer senare i rättskedjan.

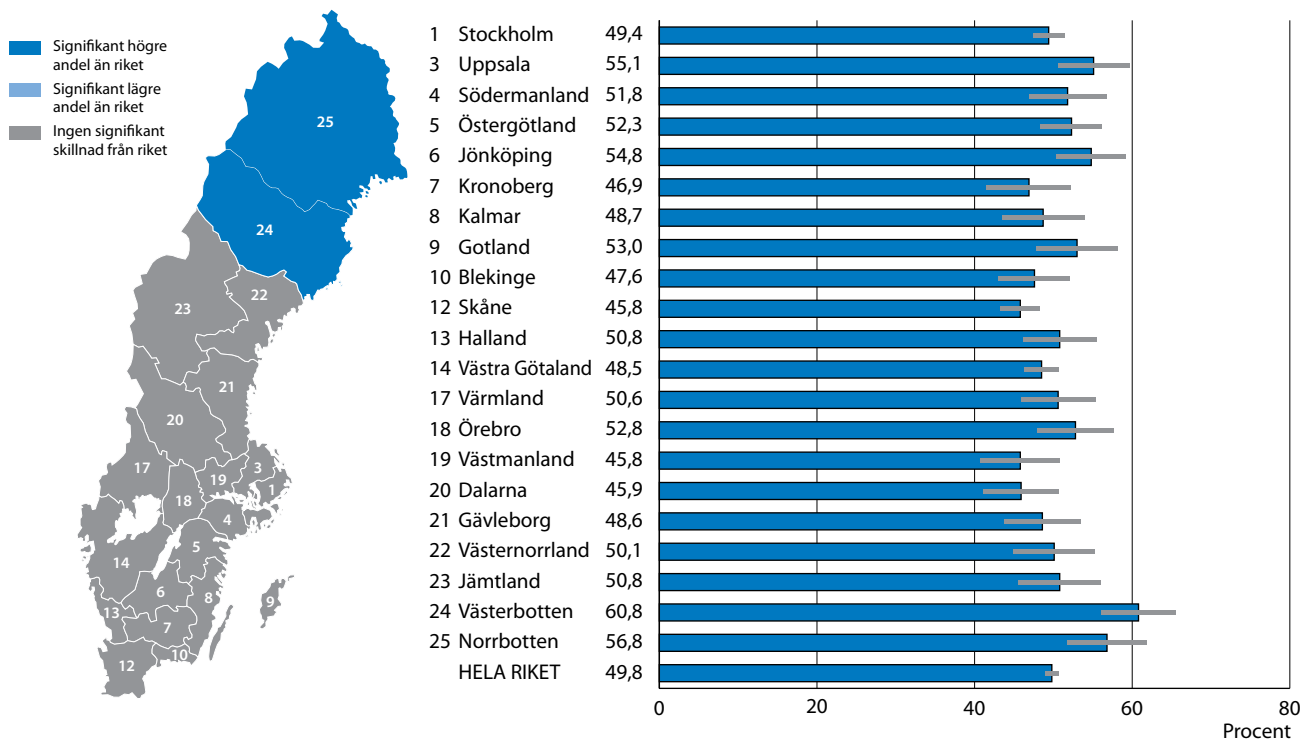
Mindre skillnader mellan olika grupper förtroende för hur arbetsuppgifter utförs

I detta avsnitt redovisas övergripande resultat för hur väl olika grupper i befolkningen anser att rättsväsendets myndigheter utför sina uppgifter. Skillnaderna mellan grupperna är generellt sett mindre här än när man frågar om förtroende för rättsväsendet och de enskilda myndigheterna på en mer generell nivå.

Regionala skillnader

Drygt hälften (50–52 %) av de tillfrågade har ett stort förtroende för såväl rättsväsendet i stort som för Polisen specifikt när det gäller hanteringen av misstänkta (se figur 5.11). Regionalt sett finns vissa skillnader i förtroende för rättsväsendet jämfört med Polisen där skillnaden

Figur 5.11 Stort (mycket/ganska) förtroende för att rättsväsendet hanterar misstänkta rättvist, enligt NTU 2012. Särredovisning efter län inklusive konfidensintervall.⁸⁸ Andel för respektive län, i procent.

⁸⁸ 95 %, för mer information om konfidensintervall, se kapitel 2

uppgår till 6 procentenheter (se exempelvis Västmanlands och Gotlands län, tabell 5F).

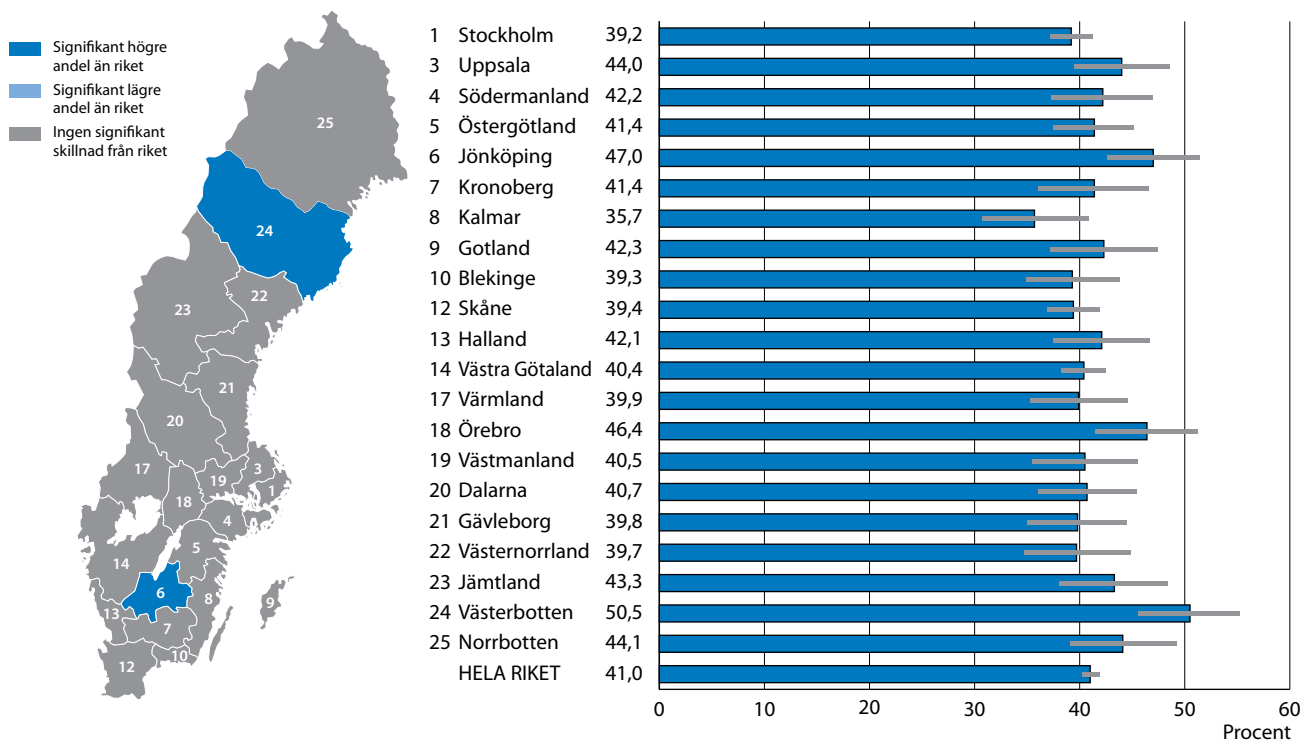
Högst andel personer med stort förtroende för att *rättsväsendet hanterar misstänkta rättvist* har Norrbottens och Västerbottens län (57–61 %), medan Dalarnas, Skånes och Västmanlands län har den lägsta andelen med stort förtroende för detta (46%), se tabell 5F i bilaga 1).

Norrbottens och Västerbottens län har även störst förtroende för att *Polisen hanterar misstänkta rättvist*, medan Blekinge, Dalarnas, Kalmar, Stockholms och Västernorrlands län har det lägsta förtroendet (49 % har stort förtroende).

Även på regional nivå är mönstret tydligt att fler har förtroende för Polisen än för rättsväsendet som helhet när det gäller frågan om förtroende för att *brottsoffer behandlas bra* (se figur 5.10). För *rättsväsendet* är det boende i Västerbottens län som har högst andelar med stort förtroende (51 %), vilket gäller även om man tar hänsyn till andelen med litet förtroende (se figur 5.12 och tabell 5F). I denna fråga har boende i Kalmar län det lägsta förtroendet (36 % har stort förtroende) (se tabell 5F i bilaga 1).

När förtroendet för att *Polisen* behandlar utsatta bra studeras regionalt, framgår att boende i Jönköpings län har det högsta förtroendet

Figur 5.12 Stort (mycket/ganska) förtroende för att rättsväsendet behandlar utsatta bra, enligt NTU 2012. Särredovisning efter län inklusive konfidensintervall.⁸⁹ Andel för respektive län, i procent.

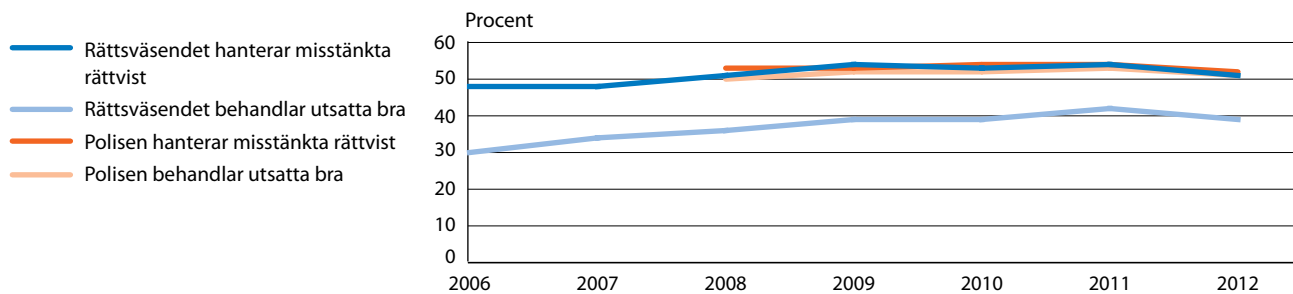

(61 % stort förtroende). Boende i Blekinge län har den lägsta andelen med stort förtroende för att Polisen behandlar utsatta bra (49 %).

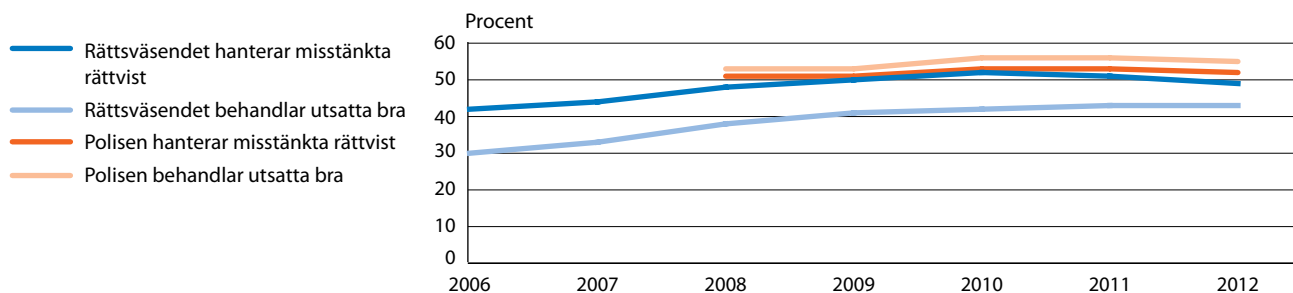
Kön

Män och kvinnor har ungefär samma förtroende för att rättsväsendet och Polisen hanterar misstänkta rättvist och behandlar utsatta på ett bra sätt (se figur 5.13, figur 5.14 och tabell 5C). Män tenderar dock att ha ett något högre förtroende än kvinnor för att misstänka personer hanteras rättvist, och kvinnor tenderar att ha ett något högre förtroende än männen för att utsatta personer behandlas bra.

Figur 5.13 Stort (mycket/ganska) förtroende för hur rättsväsendet respektive Polisen utför sina uppgifter, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning för män. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

Figur 5.14 Stort (mycket/ganska) förtroende för hur rättsväsendet respektive Polisen utför sina uppgifter, enligt NTU 2006–2012. Särredovisning för kvinnor. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

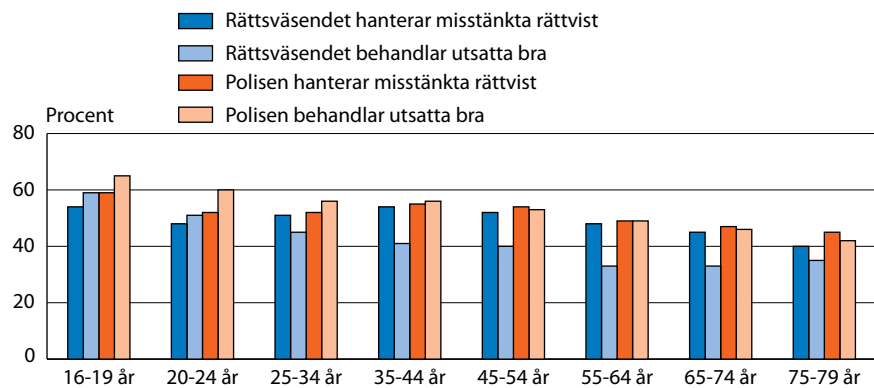

Ålder

De allra yngsta (16–19 år) har högst andel personer med stort förtroende för att rättsväsendet utför sina arbetsuppgifter väl, både avseende misstänkta och utsatta (se figur 5.15). Personer i åldern 35–44 år har också stort förtroende för att rättsväsendet hanterar misstänkta rättvist.

När det gäller förtroendet för att Polisen utför sina arbetsuppgifter väl är mönstret snarlikt, förtroendet för att Polisen hanterar misstänkta rättvist är högst bland personer i åldern 16–19 år (59 % av dem har stort förtroende). Liksom för rättsväsendet i sin helhet är förtroendet för att Polisen behandlar utsatta bra högst bland de yngsta (65 %). Särskilda statistiska analyser har visat att den yngsta gruppens högre för-

Figur 5.15 Stort (mycket/ganska) förtroende för hur rättsväsendet respektive Polisen utför olika uppgifter, enligt NTU 2012. Särredovisning efter ålder. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

troende i de här frågorna kvarstår även om man rensar bort eventuella effekter av andra faktorer som utbildning och familjetyp (Brå 2012a).

Andra grupperns förtroende för hur rättsväsendet utför sina arbetsuppgifter

Även svensk eller utländsk bakgrund, utbildningsnivå, familjetyp, boendeort och boendetyper har studerats i relation till förtroende för hur rättsväsendet och Polisen utför sina arbetsuppgifter (se tabell 5C i bilaga 1).

Gruppen inrikes födda med minst en inrikes född förälder har en högre andel personer med stort förtroende för att rättsväsendet och Polisen hanterar misstänkta rättvist jämfört med både inrikes födda med båda föräldrarna födda utrikes och med dem som är utrikes födda (se tabell 5C i bilaga 1). Särskilda statistiska analyser har tidigare år visat att när man rensar bort effekten av andra faktorer, såsom kön, ålder och utbildning, tycks sambandet dock bara gälla förtroendet för rättsväsendet som helhet (Brå 2012a).

Inrikes födda med minst en inrikes född förälder uppger oftare än övriga stort förtroende för att rättsväsendet och Polisen behandlar utsatta bra. Den här bilden nyanseras dock i de särskilda statistiska analyserna, där det visar sig att skillnaden i de flesta fall försvinner om man rensar bort effekten av andra viktiga faktorer, som ålder och utbildning. Det enda tydliga sambandet som då återstår är att kvinnor födda i ett annat land har ett tydligt lägre förtroende för att Polisen behandlar utsatta bra än kvinnor födda i Sverige (Brå 2012a).

Personer med eftergymnasial utbildning uppger i högre grad än personer med endast gymnasie- eller grundskoleutbildning att de har ett stort förtroende för att rättsväsendet och Polisen hanterar misstänkta rättvist. Samvariationen är särskilt tydlig för rättsväsendet. När det gäller frågan om hur utsatta behandlas inom rättsväsendet kan inget tydligt mönster skönjas vare sig avseende Polisen eller rättsväsendet. Ensamstående, både med och utan barn, uppger överlag ett lägre förtroende för hur rättsväsendet hanterar misstänkta än sammanboende med eller utan barn.

Boendeort tycks spela liten roll för förtroendet för att rättsväsendet och Polisen utför sina uppgifter väl. Förtroendet för att Polisen utför sina uppgifter tycks visserligen vara något större hos boende i små städer och på landsbygden än bland boende i storstadsregionerna och andra större städer. På det hela taget är dock skillnaderna små, med vissa fluktuationer mellan åren (se tabell 5C i bilaga 1).

Boende i småhus uppger i högre grad än boende i flerfamiljshus stort förtroende, såväl för att de misstänkta hanteras rättvist som för att de utsatta behandlas bra (se tabell 5C i bilaga 1). Det gäller både för rättsväsendet och för Polisen. Skillnaderna är något större när det gäller misstänkta än utsatta, och mönstret är detsamma som vid tidigare undersökningar.

Förtroende för rättsväsendet relaterat till erfarenheter av brott och/eller av rättsväsendet

Resultat i korthet

Alla erfarenheter av brott – egen eller andras utsatthet eller att bevittna våld – samvarierar med ett lägre förtroende för rättsväsendet och dess myndigheter.

Även förtroendet för att rättsväsendet i stort och Polisen hanterar misstänkta bra är lägre om personen har erfarenheter av brott.

Personer som anser att antalet brott ökat något eller kraftigt de senaste tre åren hyser ett lägre förtroende för rättsväsendet och dess myndigheter än personer som anser att brottsutvecklingen är oförändrad eller minskar.

Resultaten är i linje med tidigare års mätningar.

Det är förhållandevis många människor som någon gång i sitt liv har drabbats av brott och därmed varit i kontakt med rättsväsendet, antingen som målsägande, nära anhörig, vittne eller kanske som misstänkt. Det är dock färre som har erfarenhet av aktörerna i rättskedjans senare skede – åklagare, domstol och kriminalvård. Enligt NTU 2012 uppger 23 procent av befolkningen att de utsatts för något brott under år 2011, och 15 procent uppger att någon anhörig drabbats av ett allvarligt brott under det senaste året. Samtidigt uppger 2 procent, vilket motsvarar ungefär 144 000 personer i den vuxna befolkningen (16–79 år), att de under de senaste tre åren åtalats för något brott. I det här avsnittet redovisas hur förtroendet för rättsväsendet varierar beroende på de erfarenheter människor haft av brott och/eller av rättsväsendet.

Brottsutsatta uppger lägre förtroende

Erfarenhet av utsatthet för brott har i andra studier visat sig samvariera med något lägre förtroende jämfört med att sakna sådana erfarenheter (Home Office 2006). Resultaten i NTU bekräftar delvis detta, men visar också att utfallet skiljer sig åt beroende på vilket förtroende som studeras. Nedan redovisas förtroende efter utsatthet (se tabell 5.1 samt tabell 5D/E i bilaga 1).

I detta avsnitt redovisas andelen personer som har mycket eller ganska stort förtroende. Delvis redovisas även andelen personer med mycket eller ganska litet förtroende.

Egen utsatthet för brott

Personer som utsatts för brott under 2011 uppger lägre förtroende för rättsväsendet än de som inte utsatts (se tabell 5.1). Det stämmer såväl för rättsväsendet i sin helhet som för dess myndigheter och för hur de svarande uppfattar att rättsväsendet utför sina uppgifter.

Störst är skillnaden mellan utsatta och icke utsatta när det gäller andelen personer med stort förtroende för rättsväsendet som helhet (9 procentenheter). Minst skillnad i förtroende återfinns avseende rättsväsendet behandling av utsatta, där det endast skiljer 1 procentenhet. I stort är mönstret detsamma som i tidigare mätningar.

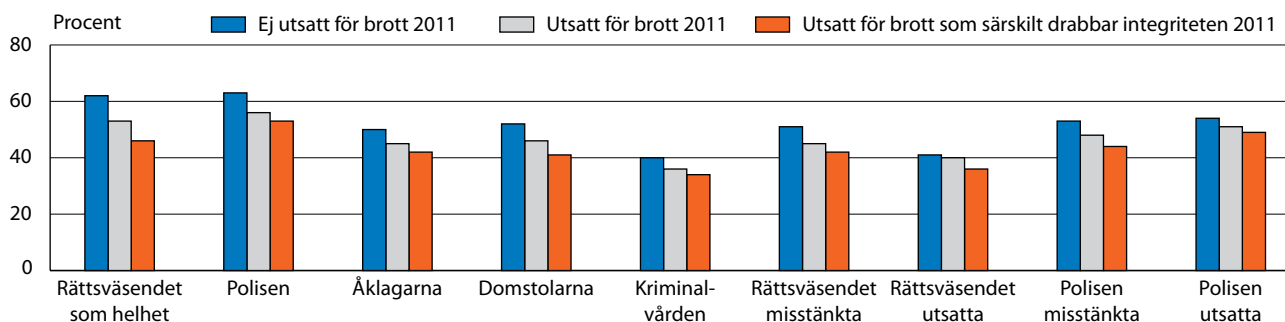
Tabell 5.1 Stort (mycket/ganska) förtroende för rättsväsendet hos personer som utsatts respektive ej utsatts för brott 2011, enligt NTU 2012 (andel för respektive grupp i procent) samt skillnaden mellan grupperna (i procentenheter).

Stort förtroende för:	Ej utsatt för brott 2011	Utsatt för brott 2011	Skillnad (procentenheter)
Rättsväsendet som helhet	62	53	9
Polisen	63	56	7
Åklagarna	50	45	5
Domstolarna	52	46	6
Kriminalvården	40	36	4
Rättsväsendet hanterar misstänkta rättvist	51	45	6
Rättsväsendet behandlar utsatta bra	41	40	1
Polisen hanterar misstänkta rättvist	53	48	5
Polisen behandlar utsatta bra	54	51	3

När utsatthet för specifika brottstyper studeras, såväl sammantaget som uppdelat på kön, blir variationen inom kategorin utsatt för brott tydlig – brott mot enskild person samvarierar i högre grad med förtroende än vad brott mot egendom gör (se tabell 5E/I i bilaga 1).

Studeras förtroendet i förhållande till utsatthet för olika brott framgår att de brottskategorier som har ett mycket litet svarsunderlag, som sexualbrott (n=101), personrån (n=141) och bostadsinbrott (n=136), också uppvisar stora skillnader i förhållande till föregående mätning. Det indikerar att skillnader dem emellan bör tolkas med försiktighet. I det följande bygger därför jämförelserna på resterande brottskategorier. Brottskategorin med det lägsta förtroendet generellt (bland dem med ett större svarsunderlag) är personer utsatta för trakasserier (se tabell 5E i bilaga 1). Här är det tydligt att speciellt förtroendet för rättsväsendet som helhet och för att rättsväsendet behandlar utsatta bra är relativt lågt.

Figur 5.16 Stort (mycket/ganska) förtroende för hur rättsväsendet utför olika arbetsuppgifter, enligt NTU 2012 . Särredovisning efter personer som inte utsatts för något brott 2011, personer som utsatts för något brott 2011 samt efter personer som utsatts för särskilt integritetskränkande brott⁹⁰ 2011.

Integritetskränkande brott och anhörigas erfarenheter

Skillnaderna blir större mellan dem som har respektive inte har utsatts för brott när fokus läggs på de personer som utsatts för särskilt integritetskränkande brott,⁹¹ jämfört med dem som utsatts för andra brottstyper (se figur 5.16). Som mest, gällande rättsväsendet som helhet, uppgår skillnaden till 16 procentenheter. Ytterligare ett sätt att studera utsatt-hetens betydelse är att se till de personer som har någon anhörig eller bekant som utsatts för något allvarligt brott. Även bland dessa personer är förtroendet för rättsväsendet lägre och på ungefär samma nivå som bland dem som utsatts för brott (se tabell 5D i bilaga 1).

Anmält brott

Att man själv, eller någon närstående, blivit utsatt för brott betyder inte automatiskt att brottet är polisanmält och att man av denna anledning har erfarenheter av rättsväsendet. De som har polisanmält sin utsatt-het har däremot på ett konkret sätt varit i kontakt med rättsväsendet, även om kontakten många gånger begränsar sig till Polisen. Resultaten visar att förtroendet för rättsväsendet bland personer som under de tre senaste åren anmält brott ligger på ungefär samma nivå som bland samtliga som har utsatts för brott 2011 (se tabell 5D i bilaga 1).⁹² I likhet med personer som utsatts för integritetskränkande brott har de som anmält brott under de senaste tre åren särskilt lågt förtroende för Kriminalvården (se tabell 5D i bilaga 1).

Åtalade har lägre förtroende

Personer som uppger att de åtalats för brott under de senaste tre åren har betydligt lägre förtroende för såväl rättsväsendet som helhet som för de enskilda myndigheterna än de som inte åtalats (se figur 5.17 och tabell 5D i bilaga 1). Lägst förtroende uppger åtalade att de har för Kriminalvården och för att rättsväsendet och Polisen hanterar misstänkta

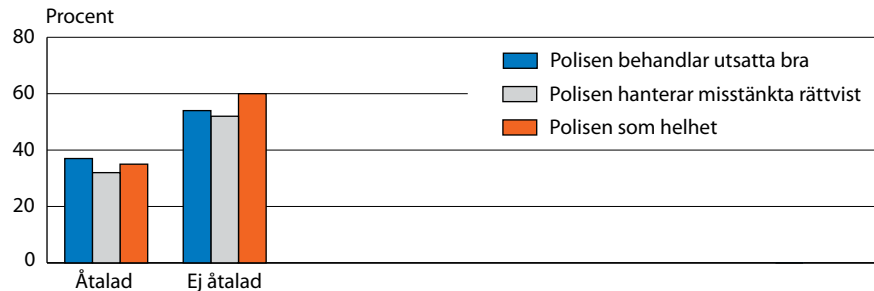
⁹⁰ Utsatt för bostadsinbrott, personrån, sexualbrott, våld, hot och/eller trakasserier under år 2011. Hot och trakasserier utgör 67 procent av dessa brott.

⁹¹ Med integritetskränkande brott avses hot, misshandel, sexualbrott, personrån, trakasserier och/eller bostadsinbrott.

⁹² Dessa grupper överlappar också varandra i viss utsträckning. Notera dock att frågorna har olika referensperioder, tre respektive ett år.

rättvist. Polisen är också den enskilda myndighet som har den högsta andelen litet förtroende bland de enskilda myndigheterna i denna grupp (se tabell 5D i bilaga 1).

Figur 5.17 Stort (mycket/ganska) förtroende för Polisen hos personer som uppger att de åtalats för brott de senaste tre åren, enligt NTU 2012. Andel för gruppen åtalade respektive ej åtalade, i procent.

Störst skillnad i andel stort förtroende mellan de åtalade och de icke åtalade återfinns för Polisen och för rättsväsendet som helhet (24 respektive 25 procentenheter) (se tabell 5D i bilaga 1).

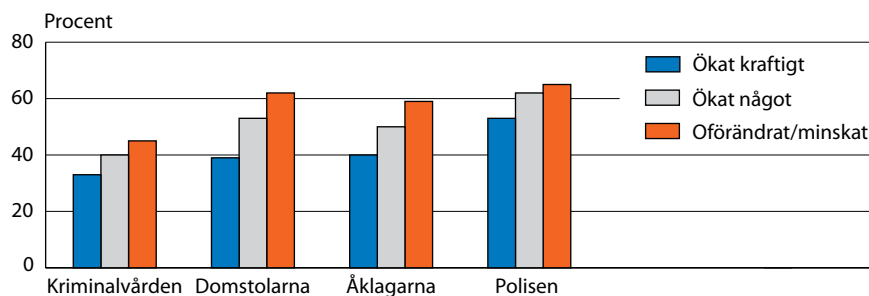
Tro på ökad brottslighet sammanfaller med lågt förtroende

Andelen personer i NTU som uppger att de själva utsatts för brott har inte ökat sedan undersökningen inleddes, men de medverkande i undersökningen har ändå bilden av att brottsligheten ökar.⁹³ En överväldigande majoritet (76 %) uppger i NTU 2012 att de tror att antalet brott har ökat under de senaste tre åren. Nära var tredje person i den svenska befolkningen tror att brottsligheten ökat kraftigt (32 %) och var fjärde tror att antalet brott varit oförändrat eller minskat (24 %). Nedan undersöks i vilken utsträckning uppfattningen om brottsutvecklingen samvarierar med förtroendet för rättsväsendet.

Förtroendet för rättsväsendets myndigheter är lägre bland dem som tror att antalet brott ökat kraftigt i Sverige under de senaste tre åren och det gäller för samtliga förtroendefrågor (se figur 5.18). Störst förtroende har de som tror att antalet brott varit oförändrat eller minskat. Mönstret är detsamma som vid föregående mättillfällen. År 2012 har uppfattningen om brottsutvecklingen framför allt betydelse när det gäller andelen som uppger stort förtroende för domstolarna. Den andelen är 23 procentenheter lägre hos dem som tror att brottsligheten ökat kraftigt jämfört med dem som tror att brottsligheten är oförändrad eller har minskat (se tabell 5D i bilaga 1). Uppfattningen om brottsutvecklingen har nästan lika stor betydelse när det gäller åklagarna. När det gäller Polisen och Kriminalvården är skillnaden något mindre men i likhet med föregående mätningar ändå tydlig.

⁹³ Frågan lyder: På det hela taget, tror du att antalet brott i Sverige har ökat, minskat eller varit oförändrat de senaste tre åren? Svarsalternativen är: ökat kraftigt, ökat något, varit oförändrat, minskat något, minskat kraftigt samt vet ej/ingen uppfattning.

Figur 5.18 Stort (mycket/ganska) förtroende för rättsväsendets myndigheter hos personer med olika uppfattning om brottsutvecklingen de senaste tre åren, enligt NTU 2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

När det gäller frågorna om hur rättsväsendet och Polisen utför olika arbetsuppgifter är skillnaden i förtroende, liksom föregående år, störst gällande frågan om rättsväsendet hanterar misstänkta rättvist. Nära två av tre (61 %) av dem som tror att antalet brott varit oförändrat eller har minskat har stort förtroende i denna fråga, medan motsvarande andel hos dem som tror att brotten ökat kraftigt är 39 procent (se tabell 5D i bilaga 1). Uppfattningen om brottsutvecklingen har något mindre betydelse för förtroendet för hur rättsväsendet behandlar utsatta samt för hur Polisen utför sina arbetsuppgifter.

6 Brottsofs utsattas kontakter med rättsväsendet

Sammanfattning

Av dem som varit i kontakt med Polisen under de senaste tre åren på grund av utsatthet för brott har drygt hälften positiv erfarenhet av Polisens arbete. Detta gäller alla typer av brott, oavsett om brottet hade inslag av hot eller våld. Bland personer som utsatts för hot eller våldsbrott är dock andelen missnöjda högre (26 %), jämfört med personer som utsatts för andra typer av brott (13 %).

När det gäller Polisens arbete är de brottsofs utsatta mest nöjda med Polisens tillgänglighet och bemötande, men mindre nöjda med den information som gavs och med Polisens effektivitet. Skillnaderna mellan könen är små men kvinnor tenderar att vara mer nöjda med Polisen än vad män är. Det gäller alla dimensioner av Polisens arbete. Resultatet är i linje med det som redovisats i föregående kapitel, att kvinnor generellt även har ett något högre förtroende för rättsväsendets olika myndigheter än vad män generellt har.

Skillnaderna mellan åldersgrupperna är små, men de yngsta personerna i undersökningen (16–19 år) har något mer positiva erfarenheter av Polisens arbete än övriga brottsofs utsatta. Även det är i linje med resultaten om förtroende för rättsväsendet där den yngsta gruppen generellt har ett högre förtroende för Polisen än personer i övriga åldersgrupper.

Av dem som varit i kontakt med Polisen i samband med utsatthet för brott har endast ett fåtal medverkat i rättegång på grund av att de utsatts för brott. Merparten av dessa (68–71 %) uppger sig dock vara nöjda med det bemötande som de fick i domstolen och tycker sig ha fått tillräcklig information inför rättegången samt att det var ganska eller mycket lätt att förstå rättegången.

De personer som varit i kontakt med rättsväsendet i samband med utsatthet för brott är överlag relativt nöjda med denna kontakt. När dessa personer tillfrågas mer generellt om sitt förtroende för rättsväsendet (se föregående kapitel) är deras svar dock mer negativa.

När en person som utsatts för ett brott väljer att anmäla händelsen till Polisen innebär detta att den brottsofs utsatta får kontakt med och erfarenhet av en eller flera av rättsväsendets myndigheter. Erfarenheterna begränsas vanligen till den kontakt man får med Polisen i samband med att polisanmälan görs, men kan också bestå av kontakter med åklagare, målsägandebiträde och domstol i de fall då brottet tas upp i en rättegång.

Enligt polisförordningen (SFS 1998:1558) och förundersökningskungörelsen (SFS 1947:948) ska rättsväsendets myndigheter informera

Kom ihåg:

I det här kapitlet beskrivs kontakter med rättsväsendet som har ägt rum under *de senaste tre åren*.

brottsoffer om hur rättsprocessen går till och vad som sker i det enskilda ärendet. Brottsoffer ska även kunna få information om var det finns olika stöd- och hjälpinsatser. Brottsoffrens uppfattning om kontakterna med polis, åklagare, målsägandebiträde och domstol är betydelsefulla indikatorer för rättsväsendet på huruvida de lyckas uppfylla dessa krav.

I detta avsnitt belyses resultat från NTU 2012 gällande kontakter med rättsväsendet med anledning av utsatthet för brott.⁹⁴ Liksom i tidigare kapitel redovisas ett urval av resultaten i diagram, men en utförligare redovisning finns i tabellbilagan i slutet av denna rapport (se tabell 6A–6F i bilaga 1). För en del av resultaten ges där redovisningar mot bakgrund av kön, ålder, svensk eller utländsk bakgrund, utbildningsnivå samt familje- och boendeförhållanden men i andra delar endast övergripande resultat för befolkningen.

Erfarenheter av Polisen

Resultat i korthet

Omkring 18 procent av befolkningen uppger att de varit i kontakt med Polisen i samband med att de anmält brott som de själva drabbats av under de senaste tre åren.

Drygt hälften av de brottsutsatta har positiva erfarenheter av Polisen, medan 16 procent har negativa erfarenheter.

Andelen med negativa erfarenheter av Polisen är störst hos gruppen där den anmälda händelsen innehöll hot eller våld.

Det är betydligt fler brottsutsatta som är nöjda med Polisens bemötande (76 %) än med dess effektivitet (33 %).

Sedan 2007 har andelen med mycket eller ganska positiv erfarenhet av polis i samband med utsatthet för brott varierat mellan 54 och 58 procent.

I frågeavsnittet om brottsutsattas erfarenheter ställs inledningsvis följande fråga:

Har du under de senaste tre åren drabbats av något brott som anmälts till Polisen?

Enligt NTU 2012 har 20 procent av befolkningen (16–79 år) drabbats av⁹⁵ något eller några brott som anmälts till Polisen under de senaste tre åren.⁹⁶ Majoriteten av dessa (cirka 86 %), motsvarande 18 procent av befolkningen, har själva haft någon form av kontakt med Polisen med

⁹⁴ I detta frågeavsnitt har de tillfrågade svarat på frågor om erfarenheter under *de senaste tre åren*. Tidsperioden avser intervjudatum (våren 2012) och tre år bakåt i tiden. Redovisningarna i utsatthetskapitlet avser däremot ett år (föregående kalenderår).

⁹⁵ I frågan används begreppet *drabbats* för att kunna fånga in personer som själva inte direkt utsatts för brottet men som berörts av det på något vis och varit delaktiga i polisanmälan av brottet och eventuellt deltagit i övriga kontakter med rättsväsendet på grund av det. För enkelhetens skull kommer alla personer som svarat på frågor om kontakter med rättsväsendet dock att omnämnas brottsutsatta i det här kapitlet.

⁹⁶ Av dessa tillhör drygt hälften (51 procent) den grupp som uppger att de blivit utsatta för något brott under 2011.

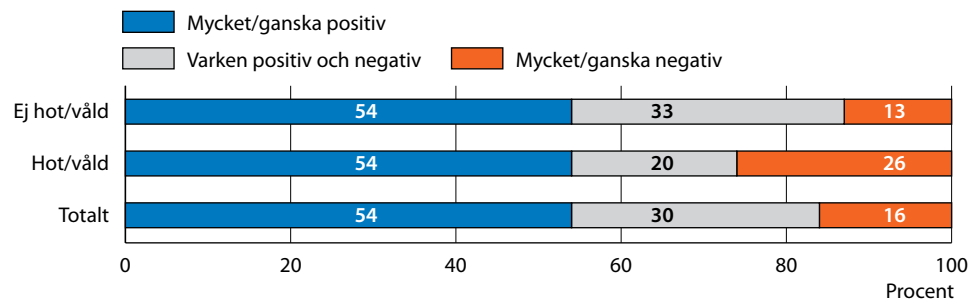
anledning av (det senaste) brottet. I de fall då den tillfrågade har utsatts för flera brott under den efterfrågade perioden, ställs samtliga följdfrågor för *den senaste av dessa händelser*.

Vilka erfarenheter har då de personer som haft kontakt med Polisen? Är majoriteten positiv eller negativ? Finns det skillnader mellan olika befolkningsgrupper eller mellan utsatta för olika typer av brott? Dessa frågeställningar belyses i NTU genom följande fråga:

Hur skulle du beskriva dina erfarenheter av Polisen i samband med det här brottet?

Svarsalternativen är mycket eller ganska positiv, varken positiv eller negativ och ganska eller mycket negativ.

Figur 6.1 Erfarenhet av Polis i samband med utsatthet för brott de senaste tre åren, enligt NTU 2012. Uppdelat på om (den senaste) händelsen innehöll hot och/eller våld eller ej. Andel för respektive grupp, i procent.

Drygt hälften av de tillfrågade som haft kontakter med Polisen (54 %) har mycket eller ganska positiva erfarenheter, medan 16 procent uppger att de har mycket eller ganska negativa erfarenheter (se figur 6.1). Resultaten inkluderar både dem som har respektive inte utsatts för brott som innehöll hot och/eller våld.⁹⁷ Bland dem som polisanmält ett brott som innehöll någon form av hot eller våld är andelen med positiva erfarenheter densamma, men andelen negativa är högre. Nära en fjärdedel av dem som varit i kontakt med Polisen med anledning av utsatthet för brott som innehållit hot eller våld (26 %) har ganska eller mycket negativa erfarenhet. Bland dem som drabbats av brott som *inte* uppges ha innehållit hot eller våld är andelen negativa 13 procent.

Bland de personer som anmält en händelse med inslag av hot eller våld är det en lägre andel som saknar tydlig (positiv *eller* negativ) uppfattning jämfört med dem som anmält händelser utan våld eller hot (20 % jämfört med 33 %). Skillnaden kan ha ett samband med hur olika typer av brott anmäls. Vid exempelvis misshandel sker den första kontakten med Polisen ofta på brottsplatsen, i direkt anknytning till brottet. Vid

⁹⁷ Ungefär en fjärdedel av de brott som anmälts till Polisen under de senaste tre åren uppges ha innehållit någon form av hot eller våld. För att fånga in omfattningen av sådana brott ställs frågan *Ingick någon form av hot eller våld i händelsen?* Denna fråga fångar således inte in några specificerade brottstyper utan belyser snarare den tillfrågades övergripande bedömning av huruvida inslag som uppfattades som hot eller våld ingick i händelsen.

exempelvis cykelstöld eller stöld ur fordon sker kontakten oftast via telefon eller internet. Vid brott mot egendom av vardagsbrottslig karaktär utgör polisanmälan ofta en åtgärd som främst vidtas i syfte att kunna begära ersättning från försäkringsbolag, vilket kan vara en förklaring till att de som drabbats av brott utan inslag av våld eller hot oftare saknar en tydlig (positiv *eller* negativ) uppfattning om sina erfarenheter av Polisen.

Kön och ålder

Skillnaden mellan mäns och kvinnors erfarenheter av Polisen är små. Av tabell 6A framgår dock att kvinnor något oftare uppger att de har positiva erfarenheter av Polisen (58 % jämfört med 51 %). Den lilla skillnad som noteras mellan könen gäller oavsett vilken brottstyp som kontakten har gällt, men är lite större bland dem som anmält en händelse som inte innefattat hot eller våld. Även vid jämförelser mellan olika åldersgrupper är skillnaderna små, men positiva erfarenheter av Polisen är vanligast i den äldsta åldersgruppen (75–79 år) (se tabell 6A i bilaga 1).

Andra gruppers otrygghet

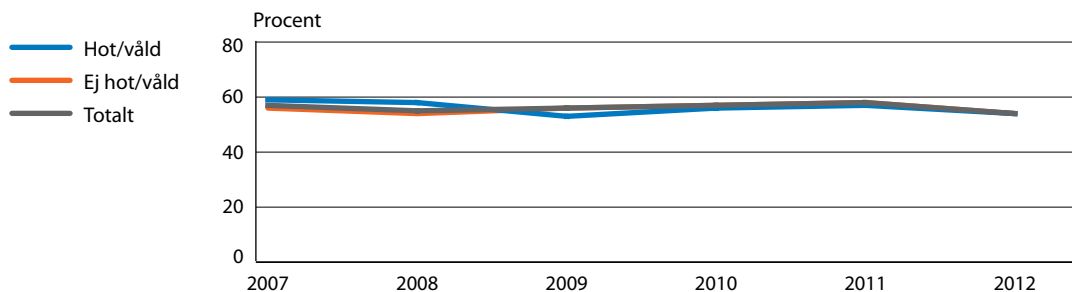
Erfarenheten av Polisen skiljer sig mycket lite mellan olika befolkningsgrupper. Vid en jämförelse av svaren från dem som anmält en händelse om hot eller våld syns ingen tydlig tendens vare sig beroende på typ av boendeort, familjetyp eller utbildningsnivå, vad gäller fördelningen av positiva erfarenheter.

Gruppen utrikes födda personer har dock en lägre andel personer med positiv erfarenhet och en högre andel med negativ erfarenhet än inrikes födda personer (med eller utan utrikes födda föräldrar), oavsett om händelsen innefattat hot och våld eller inte.

Erfarenhet av Polisen över tid

Andelen tillfrågade som uppger att de kontakter de haft med Polisen har varit mycket eller ganska positiva har varit relativt konstant under hela mätperioden (se figur 6.2). Under hela mätperioden har andelen med positiv erfarenhet varit ungefär lika stor oavsett om det anmälda brottet rörde hot och/eller våld eller ej.

Figur 6.2 Mycket eller ganska positiv erfarenhet av Polis i samband med utsatthet för brott under de senaste tre åren, totalt samt uppdelat på om händelsen innehöll respektive inte innehöll hot och/eller våld, enligt NTU 2007–2012.

Många nöjda med bemötandet men effektiviteten får sämre betyg
För att mäta hur man upplever Polisens tillgänglighet, bemötande, information och effektivitet i samband med anmälan av brott ställs följande frågor:

Hur nöjd eller missnöjd var du med möjligheten att på ett enkelt sätt få kontakt med någon inom Polisen som kunde hjälpa dig?

Hur nöjd eller missnöjd är du med det bemötande du fick av Polisen?

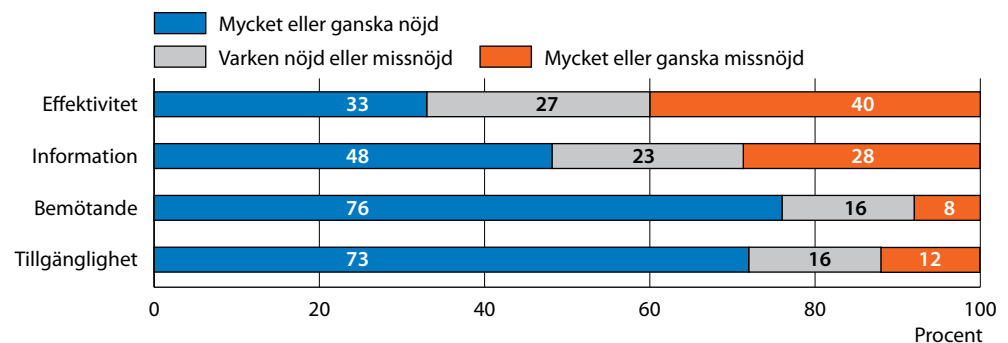
Hur nöjd eller missnöjd är du med den information du fick om hur Polisen arbetar med ditt ärende?

Hur nöjd eller missnöjd är du med Polisens arbete med att utreda och klara upp brottet?

Svarsalternativen för dessa är mycket eller ganska nöjd, varken nöjd eller missnöjd, ganska eller mycket missnöjd.

En majoritet av de personer som varit i kontakt med Polisen med anledning av utsatthet för brott ger bra betyg åt möjligheten att enkelt komma i kontakt med Polisen (73 %) samt till det bemötande man fått av Polisen (76 %) (se figur 6.3). Däremot uppger en betydligt lägre andel att de är nöjda med den information de fått om hur Polisen arbetar med ärendet (48 %) och med Polisens sätt att utreda och klara upp brottet (33 %). Det går inte att finna några tydliga skillnader vad avser män och kvinnors erfarenheter av Polisens tillgänglighet, bemötande, information eller effektivitet (se tabell 6C–6E i bilaga 1).

Figur 6.3 Andel nöjda och missnöjda med olika delar av kontakten med Polis i samband med utsatthet för brott de senaste tre åren, enligt NTU 2012. Andel för respektive grupp, i procent.

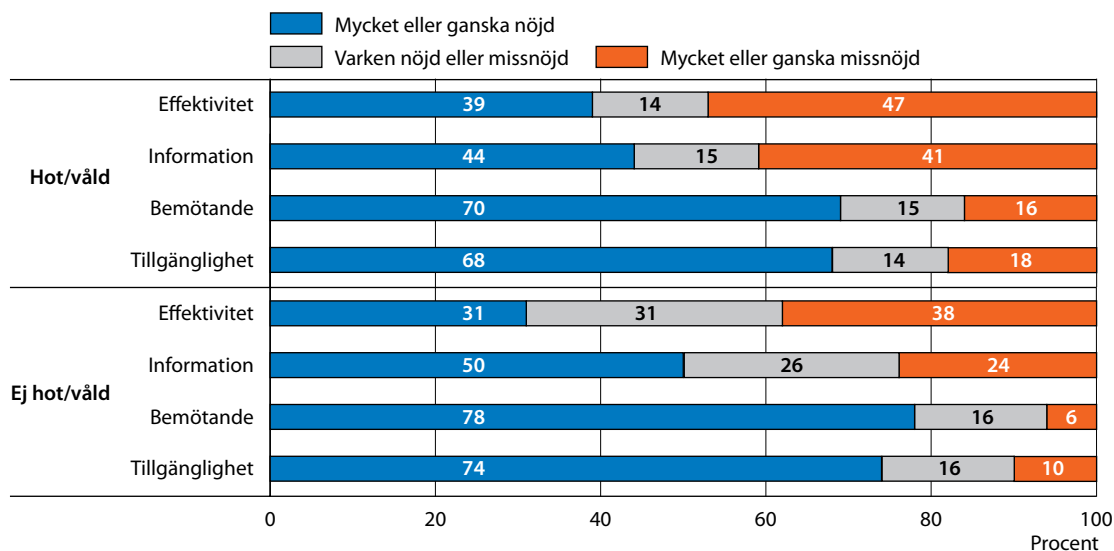

När andelen nöjda respektive missnöjda med kontakten med Polisen studeras uppdelat på vilken typ av händelse som anmäls framträder något tydligare skillnader (se figur 6.4).

De personer som anmält en händelse av hot eller våld uppger oftare att de är missnöjda med Polisens tillgänglighet, bemötande, information och effektivitet, jämfört med dem som anmält en händelse som inte innehållit inslag av hot eller våld. De som anmält en händelse med inslag av hot eller våld har dessutom en något lägre andel som uppger

att de är nöjda med Polisens tillgänglighet och bemötande eller den information som gavs. Ett undantag är hur nöjd man är med Polisens arbete med att utreda och klara upp brottet, där är andelen nöjda är högre bland dem som gjort en anmälan som avsåg ett brott med inslag av hot eller våld. Andelen personer som är missnöjda med Polisens arbete är dock genomgående högre bland dem som utsatts för hot eller våldsbrott, medan andelen personer som känner sig varken nöjda eller missnöjda är högre bland dem som utsatts för brott som inte innehöll hot eller våld.

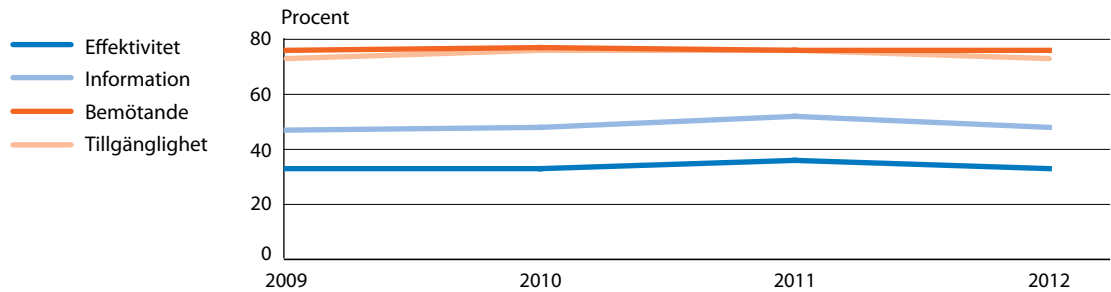
Figur 6.4 Andel nöjda och missnöjda med olika delar av kontakten med Polis i samband med utsatthet för brott de senaste tre åren, enligt NTU 2012. Uppdelat på om händelsen innehållit hot eller våld eller ej. Andel för respektive grupp, i procent.

När andelen nöjda respektive missnöjda med Polisens tillgänglighet, bemötande, information och effektivitet studeras uppdelat på både kön och på om den anmälda händelsen innehållit hot eller våld (se tabell 6B–6E i bilaga 1) framgår att skillnaderna mellan könen är mindre när det handlar om händelser som innefattat hot eller våld än vid händelser som inte innefattat hot eller våld.

Frågorna avseende upplevelsen vad gäller Polisens tillgänglighet, bemötande, information och effektivitet har endast ställts sedan 2009. Det är en relativt kort mätperiod, men det kan konstateras att det under denna period inte skett några påtagliga förändringar vad avser upplevelsen av Polisens arbete (se figur 6.5).

Figur 6.5 Andel nöjda med olika delar av kontakten med Polis i samband med utsatthet för brott de senaste tre åren, enligt NTU 2009-2012. Andel för respektive grupp, i procent.

Erfarenheter av åklagare

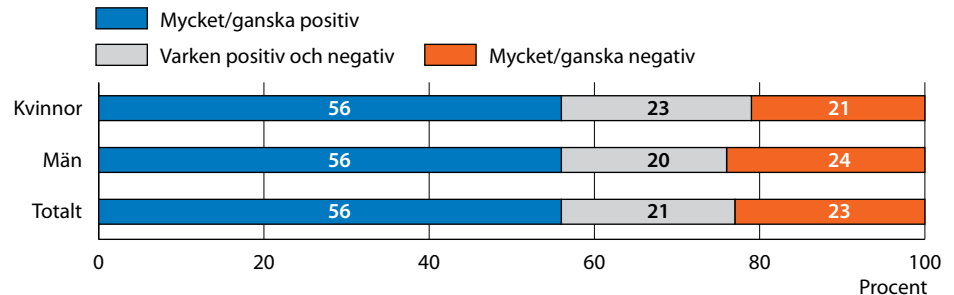
I samband med brottsutredningen eller med rättegången kommer den som utsatts för brott i kontakt med en åklagare. Enligt NTU 2012 har 2,4 procent av befolkningen eller cirka 179 000 personer varit i kontakt med en åklagare under de senaste tre åren.⁹⁸ I NTU undersöks erfarenheten från kontakten med åklagaren genom frågan:

Hur skulle du beskriva dina erfarenheter av åklagaren?

Svarsalternativen är mycket eller ganska positiv, varken positiv eller negativ och ganska eller mycket negativ.

Drygt hälften (56 %) av de tillfrågade uppger att de har mycket eller ganska positiva erfarenheter av kontakten med åklagaren, medan andelen med negativa erfarenheter uppgår till 23 procent (se figur 6.6). Vid särredovisning för kön framgår att det inte är någon större skillnad mellan mäns och kvinnors erfarenhet av kontakten med åklagare.

Figur 6.6 Erfarenhet av åklagare i samband med medverkan som målsägande i rättegång de senaste tre åren, enligt NTU år 2012. Totalt samt särredovisning efter kön. Andel för respektive grupp, i procent.

⁹⁸ För de flesta har kontakten varit i samband med en rättegång, men för ungefär en fjärdedel av dem (0,7 % av befolkningen) har ärendet inte gått till rättegång och kontakten har endast varit i samband med utredningen av brottet. I NTU 2006–2008 ställdes frågan om åklagare enbart till personer som varit i kontakt med åklagare i samband med rättegång. Från och med NTU 2009 ställs dock frågan till samtliga personer med erfarenhet av åklagare under de senaste tre åren, varför dessa resultat inte är fullt jämförbara med resultaten i de tre första NTU-rapporterna.

Erfarenheter av rättegång

Resultat i korthet

Cirka 2 procent av befolkningen uppger att de har medverkat i rättegång med anledning av att de drabbats av brott under de senaste tre åren.

Majoriteten har positiva erfarenheter av sitt målsägandebiträde (74 %).

Var tredje brottsutsatt person som varit målsägande i en rättegång tyckte inte att de fått tillräcklig information inför rättegången, och 13 procent upplevde att det var svårt att förstå rättegången.

I NTU får personer som medverkat i rättegång ett antal frågor om sina erfarenheter av detta. Eftersom en relativt liten del av befolkningen i åldern 16–79 år uppger att de har medverkat i rättegång med anledning av utsatthet för brott under de senaste tre åren begränsas den fortsatta redovisningen till att belysa mer övergripande resultat.

För att belysa hur hög andel av befolkningen som har medverkat som målsägande vid en rättegång under de senaste tre åren, ställs följande fråga:

Har du under de senaste tre åren medverkat i någon rättegång i domstol därför att du blivit utsatt för något brott?

I NTU 2012 svarar 1,7 procent av de tillfrågade (motsvarande cirka 128 000 personer i befolkningen) jakande på frågan. Som förväntat är således Polisen den myndighet i rättsväsendet som de flesta som anmäler brott kommer i kontakt med, medan endast en liten del av befolkningen har erfarenhet av att medverka som målsägande i en rättegång.

För att studera uppfattningen om bemötandet i domstolen på ett övergripande plan ställs följande fråga:

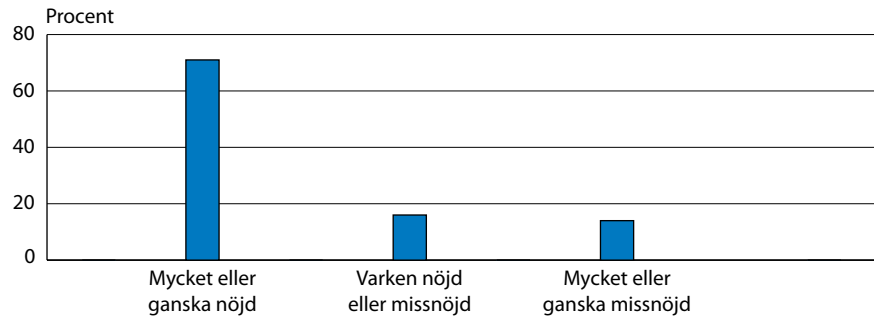
Hur nöjd eller missnöjd är du med det sammantagna bemötandet du fick i domstolen?

Svarsalternativen är mycket eller ganska nöjd, varken nöjd eller missnöjd och ganska eller mycket missnöjd.

En majoritet av de tillfrågade anser att de sammantaget fick ett bra bemötande i domstolen, vilket framgår av figur 6.7.

Drygt två tredjedelar (71 %) är mycket eller ganska nöjda i detta avseende. Andelen som är mycket eller ganska missnöjda med det sammantagna bemötandet uppgår till 14 procent.

Figur 6.7 Upplevelse av bemötande i domstol i samband med medverkan som målsägande i rättegång de senaste tre åren, enligt NTU 2012. Andel i procent.⁹⁹

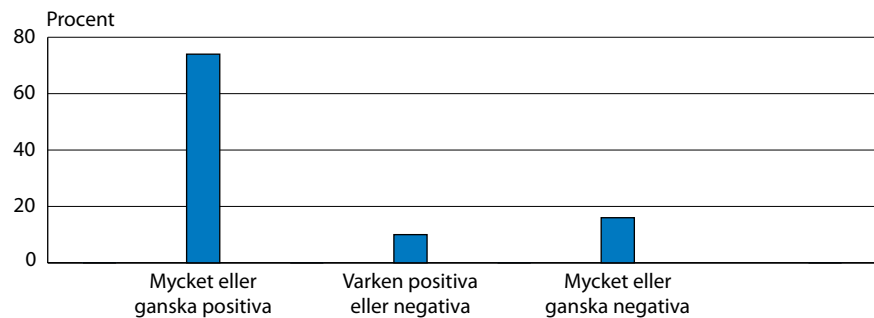
Målsägandebiträde får högst betyg

I vissa fall tilldelas målsägande i en rättegång ett juridiskt biträde, ett så kallat målsägandebiträde, som ska fungera som stöd och hjälp under rättsprocessen. Drygt två tredjedelar av dem som enligt NTU har erfarenhet av att som målsägande medverka i rättegång uppger att de hade ett målsägandebiträde. De får uppge sin uppfattning genom att besvara frågan:

Hur skulle du beskriva dina erfarenheter av målsägandebiträdet?

Svarsalternativen är mycket eller ganska positiva, varken positiva eller negativa och ganska eller mycket negativa.

Figur 6.8 Erfarenhet av målsägandebiträde i samband med medverkan som målsägande i rättegång de senaste tre åren, enligt NTU 2012. Andel i procent.¹⁰⁰

Av figur 6.8 framgår att 74 procent uppger att erfarenheterna av målsägandebiträdet är mycket eller ganska positiva, medan 16 procent uppger att deras erfarenhet av biträdet varit mycket eller ganska negativ.

⁹⁹ Då antalet som besvarat frågan är litet (n=247) särredovisas inte resultaten för några redovisningsgrupper.

¹⁰⁰ Då antalet som besvarat frågan är mycket litet (n=137) särredovisas inte resultaten för några redovisningsgrupper.

Sju av tio har lätt att förstå rättegången

Som nämndes inledningsvis har målsäganden i en rättegång rätt till begriplig och relevant information. I NTU finns två frågor som rör brottsutsattas erfarenheter av information och begriplighet i samband med rättegången:

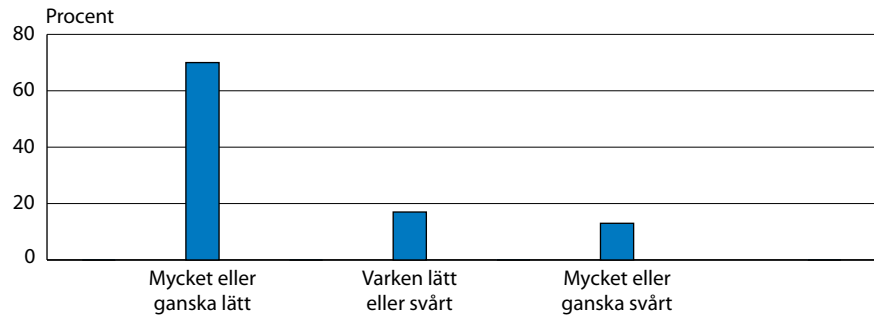
Hur lätt eller svårt var det att förstå vad som hände under rättegången?

och

Upplivede du informationen du fick inför rättegången som tillräcklig eller otillräcklig?

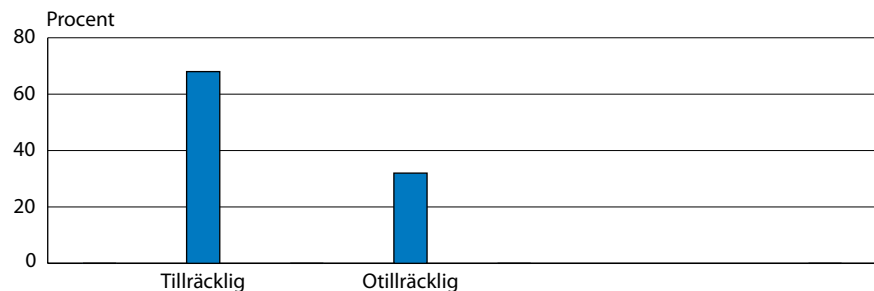
Svarsalternativen för den första frågan är mycket eller ganska lätt, varken lätt eller svårt samt ganska eller mycket svårt. Den andra frågan besvaras med antingen tillräcklig eller otillräcklig.

Figur 6.9 Förståelse av rättegången bland målsägande i rättegång de senaste tre åren, enligt NTU år 2012. Andel i procent.¹⁰¹

Även här har en majoritet av de tillfrågade en positiv erfarenhet (se figur 6.9). Sju av tio personer som deltagit som målsägande i en rättegång (70 %) uppger att de tyckte att det var mycket eller ganska lätt att förstå vad som hände, medan 13 procent upplever att det var mycket eller ganska svårt.

Figur 6.10 Upplevelse av information om rättegången bland målsägande i rättegång de senaste tre åren, enligt NTU 2012. Andel i procent.¹⁰²

¹⁰¹ Då antalet som besvarat frågan är litet (n=245) särredovisas inte resultaten för några redovisningsgrupper.

¹⁰² Då antalet som besvarat frågan är litet (n=247) särredovisas inte resultaten för några redovisningsgrupper.

När målsäganden i stället svarat om informationen som gavs inför rättegången var tillräcklig eller otillräcklig har andelen missnöjda varit högre (se figur 6.10).¹⁰³ Drygt två tredjedelar av de tillfrågade anser att informationen var tillräcklig medan en fjärdedel upplever att informationen var otillräcklig.

¹⁰³ Att andelen missnöjda är högre i denna fråga än i frågan om förståelse av rättegången kan bero på att ett neutralt svarsalternativ saknats i frågan och att tveksamma därför behövt ta ställning.

Referenser

- Arbetsmiljöverket (2006). *Våld och hot inom sjukvården*. Korta sifferfakta 8. Hämtat 2009-11-04 från http://www.av.se/dokument/statistik/sf/sf2006_08.pdf
- Brottsförebyggande rådet, Brå (2000). *Vanor och trygghet – intervjuundersökning av socialt utsatta personer och normalbefolkningen*. Brottsförebyggande rådet. Internetpublikation.
- Brottsförebyggande rådet, Brå (2001a). *Brottsutvecklingen i Sverige 1998–2000*. Rapport 2001:10. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.
- Brottsförebyggande rådet, Brå (2001b). *Upprepad utsatthet för brott – En utgångspunkt för brottsförebyggande verksamhet*. Rapport 2001:3. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.
- Brottsförebyggande rådet, Brå (2002). *Våld mot kvinnor i nära relationer. En kartläggning*. Rapport 2002:14. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.
- Brottsförebyggande rådet, Brå (2006). *Konsten att läsa statistik om brottslighet*. Rapport 2006:1. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.
- Brottsförebyggande rådet, Brå (2007). *Nationella trygghetsundersökningen 2006. De första resultaten om utsatthet, trygghet och förtroende*. Rapport 2007:14. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.
- Brottsförebyggande rådet, Brå (2008a). *Nationella trygghetsundersökningen 2007. Om utsatthet, trygghet och förtroende*. Rapport 2008:3. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.
- Brottsförebyggande rådet, Brå (2008b). *Brottsoffers benägenhet att anmäla brott*. Rapport 2008:12. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.
- Brottsförebyggande rådet, Brå (2009a). *Våld mot kvinnor och män i nära relationer*. Rapport 2009:12. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.
- Brottsförebyggande rådet, Brå (2009b). *Tonåringars benägenhet att anmäla brott och deras förtroende för rättsväsendet*. Rapport 2009:20. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.
- Brottsförebyggande rådet, Brå (2012a). *Nationella trygghetsundersökningen 2011. Om utsatthet, trygghet och förtroende*. Rapport 2012:2. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.
- Brottsförebyggande rådet, Brå (2012b). *Kriminalstatistik 2011*. Rapport 2012:11. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.

- Brottsförebyggande rådet, Brå (2013). *Teknisk rapport. Nationella trygghetsundersökningen 2012*. Rapport 2013:2. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.
- van Dijk, J. J. M., van Kesteren, J. N., Smit, P. (2008). *Criminal Victimization in International Perspective, Key findings from the 2004–2005 ICVS and EU ICS*. The Hague, Boom Legal Publishers.
- Estrada, F., Nilsson, A. och Wikman, S. (2007). Det ökade våldet i arbetslivet. En analys utifrån de svenska offerundersökningarna. *Nordisk Tidskrift för Kriminalvetenskap*, Nr 1:2007.
- Eurobarometer (2009). Eurobarometer 71. Allmänna opinionen i Europeiska unionen, våren 2009. *Nationella rapporter, Sverige*. Hämtat 2010-10-14 från: http://ec.europa.eu/sverige/documents/eurobarometer71_spring2009_sv.pdf
- Heber, A. (2007). *Var rädd om dig! Rädsla för brott enligt forskning, intervjupersoner och dagspress*. Doktorsavhandling, Kriminologiska institutionen, Stockholms universitet.
- Home Office (2006). *Policing and the criminal justice system – public confidence and perceptions: findings from the 2004/05 British Crime Survey*. London, United Kingdom: Home Office, Research, Development and Statistics Directorate, 2006:07.
- Litzén, S. (2006). *Oro för brott i urban miljö. Trygghetsundersökningar med anknytning till Stockholm*. Licentiatuppsats, Kriminologiska institutionen, Stockholms universitet.
- Lundgren, E., Heimer, G., Westerstrand, J. och Kalliokoski, A-M. (2001). *Slagen Dam. Mäns våld mot kvinnor i jämställda Sverige – en omfångsundersökning*. Stockholm: Fritzes.
- Lohr, S. (2004). Statistical frontiers in survey sampling. *The American Statistician*, 58, 145–149.
- Nilsson, A. (2002). *Fånge i marginalen – uppväxtvillkor, levnadsförhållanden och återfall i brott bland fångar*. Avhandling, Kriminologiska institutionen, Stockholms universitet.
- Persson, L.G.W. (1990). *Brottsoffer del II. En studie om människor som utsatts för stölder och skadegörelser*. Stockholm: Trygg Hansa Protectum.
- Statistiska centralbyrån, SCB (2006). Frågeformulär 2006:3–4, undersökningen av levnadsförhållanden (ULF). Hämtat 2007-11-14 från: www.scb.se/statistik/LE/LE0101/ULF%202006%203%204.pdf
- Statistiska centralbyrån, SCB (2009). *Välfärd: SCB:s tidskrift om arbetsliv, demografi och välfärd*. Nr 1:2009. Stockholm: SCB
- Statskontoret (2002). *Att ta reda på vad folket tycker. En pilotundersökning om medborgarnas syn på offentlig förvaltning*. Statskontoret 2002:12.
- Särndal, C., Swensson, B., & Wretman, J. (1992). *Model assisted survey sampling*. New York: Springer-Verlag.
- Walby, S. och Myhill, A. (2001). New survey methodologies in researching violence against women. *British Journal of Criminology*, 41:502–522. Oxford: Oxford University Press.

Bilaga 1. Tabeller

2 Metod

Tabell 2A	Antal individer som medverkat i NTU 2012 samt populationsstorlekar för redovisningsgrupperna.	127
Tabell 2B	Antal individer som medverkat i NTU 2012 samt populationsstorlekar för redovisningsgruppen län.	128
Tabell 2C	Antal individer som medverkat i NTU 2012 för redovisningsgruppen kommun.	128

3 Utsatthet för brott

Tabell 3A:1	Utsatta för brott mot enskild person 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	129
Tabell 3A:2	Utsatta för brott mot enskild person 2005–2011 enligt NTU 2006–2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	130
Tabell 3A:3	Utsatta för brott mot enskild person 2005–2011 enligt NTU 2006–2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	131
Tabell 3A:4	Utsatta för brott mot enskild person 2005–2011 enligt NTU 2006–2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	132
Tabell 3A:5	Utsatta för brott mot enskild person 2005–2011 enligt NTU 2006–2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	133
Tabell 3A:6	Utsatta för brott mot enskild person 2005–2011 enligt NTU 2006–2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	134
Tabell 3B:1	Utsatthet i befolkningen (16–79 år) för olika typer av brott mot enskild person samt skattat antal händelser och andel polisanmälda händelser 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Andel i procent.	135
Tabell 3B:2	Utsatthet i befolkningen (16–79 år) för olika typer av brott mot enskild person samt skattat antal händelser och andel polisanmälda händelser 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Andel i procent.	135
Tabell 3C	Typ av brottsplats för hot, misshandel och sexualbrott 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Totalt samt särredovisning efter kön. Andel händelser av totalt antal händelser för respektive brottstyp, i procent.	136
Tabell 3D	Relation till gärningspersonen för olika typer av brott 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Totalt samt särredovisning efter kön. Andel händelser av totalt antal händelser för respektive brottstyp, i procent.	136
Tabell 3E	Andel utsatta hushåll i befolkningen (16–79 år) för olika typer av brott mot egendom, skattat antal händelser och andel polisanmälda händelser 2006–2011, enligt NTU 2007–2012. Andel i procent.	137

Tabell 3F	Utsatta för egendomsbrott 2006–2011, enligt NTU 2007–2012. Särredovisning efter familje- och boendeförhållanden. Andel för respektive grupp av hushåll i befolkningen, i procent.	138
Tabell 3G:1	Upprepad utsatthet för brott mot enskild person 2011, enligt NTU 2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	139
Tabell 3G:2	Upprepad utsatthet för brott mot enskilda personer 2011 enligt NTU 2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	140
Tabell 3H	Upprepad utsatthet för brott mot hushåll 2011, enligt NTU 2012. Andel för respektive grupp av hushåll i befolkningen, i procent.	141
Tabell 3I	Utsatthet för brott i län och i vissa kommuner. Personer utsatta för brott mot enskild person och hushåll utsatta för egendomsbrott 2011, enligt NTU 2012. Andel för respektive län och kommun, i procent.	142

4 Trygghet

Tabell 4A:1	Otrygghet i olika befolkningsgrupper, enligt NTU 2006–2012. Andel otrygga inom respektive grupp i befolkningen, i procent.	143
Tabell 4A:2	Otrygghet i olika befolkningsgrupper, enligt NTU 2006–2012. Andel otrygga inom respektive grupp i befolkningen, i procent.	144
Tabell 4B:1	Oro över brottsligheten i samhället samt oro över närstående i olika befolkningsgrupper, enligt NTU 2006–2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	145
Tabell 4B:2	Oro över brottsligheten i samhället samt oro över närstående i olika befolkningsgrupper, enligt NTU 2006–2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	146
Tabell 4C:1	Oro över att utsättas för olika brottstyper, enligt NTU 2006–2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	147
Tabell 4C:2	Oro över att utsättas för olika brottstyper, enligt NTU 2006–2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	148
Tabell 4D:1	Otrygghetens påverkan på beteende och livskvalitet samt särskild otrygghet enligt index inom olika befolkningsgrupper, enligt NTU 2006–2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	149
Tabell 4D:2	Otrygghetens påverkan på beteende och livskvalitet samt särskild otrygghet enligt index inom olika befolkningsgrupper, enligt NTU 2006–2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	150
Tabell 4E	Otrygghet hos personer med olika erfarenheter/inställningar, enligt NTU 2006–2012. Andel i befolkningen, i procent.	151
Tabell 4F	Särskilt otrygga enligt index efter utsatthet för olika typer av brott, enligt NTU 2012. Redovisning totalt samt efter kön. Andel i procent.	152
Tabell 4G:1	Andel som i stor utsträckning känner oro för brottsligheten i samhället, oro för närstående, som känner mycket eller ganska stor otrygghet vid utevistelse en sen kväll i det egna området samt som känner mycket eller ganska stor oro över att utsättas för olika brottstyper, enligt NTU 2012. Särredovisning efter län och vissa kommuner.	153

Tabell 4G:2	Andel som i stor utsträckning känner oro för brottsligheten i samhället, oro för närstående, som känner mycket eller ganska stor otrygghet vid utevistelse en sen kväll i det egna området samt som känner mycket eller ganska stor oro över att utsättas för olika brottstyper, enligt NTU 2012. Särredovisning efter län och vissa kommuner.	154
Tabell 4H	Otrygghetens påverkan på beteende (valt annan väg/färdsätt, samt avstått aktivitet) och livskvalitet, enligt NTU 2012. Särredovisning efter län och vissa kommuner.	155
5 Förtroende för rättsväsendet		
Tabell 5A	Allmänhetens förtroende för rättsväsendet, enligt NTU 2006–2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	156
Tabell 5B:1	Ingen uppfattning (ingen åsikt/vet ej) om förtroende för rättsväsendet i olika befolkningsgrupper, enligt NTU 2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	157
Tabell 5B:2	Ingen uppfattning (ingen åsikt/vet ej) om förtroende för rättsväsendet i olika befolkningsgrupper, enligt NTU 2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	158
Tabell 5C:1	Förtroende för rättsväsendet i olika befolkningsgrupper, enligt NTU 2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	159
Tabell 5C:2	Förtroende för rättsväsendet i olika befolkningsgrupper, enligt NTU 2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.	160
Tabell 5D	Förtroende för rättsväsendet hos personer med olika erfarenheter av brott enligt NTU 2012. Andel för respektive grupp i befolkningen i procent.	161
Tabell 5E:1	Förtroende för rättsväsendet hos personer utsatta för olika brottstyper under 2011, enligt NTU 2012. Andel för respektive grupp i befolkningen i procent.	162
Tabell 5E:2	Förtroende för rättsväsendet hos män utsatta för olika brottstyper under 2011, enligt NTU 2012. Andel i procent.	163
Tabell 5E:3	Förtroende för rättsväsendet hos kvinnor utsatta för olika brottstyper under 2011, enligt NTU 2012. Andel i procent.	164
Tabell 5F:1	Förtroende för rättsväsendet som helhet, för polisens, åklagarnas, domstolarnas och Kriminalvårdens sätt att bedriva sitt arbete samt för att rättsväsendet respektive polisen hanterar misstänkta rättvist /behandlar utsatta bra, enligt NTU 2012. Särredovisning efter län och vissa kommuner.	165
Tabell 5F:2	Förtroende för rättsväsendet som helhet, för polisens, åklagarnas, domstolarnas och Kriminalvårdens sätt att bedriva sitt arbete samt för att rättsväsendet respektive polisen hanterar misstänkta rättvist /behandlar utsatta bra, enligt NTU 2012. Särredovisning efter län och vissa kommuner.	166

6 Brottsofferkontakter med rättsväsendet

Tabell 6A:1	Mycket eller ganska positiv erfarenhet av polis i samband med utsatthet för brott under de senaste tre åren. Totalt samt uppdelat på om händelsen innehöll respektive inte innehöll hot och/eller våld, enligt NTU 2007-2012. Andel för respektive grupp som varit i kontakt med polisen, i procent.	167
Tabell 6A:2	Mycket eller ganska positiv erfarenhet av polis i samband med utsatthet för brott under de senaste tre åren. Totalt samt uppdelat på om händelsen innehöll respektive inte innehöll hot och/eller våld, enligt NTU 2007-2012. Andel för respektive grupp som varit i kontakt med polisen, i procent.	168
Tabell 6B	Mycket eller ganska nöjd med möjligheten att på ett enkelt sätt få kontakt med polis i samband med utsatthet för brott under de senaste tre åren. Totalt samt uppdelat på om händelsen innehöll respektive inte innehöll hot och/eller våld, enligt NTU 2009-2012. Andel för respektive grupp som varit i kontakt med polisen, i procent.	169
Tabell 6C	Mycket eller ganska nöjd med bemötandet från polis i samband med utsatthet för brott under de senaste tre åren. Totalt samt uppdelat på om händelsen innehöll respektive inte innehöll hot och /eller våld, enligt NTU 2009-2012. Andel för respektive grupp som varit i kontakt med polisen, i procent.	170
Tabell 6D	Mycket eller ganska nöjd med information man fått om hur polisen arbetar med ärendet i samband med utsatthet för brott under de senaste tre åren. Totalt samt uppdelat på om händelsen innehöll respektive inte innehöll hot och/eller våld, enligt NTU 2009-2012. Andel för respektive grupp som varit i kontakt med polisen, i procent.	171
Tabell 6E	Mycket eller ganska nöjd med polisens arbete med att utreda och klara upp brottet under de senaste tre åren. Totalt samt uppdelat på om händelsen innehöll respektive inte innehöll hot och/eller våld, enligt NTU 2009-2012. Andel för respektive grupp som varit i kontakt med polisen, i procent.	172
Tabell 6F	Erfarenheter av rättsväsendets myndigheter under de senaste tre åren, enligt NTU 2007-2012. Andel för respektive grupp i befolkningen som varit i kontakt med respektive myndighet, i procent.	173

Tabell 2A Antal individer som medverkat i NTU 2012 samt populationsstorlekar för redovisningsgrupperna.

Redovisningsgrupp	Antal individer i undersökningsmaterialet (n)	Antal individer i populationen (N)	Redovisningsgrupp	Antal individer i undersökningsmaterialet (n)	Antal individer i populationen (N)
SAMTLIGA, 16–79 år	13 386	7 344 108	SAMTLIGA, 16–79 år	13 386	7 344 108
Män	6 645	3 703 715			
Kvinnor	6 741	3 640 393			
Ålder			Svensk/utländsk bakgrund		
			Svenskfödda med		
			– båda/en förälder inrikes född(a)	11 312	5 825 579
16–19 år	1 354	5 60 939	– båda föräldrarna utrikes födda	531	257 393
20–24 år	1 535	627 771	Utrikesfödda	1 543	1 261 136
25–34 år	2 088	1 096 558			
35–44 år	1 761	1 251 266	Utbildning (högsta)		
45–54 år	1 867	1 248 459	Förgymnasial	3 346	1 633 665
55–64 år	1 865	1 184 375	Gymnasial	5 534	3 061 944
65–74 år	1 756	1 050 926	Eftergymnasial	4 239	2 531 208
75–79 år	1 160	323 814			
Män			Familjetyp		
16–19 år	665	284 983	Sammanboende		
20–24 år	800	334 306	–utan barn	5 180	2 795 952
25–34 år	1 078	572 433	–med barn	2 603	1 692 330
35–44 år	847	602 728	Ensamstående		
45–54 år	906	628 979	–utan barn	5 007	2 473 575
55–64 år	912	594 204	–med barn	547	355 624
65–74 år	882	532 788			
75–79 år	555	153 293	Bostadstyp		
			Småhus	7 695	4 117 722
Kvinnor			Flerfamiljshus	5 551	3 151 805
16–19 år	689	275 956			
20–24 år	735	293 465	Boendeort		
25–34 år	1 010	524 125	Storstad	4 261	2 779 112
35–44 år	914	648 538	Större stad	4 952	2 654 390
45–54 år	961	619 480	Mindre stad/landsbygd	4 173	1 910 606
55–64 år	953	590 171			
65–74 år	874	518 138			
75–79 år	605	170 521			

Tabell 2B Antal individer som medverkat i NTU 2012 samt populationsstorlekar för redovisningsgruppen län.

	Antal individer i undersöknings- materialet (n) totalt	Antal individer i populationen (N) i genomsnitt
HELA RIKET (16–79 år)	13 386	7 344 108
Stockholms län	2 343	1 614 800
Uppsala län	462	264 667
Södermanlands län	396	211 394
Östergötlands län	628	335 296
Jönköpings län	496	260 847
Kronobergs län	339	141 390
Kalmar län	351	180 608
Gotlands län	359	45 018
Blekinge län	467	119 714
Skåne län	1 491	966 952
Hallands län	445	230 711
Västra Götalands län	2 069	1 234 023
Värmlands län	430	211 800
Örebro län	403	217 965
Västmanlands län	376	197 511
Dalarnas län	419	216 315
Gävleborgs län	408	214 521
Västernorrlands län	364	186 261
Jämtlands län	355	96 464
Västerbottens län	408	203 134
Norrbottens län	377	194 717

Tabell 2C Antal individer som medverkat i NTU 2012 för redovisningsgruppen kommun.¹

	Antal individer i undersöknings- materialet (n) totalt		Antal individer i undersöknings- materialet (n) totalt
Botkyrka	102	Helsingborg	125
Stockholm	956	Halmstad	135
Nacka	104	Kungsbacka	125
Uppsala	302	Göteborg	680
Eskilstuna	127	Borås	141
Linköping	248	Karlstad	151
Norrköping	168	Örebro	194
Jönköping	193	Västerås	218
Växjö	154	Gävle	152
Kalmar	103	Sundsvall	145
Gotland	359	Östersund	194
Karlskrona	200	Umeå	200
Malmö	351	Skellefteå	111
Lund	153	Luleå	123

¹ I NTU 2012 deltog personer från landets samtliga kommuner. I den regionala redovisningen redogörs dock endast för resultaten för de kommuner där antalet respondenter varit 100 eller fler.

Tabell 3A:1 Utsatta för brott mot enskild person 2005–2011, enligt NTU 2006–2012.
Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

	Utsatta för misshandel							därav allvarlig						
	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011
SAMTLIGA, 16–79 ÅR	2,7	2,5	2,9	2,4	2,4	2,4	2,5	0,8	0,6	0,7	0,6	0,6	0,6	0,7
Kön														
Män	3,7	3,0	3,8	3,3	3,0	3,0	3,0	1,1	0,6	0,8	0,8	0,7	0,6	0,8
Kvinnor	1,8	2,0	2,0	1,5	1,8	1,7	2,0	0,4	0,4	0,4	0,3	0,4	0,5	0,5
Ålder														
16–19 år	8,5	8,0	8,8	7,2	6,2	4,6	6,6	2,1	1,5	2,0	1,2	1,3	0,8	1,4
20–24 år	7,1	7,4	8,3	8,5	7,3	8,1	7,2	2,3	1,4	1,7	1,8	1,9	2,0	1,9
25–34 år	4,1	3,2	4,0	3,4	3,5	2,9	3,5	1,0	0,5	0,9	0,8	0,8	0,9	0,8
35–44 år	2,5	2,4	2,0	1,7	1,5	1,6	2,4	0,5	0,5	0,4	0,5	0,4	0,4	0,7
45–54 år	1,5	1,3	2,1	1,3	1,9	1,7	1,9	x	0,4	0,5	0,3	0,3	0,3	0,7
55–64 år	0,8	0,7	0,8	0,3	1,3	1,2	0,5	x	x	x	x	0,4	0,4	x
65–74 år	-	0,1	0,2	0,3	-	0,5	0,2	x	x	x	x	x	0,2	x
75–79 år	0,2	0,3	0,2	0,0	0,1	0,2	0,3	x	x	x	x	x	0,0	x
Män														
16–24 år	11,0	9,2	11,9	10,6	9,6	8,4	8,9	3,4	1,8	2,6	2,3	2,5	1,5	2,0
25–44 år	4,5	3,2	3,9	3,5	2,9	2,5	3,5	1,2	0,5	0,8	1,1	0,7	0,7	0,8
45–64 år	0,8	0,8	1,3	0,8	1,3	1,8	1,0	x	0,3	0,3	x	0,2	0,4	0,4
65–79 år	0,1	0,3	0,3	0,4	0,1	0,9	0,3	x	x	x	x	x	x	x
Kvinnor														
16–24 år	4,1	6,0	4,6	4,8	3,6	4,3	4,8	0,8	1,0	0,9	0,6	0,6	1,5	1,2
25–44 år	1,9	2,3	2,0	1,4	1,9	2,0	2,3	x	0,5	0,4	0,2	0,4	0,6	0,7
45–64 år	1,6	1,1	1,6	0,9	1,9	1,2	1,5	0,4	0,2	0,3	x	0,4	0,3	0,3
65–79 år	-	-	0,1	0,1	-	-	0,2	x	x	x	x	x	x	x

(x) Antalet personer som svarat på frågan är allt för litet för att andelen ska kunna redovisas.

(-) Ingen person i kategorin har uppgett utsatthet för brottet.

Tabell 3A:2 Utsatta för brott mot enskild person 2005–2011 enligt NTU 2006–2012.
Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

	Utsatta för misshandel							därav allvarlig						
	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011
SAMTLIGA, 16–79 ÅR	2,7	2,5	2,9	2,4	2,4	2,4	2,5	0,8	0,6	0,7	0,6	0,6	0,6	0,7
Svensk/utländsk bakgrund														
Svenskfödda med														
– båda/en förälder inrikes född(a)	2,8	2,5	2,9	2,5	2,2	2,3	2,5	0,7	0,5	0,5	0,5	0,5	0,5	0,7
– båda föräldrarna utrikes födda	1,7	2,6	2,7	1,8	2,2	3,5	2,6	x	0,8	0,9	x	x	1,0	0,4
Utrikesfödda	2,8	2,5	2,8	1,9	3,4	2,4	2,7	0,9	0,5	0,9	0,7	0,9	1,0	0,7
Utbildning (högsta)														
Förgymnasial	3,9	3,6	4,4	3,7	3,7	3,2	4,3	1,1	0,8	1,0	0,6	0,7	0,9	1,0
Gymnasial	2,9	2,2	2,4	2,2	2,3	2,6	2,4	0,7	0,5	0,5	0,6	0,6	0,7	0,5
Eftergymnasial	1,4	1,6	2,0	1,4	1,5	1,4	1,4	0,3	0,2	0,3	0,4	0,4	0,3	0,5
Familjetyp														
Sammanboende														
– utan barn	1,3	1,1	1,4	1,2	1,3	1,2	1,3	0,3	0,2	0,3	0,3	0,3	0,4	0,2
– med barn	1,8	1,3	1,5	0,8	1,6	1,6	1,5	0,5	0,2	0,2	0,2	0,3	0,3	0,3
Ensamstående														
– utan barn	4,8	4,8	5,3	4,6	4,2	4,4	4,4	1,2	1,1	1,2	1,1	1	1,1	1,4
– med barn	4,2	3,4	4,7	4,4	3,3	2,1	3,8	x	x	1,4	0,8	0,9	x	0,4
Bostadstyp														
Småhus	1,7	1,8	2,3	1,8	2,0	1,6	1,6	0,3	0,3	0,5	0,3	0,5	0,3	0,3
Flerfamiljshus	3,9	3,4	3,6	3,3	2,9	3,3	3,7	1,2	0,7	0,8	0,8	0,7	0,9	1,1
Boendeort														
Storstad	2,6	2,8	3,0	2,5	2,8	2,4	2,4	0,8	0,4	0,8	0,8	0,8	0,6	0,6
Större stad	2,9	2,4	3,0	2,6	2,1	2,5	2,8	0,8	0,6	0,6	0,3	0,4	0,5	0,8
Mindre stad/landsbygd	2,6	2,2	2,6	2,1	2,3	2,2	2,2	0,5	0,4	0,4	0,5	0,5	0,7	0,5

(x) Antalet personer som svarat på frågan är allt för litet för att andelen ska kunna redovisas.

Tabell 3A:3 Utsatta för brott mot enskild person 2005–2011 enligt NTU 2006–2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

	Utsatta för hot					Utsatta för sexualbrott					Utsatta för personrån										
	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011
SAMTLIGA, 16–79 ÅR	4,6	4,6	4,1	4,1	4,3	4,1	4,2	0,9	0,8	0,7	0,8	0,9	0,7	0,7	1,0	1,1	0,8	1,0	0,8	1,0	1,1
Kön																					
Män	4,6	4,2	3,9	3,6	3,8	3,7	3,7	0,3	0,3	0,3	0,2	0,4	0,3	0,3	1,1	1,4	1,0	1,3	1,0	1,3	1,4
Kvinnor	4,6	4,9	4,3	4,6	4,8	4,5	4,6	1,6	1,3	1,1	1,4	1,4	1,2	1,1	0,8	0,7	0,6	0,7	0,5	0,7	0,7
Ålder																					
16–19 år	8,4	8,2	7,2	8,3	6,8	6,9	5,8	2,3	1,8	1,5	2,0	1,5	1,5	1,9	2,9	3,3	1,6	2,0	1,9	2,1	1,8
20–24 år	8,7	9,7	7,9	8,1	8,2	6,7	8,0	3,0	2,1	2,2	2,3	2,3	2,3	1,9	2,3	2,4	2,1	2,7	3,1	2,2	2,9
25–34 år	5,3	5,8	5,5	5,2	6,3	6,2	6,7	1,6	1,5	1,1	1,1	1,5	1,2	1,0	0,7	1,1	1,0	1,0	0,8	1,5	1,1
35–44 år	5,5	4,8	4,6	3,9	4,6	4,3	4,3	0,8	0,7	0,5	0,6	0,8	0,7	0,5	0,6	0,5	0,4	0,7	0,5	0,7	1,3
45–54 år	4,5	4,1	3,4	3,5	3,7	3,9	4,0	0,4	0,3	0,7	0,7	0,6	0,2	0,6	0,6	0,8	0,5	1,2	0,1	0,9	0,8
55–64 år	2,5	2,9	2,4	2,5	3,0	2,9	2,9	0,3	0,2	0,2	0,3	0,7	0,3	0,3	1,0	0,4	0,4	0,3	0,5	0,4	0,6
65–74 år	1,9	1,4	1,6	1,6	1,1	0,9	0,9	-	0,2	0,2	-	0,1	0,1	0,2	0,5	1,0	0,3	0,4	0,3	0,5	0,3
75–79 år	0,9	1,1	1,3	0,7	1,3	1,3	0,6	0,2	-	0,1	0,0	-	0,2	0,1	0,4	0,4	1,2	0,6	0,4	0,6	0,7
Män																					
16–24 år	8,2	8,7	7,7	7,9	7,0	6,4	6,3	0,6	0,3	0,5	0,3	0,4	0,7	0,5	3,7	4,3	2,4	3,3	3,9	3,0	3,2
25–44 år	5,4	4,3	4,3	3,6	4,7	4,6	5,0	0,5	0,3	0,3	0,2	0,4	0,3	0,4	0,6	1,1	1,0	1,0	0,7	1,5	1,7
45–64 år	3,3	3,2	2,9	2,5	2,9	3,0	2,9	-	0,3	0,3	0,1	0,6	0,0	0,2	0,9	0,7	0,6	0,9	0,2	0,7	0,6
65–79 år	1,7	1,4	1,0	1,3	0,9	0,8	0,9	-	0,1	0,3	0,0	0,1	0,1	0,2	0,2	0,7	0,2	0,6	0,4	0,5	0,7
Kvinnor																					
16–24 år	8,9	9,1	7,3	8,6	8,0	7,3	7,7	4,9	3,7	3,4	4,2	3,5	3,2	3,4	1,3	1,2	1,1	1,3	1,0	1,1	1,4
25–44 år	5,4	6,3	5,6	5,4	6,0	5,8	5,8	1,8	1,9	1,3	1,4	1,8	1,6	1,0	0,7	0,5	0,4	0,7	0,5	0,7	0,7
45–64 år	3,6	3,7	2,9	3,5	3,9	3,8	4,0	0,6	0,2	0,6	0,9	0,7	0,5	0,7	0,8	0,5	0,4	0,6	0,4	0,6	0,8
65–79 år	1,5	1,3	1,9	1,4	1,4	1,2	0,9	0,1	0,1	0,0	-	0,1	0,2	0,1	0,7	0,9	0,9	0,4	0,3	0,6	0,1

(-) Ingen person i kategorin har uppgett utsatthet för brottet.

Tabell 3A:4 Utsatta för brott mot enskild person 2005–2011 enligt NTU 2006–2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

	Utsatta för hot						Utsatta för sexualbrott						Utsatta för personrån								
	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011
SAMTLIGA, 16–79 ÅR	4,6	4,6	4,1	4,1	4,3	4,1	4,2	0,9	0,8	0,7	0,8	0,9	0,7	0,7	1,0	1,1	0,8	1,0	0,8	1,0	1,1
Svensk/utländsk bakgrund																					
Svenskfödda med																					
– båda/en förälder inrikes född(a)	4,8	4,5	4,1	3,8	4,1	4,1	4,0	0,8	0,8	0,7	0,7	0,8	0,7	0,7	0,9	1,0	0,7	0,9	0,8	1,0	0,9
– båda föräldrarna utrikes födda	2,2	3,7	4,3	3,2	5,2	2,8	4,0	0,9	0,4	1,1	0,9	1,0	1,5	0,5	0,6	0,9	1,3	0,7	0,7	1,0	1,3
Utrikesfödda	5,1	5,2	4,1	5,5	5,1	4,7	4,9	1,4	0,7	0,8	0,9	1,5	0,5	0,7	1,5	1,6	1,2	1,7	0,8	1,1	2,0
Utbildning (högsta)																					
Förgymnasial	4,7	4,6	4,6	4,7	4,8	4,5	4,7	0,8	1,1	1,0	1,1	1,3	1,0	1,0	1,6	1,9	1,2	1,3	1,2	1,3	1,6
Gymnasial	4,6	4,2	3,9	3,3	4,3	4,5	4,0	1,1	0,6	0,7	0,6	0,7	0,7	0,5	0,7	0,7	0,7	0,8	0,7	1,0	1,2
Eftergymnasial	4,5	4,9	3,8	4,4	3,9	3,4	3,9	0,7	0,8	0,6	0,7	1,0	0,7	0,8	0,8	0,7	0,5	1,0	0,4	0,8	0,6
Familjetyp																					
Sammanboende																					
– utan barn	3,7	3,1	2,6	2,6	2,9	2,7	2,9	0,7	0,4	0,5	0,3	0,5	0,3	0,3	0,8	0,5	0,5	0,7	0,5	0,7	0,7
– med barn	3,7	3,3	3,7	2,4	3,5	3,3	3,3	0,4	0,5	0,3	0,3	0,7	0,3	0,4	0,5	0,4	0,5	0,4	0,1	0,4	0,8
Ensamstående																					
– utan barn	6,1	6,8	5,6	6,2	6,0	6,0	5,6	1,5	1,3	1,2	1,4	1,4	1,6	1,3	1,6	2,1	1,3	1,7	1,6	1,8	1,7
– med barn	6,5	6,4	7,6	8,8	8,4	6,6	7,4	1,2	1,5	1,8	2,5	2,9	1,0	1,3	0,9	1,0	1,0	0,6	0,4	1,0	0,8
Bostadstyp																					
Småhus	3,4	3,4	3,4	3,0	3,4	3,0	3,0	0,5	0,5	0,5	0,5	0,6	0,5	0,4	0,7	0,6	0,6	0,8	0,5	0,6	1,5
Flerfamiljshus	6,1	6,1	5,1	5,5	5,5	5,5	5,5	1,5	1,1	1,0	1,2	1,3	1,0	1,1	1,3	1,5	1,0	1,3	1,1	1,6	4,4
Boendeort																					
Storstad	5,9	5,3	4,7	4,6	5,5	4,6	4,7	0,9	0,8	1,1	1,0	1,1	1,0	0,8	1,6	1,7	1,0	1,5	1,2	1,6	1,6
Större stad	4,1	4,5	4,2	3,9	3,8	4,0	4,0	1,1	0,7	0,6	0,7	0,8	0,6	0,7	0,8	0,8	0,7	0,8	0,6	0,8	0,9
Mindre stad/landsbygd	3,7	3,8	3,3	3,6	3,4	3,7	3,6	0,6	0,8	0,5	0,6	0,8	0,6	0,6	0,4	0,5	0,6	0,5	0,4	0,5	0,6

Tabell 3A:5 Utsatta för brott mot enskild person 2005–2011 enligt NTU 2006–2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

	Utsatta för trakasserier						Utsatta för bedrägeri						Utsatta för något brott mot enskild person ¹								
	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011
SAMTLIGA, 16–79 ÅR	5,2	4,6	4,3	4,0	3,7	3,5	3,8	2,8	2,5	2,4	2,9	2,9	3,0	3,4	13,1	12,1	11,9	11,5	11,4	11,4	11,6
Kön																					
Män	4,4	3,9	3,6	2,9	3,0	2,7	3,2	3,0	2,8	3,0	3,6	3,4	3,5	4,0	13,1	12,1	12,5	11,7	11,4	11,8	12,0
Kvinnor	6,0	5,2	5,0	5,1	4,4	4,3	4,4	2,5	2,1	1,8	2,2	2,5	2,4	2,9	13,0	12,2	11,3	11,3	11,3	11,0	11,1
Ålder																					
16–19 år	9,0	7,6	5,7	7,3	5,9	5,3	7,1	3,9	2,3	2,4	3,1	1,8	2,6	3,0	23,3	21,7	21,0	21,1	17,6	16,1	18,1
20–24 år	6,5	7,2	6,4	6,4	5,7	6,2	6,8	4,1	4,5	3,5	4,0	4,0	4,6	6,1	22,8	23,8	22,9	22,7	21,9	22,0	22,0
25–34 år	5,9	4,5	4,3	4,1	4,3	4,2	4,1	3,0	3,3	3,1	3,9	4,1	3,6	5,0	16,0	14,9	15,0	14,4	15,1	15,1	16,6
35–44 år	6,6	4,6	4,5	4,6	3,6	3,7	3,6	2,5	2,6	2,6	3,8	3,3	3,2	3,6	14,1	12,0	11,9	11,7	10,8	11,4	10,6
45–54 år	4,7	4,5	4,6	3,8	4,7	3,9	3,6	3,4	2,2	3,0	2,9	3,2	3,6	3,5	11,4	10,7	10,1	10,4	11,0	11,2	10,8
55–64 år	2,9	3,3	3,1	2,6	2,4	2,2	2,3	1,9	2,3	1,9	2,2	2,5	2,5	2,5	8,0	7,5	7,5	6,9	8,2	7,7	7,4
65–74 år	4,0	3,6	4,0	2,2	1,5	1,4	2,6	2,5	1,2	0,9	1,3	1,5	1,5	1,8	7,7	6,6	5,9	4,9	4,4	4,5	5,5
75–79 år	2,2	2,2	2,2	1,5	1,9	1,7	2,0	0,7	1,5	0,9	0,4	1,7	0,8	1,5	3,7	4,7	4,6	3,2	4,5	4,1	4,5
Män																					
16–24 år	5,2	4,8	3,8	4,3	4,2	3,5	4,8	4,3	3,1	3,2	4,0	3,5	4,0	5,0	23,6	23,2	23,4	21,9	20,7	19,7	20,4
25–44 år	5,0	4,1	3,6	3,1	3,1	2,9	3,2	3,4	3,5	3,9	5,0	4,3	3,8	4,9	14,7	12,9	14,0	13,3	12,9	13,1	14,3
45–64 år	3,6	3,9	3,9	2,7	3,0	2,9	2,6	2,6	2,5	2,9	3,0	3,2	3,8	3,5	9,1	8,8	9,3	8,6	9,0	10,1	8,7
65–79 år	3,7	2,5	3,1	1,4	1,6	1,0	2,7	1,9	1,5	1,0	1,3	1,8	1,8	2,3	6,8	5,3	4,5	4,3	4,5	4,7	6,4
Kvinnor																					
16–24 år	10,6	10,3	8,7	9,7	7,6	8,3	9,3	3,7	3,6	2,7	3,0	2,3	3,2	4,3	22,4	22,2	20,2	21,9	18,6	18,6	19,9
25–44 år	7,6	5,1	5,2	5,7	4,7	4,9	4,4	2,1	2,2	1,8	2,5	3,0	3,1	3,6	15,2	13,8	12,8	12,4	12,6	13,2	12,4
45–64 år	3,9	3,9	3,8	3,8	4,1	3,3	3,3	2,6	1,9	2,0	2,1	2,6	2,4	2,5	10,2	9,2	8,3	8,6	10,3	8,9	9,6
65–79 år	3,2	3,9	4,0	2,6	1,6	1,9	2,3	2,0	1,1	0,8	0,9	1,4	0,9	1,1	6,4	6,7	6,6	4,6	4,3	4,1	4,1

¹ Netto redovisning av alla typer av brott mot enskild person.

Tabell 3A:6 Utsatta för brott mot enskild person 2005–2011 enligt NTU 2006–2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

	Utsatta för trakasserier						Utsatta för bedrägeri						Utsatta för något brott mot enskild person ¹								
	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011
SAMTLIGA, 16–79 ÅR	5,2	4,6	4,3	4,0	3,7	3,5	3,8	2,8	2,5	2,4	2,9	2,9	3,0	3,4	13,1	12,1	11,9	11,5	11,4	11,4	11,6
Svensk/utländsk bakgrund																					
Svenskfödda med																					
– båda/en förälder inrikes född(a)	4,8	4,3	4,1	4,0	3,1	3,1	3,4	2,3	2,2	2,4	2,1	2,5	2,7	2,9	12,4	11,9	11,6	11,2	10,5	10,9	10,9
– båda föräldrarna utrikes födda	4,7	3,5	3,9	4,8	4,3	7,8	5,7	2,6	2,7	1,5	1,8	3,4	4,8	3,9	9,3	9,2	11,1	8,5	12,7	15,0	13,5
Utrikesfödda	7,5	6,2	5,9	5,9	6,3	4,4	5,1	5,5	3,7	4,1	4,1	4,9	3,8	5,9	18,5	14,8	14,0	14,2	15,5	12,8	14,3
Utbildning (högsta)																					
Förgymnasial	5,0	5,6	5,0	4,7	3,9	4,4	4,8	3,1	2,7	1,8	2,6	2,8	2,4	3,4	13,7	13,8	13,7	12,9	12,8	12,1	13,7
Gymnasial	5,4	4,5	4,4	3,5	3,8	3,7	3,7	2,5	2,3	2,5	2,7	2,9	3,3	3,4	12,8	11,2	11,4	10,3	11,2	12,0	11,4
Eftergymnasial	5,0	3,7	3,6	4,0	3,3	2,7	3,1	2,9	2,5	2,7	3,4	3,1	3,0	3,6	12,8	11,6	10,7	11,6	10,5	10,0	10,4
Familjetyp																					
Sammanboende																					
– utan barn	3,5	2,9	3,1	2,7	2,2	2,0	2,8	2,1	1,9	1,9	2,1	2,7	2,5	2,8	9,5	8,1	7,9	7,8	8,2	7,9	8,5
– med barn	4,8	3,6	3,3	3,0	2,3	2,9	2,6	2,1	1,8	2,0	2,7	2,5	3,4	3,3	11,2	8,8	9,5	8,5	8,5	9,9	9,4
Ensamstående																					
– utan barn	6,7	6,4	6,0	5,6	5,5	5,2	5,1	3,9	3,4	2,9	3,5	3,3	3,1	4,0	17,5	18,1	17,1	16,7	16,1	16,0	15,7
– med barn	9,4	9,3	8,0	7,5	10,1	7,4	7,6	3,2	2,9	4,8	5,2	4,1	4,0	5,3	19,3	18,5	18,8	18,8	19,3	15,8	16,8
Bostadstyp																					
Småhus	4,2	3,4	3,6	3,3	2,8	2,5	3,1	1,8	1,9	1,9	2,3	2,4	2,5	2,9	9,5	9,3	9,8	9,2	9,3	8,7	9,4
Flerfamiljshus	6,4	5,9	5,2	5,0	4,9	4,7	4,5	4,0	3,1	3,0	3,6	3,7	3,5	4,1	17,4	15,7	14,6	14,6	14,2	14,6	14,2
Boendeort																					
Storstad	5,2	4,7	4,6	3,9	4,2	3,7	3,4	3,7	3,3	3,0	3,8	3,5	3,4	4,2	15,0	14,0	13,6	12,9	13,7	13,0	12,7
Större stad	5,4	4,4	4,3	4,2	3,9	3,4	4,0	2,2	2,1	2,3	2,6	2,8	2,8	3,1	12,9	11,5	11,7	11,3	10,8	11,1	11,3
Mindre stad/landsbygd	4,8	4,5	3,9	3,9	2,7	3,3	4,0	2,3	2,0	1,8	2,0	2,4	2,6	2,7	10,7	10,6	10,0	9,9	9,1	9,5	10,2

¹ Nettoordvisning av alla typer av brott mot enskild person.

Tabell 3B:1 Utsatthet i befolkningen (16–79 år) för olika typer av brott mot enskild person samt skattat antal händelser och andel polisanmälda händelser 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Andel i procent.

	Andel utsatta i procent										Skattat antal utsatta personer i befolkningen					
	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011		
SAMTLIGA BROTT MOT ENSKILD PERSON¹	13,1	12,1	11,9	11,5	11,4	11,4	11,6	907 000	852 000	844 000	824 000	825 000	830 000	849 000		
Misshandel	2,7	2,5	2,9	2,4	2,4	2,4	2,5	189 000	175 000	204 000	172 000	174 000	172 000	184 000		
därav allvarlig ²	0,8	0,6	0,7	0,6	0,6	0,6	0,7	53 000	39 000	47 000	44 000	45 000	42 000	48 000		
Hot	4,6	4,6	4,1	4,1	4,3	4,1	4,2	320 000	321 000	290 000	290 000	311 000	300 000	304 000		
Sexualbrott	0,9	0,8	0,7	0,8	0,9	0,7	0,7	64 000	54 000	52 000	56 000	67 000	54 000	52 000		
Personrån	1,0	1,1	0,8	1,0	0,8	1,0	1,1	68 000	74 000	55 000	72 000	55 000	75 000	80 000		
Bedrägeri	2,8	2,5	2,4	2,9	2,9	3,0	3,4	192 000	173 000	169 000	205 000	211 000	216 000	251 000		
Trakasserier	5,2	4,6	4,3	4,0	3,7	3,5	3,8	360 000	320 000	306 000	286 000	267 000	256 000	277 000		

¹ Netteredovisning, vilket innebär att en och samma person endast redovisas en gång även om den kan ha utsatts för flera olika brottstyper.

² Avser misshandel som varit så allvarlig att den lett till besök hos läkare, sjuksköterska eller tandläkare.

Tabell 3B:2 Utsatthet i befolkningen (16–79 år) för olika typer av brott mot enskild person samt skattat antal händelser och andel polisanmälda händelser 2005–2011, enligt NTU 2006–2012 Andel i procent.

	Skattat antal händelser i befolkningen										Andel anmälda händelser i procent					
	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011		
SAMTLIGA BROTT MOT ENSKILD PERSON¹	1 905 000	2 032 000	1 968 000	2 144 000	2 139 000 ⁷	1 921 000	2 056 000	24	26	24	25	27	33	33		
Misshandel	390 000	470 000	513 000	346 000	378 000	336 000	451 000	34	33	27	30	32	37	35		
därav allvarlig ²	78 000	78 000	92 000	73 000	75 000	70 000	96 000	69	63	55	64	64	72	78 ³		
Hot	650 000	716 000	687 000	908 000	956 000	732 000	715 000	20	22	21	22	24	31	29		
Sexualbrott	185 000	173 000	165 000	220 000	156 000	159 000	114 000	11	17	14	19	12	23	19		
Personrån	96 000	93 000	84 000	86 000	66 000	95 000	113 000	45	44	42	43	45	57	54 ⁴		
Bedrägeri	225 000	260 000	213 000	298 000	316 000	344 000	386 000	40	32	35	34	41	40	43		
Trakasserier ^{5,6}	-	-	-	-	-	-	-	20	19	18	19	19	19	22		

¹ Netteredovisning, vilket innebär att en och samma person endast redovisas en gång även om den kan ha utsatts för flera olika brottstyper.

² Avser misshandel som varit så allvarlig att den lett till besök hos läkare, sjuksköterska eller tandläkare.

³ Underlaget för allvarlig misshandel är förhållandevis litet, vilket innebär att förändringar i anmälningsbenägenhet för detta brott kan vara ett resultat av slumpmässiga variationer kring en stabil nivå.

⁴ Andel och antal utsatta personer samt skattat antal personrån avser samtliga personrån rapporterade till NTU. Andel anmälda personrån avser endast de personrån som rapporteras ha begåtts i Sverige. (Enligt de utsatta i NTU har 13 procent av personrån ägt rum utomlands).

⁵ Trakasserier utgår:s per definition av en serie händelser, därför anges inte antalet händelser i tabellen.

⁶ Andel utsatta personer som polisanmält en eller flera händelser. Detta eftersom trakasserier inte räknas i antal händelser i NTU.

⁷ Värdet för 2009 är korrigerat.

Tabell 3C Typ av brottsplats för hot, misshandel och sexualbrott 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Totalt samt särredovisning efter kön. Andel händelser av totalt antal händelser för respektive brottstyp, i procent.

	TOTALT											Män											Kvinnor																																																													
	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011																																																								
Hot	45	40	43	46	38	39	39	51	50	53	54	51	48	37	31	34	41	29	29	32	31	29	28	21	26	24	19	35	32	33	33	24	28	29	28	23	30	28	33	36	35	33	4	7	5	3	7	7	7																																			
Misshandel	54	52	54	67	52	54	51	64	60	69	78	66	65	68	29	40	28	41	26	32	27	27	20	16	24	20	24	15	15	33	35	28	23	39	29	37	33	22	37	29	28	31	29	4	4	6	7	7	9	6																																		
Sexualbrott	6	7	7	5	10	8	7	7	10	7	4	12	7	7	4	4	6	7	7	9	6	54	49	37	48	56	37	41	24	17	21	20	13	27	12	16	22	27	26	16	31	30	6	12	14	7	15	5	18	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x

(x) Då antalet sexualbrott mot män som rapporterats in till NTU är mycket litet särredovisas inte brottsplats för sexualbrott för män och kvinnor.

Tabell 3D Relation till gärningspersonen för olika typer av brott 2005–2011, enligt NTU 2006–2012. Totalt samt särredovisning efter kön. Andel händelser av totalt antal händelser för respektive brottstyp, i procent.

	TOTALT											Män											Kvinnor																																																																																																																																																																																																																																																																								
	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011																																																																																																																																																																																																																																																																			
Hot	64	56	54	52	53	52	56	72	67	62	65	66	66	66	56	46	46	42	44	42	48	29	34	34	35	34	36	30	26	29	34	32	30	31	29	33	39	34	37	36	40	31	6	10	12	13	14	11	14	1	4	4	3	4	3	5	12	15	19	21	20	18	21	56	50	49	62	54	59	57	68	65	63	75	63	72	72	29	29	24	34	38	33	34	33	36	36	27	33	32	29	30	30	34	22	30	25	21	40	44	40	38	39	46	39	11	14	15	11	13	9	15	2	5	3	3	7	3	6	31	27	36	28	23	21	27	64	55	51	57	57	59	58	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	27	34	36	34	36	29	29	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	9	11	13	9	8	12	13	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	43	41	39	40	36	37	43	51	41	43	41	46	39	42	37	41	35	39	30	36	45	37	34	39	38	40	45	36	37	36	38	39	38	47	43	37	33	39	37	42	43	32	8	12	10	12	12	12	14	5	9	7	7	6	8	9	11	15	13	15	16	15	18	12	12	12	11	11	6	6	6	14	11	12	10	7	6	16	11	13	9	11	6	6

(x) Då antalet sexualbrott mot män som rapporterats in till NTU är mycket litet särredovisas inte relation till gärningsperson för män och kvinnor.

¹ Andel av utsatta personer.

Tabell 3E Andel utsatta hushåll i befolkningen (16–79 år) för olika typer av brott mot egendom, skattat antal händelser och andel polisanmälda händelser 2006–2011, enligt NTU 2007–2012. Andel i procent.

	Andel utsatta hushåll i procent						Skattat antal utsatta hushåll					
	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2006	2007	2008	2009	2010	2011
SAMTLIGA EGENDOMSBROTT MOT HUSHÅLL¹	12,6	11,7	11,2	11,0	10,0	10,4	489 000	459 000	442 000	436 000	402 000	423 000
Bostadsinbrott	1,0	0,9	1,0	1,0	1,0	1,1	40 000	34 000	38 000	41 000	38 000	45 000
Bilstöld ²	0,9	0,8	0,7	0,5	0,6	0,4	26 000	23 000	21 000	16 000	18 000	12 000
Stöld ur/från fordon	5,0	4,1	3,7	3,5	2,8	3,1	193 000	160 000	146 000	140 000	113 000	124 000
Cykelstöld	6,9	7,1	6,9	6,9	6,5	6,7	267 000	278 000	273 000	271 000	258 000	270 000
	Skattat antal händelser i populationen						Andel anmälda händelser i procent					
	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2006	2007	2008	2009	2010	2011
SAMTLIGA EGENDOMSBROTT MOT HUSHÅLL¹	646 000	591 000	582 000	558 000	524 000	546 000	53	50	51	52	51	52
Bostadsinbrott	50 000	39 000	47 000	43 000	38 000	54 000	74	78	75	88	86	89
Bilstöld ²	27 000	24 000	22 000	16 000	25 000	12 000	98	96	97	x	x	x
Stöld ur/från fordon	238 000	185 000	183 000	162 000	141 000	155 000	61	65	64	66	66	62
Cykelstöld	331 000	342 000	330 000	337 000	319 000	325 000	40	35	37	38	38	39

¹ Netto redovisning, vilket innebär att ett och samma hushåll endast redovisas en gång även om det kan ha utsatts för flera olika brottstyper.

² I tabellen redovisas bilstöld bland hushåll som ägde bil under respektive år eftersom det är den mest vedertagna redovisningsformen. Andelen hushåll utsatta för bilstöld av hela befolkningen är 0,3 procent år 2011.

(x) Antalet hushåll som uppgett att de utsatts för bilstöld är för litet för att andelen anmälda händelser ska kunna redovisas.

Tabell 3F Utsatta för egendomsbrott 2006–2011, enligt NTU 2007–2012. Särredovisning efter familje- och boendeförhållanden. Andel för respektive grupp av hushåll i befolkningen, i procent.

	Utsatta för bostadsinbrott						Utsatta för bilstöld ¹						Utsatta för stöld ur/från fordon					
	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2006	2007	2008	2009	2010	2011
SAMTLIGA, 16–79 ÅR	1,0	0,9	1,0	1,0	1,0	1,1	0,9	0,6	0,7	0,5	0,6	0,4	5,0	4,1	3,7	3,5	2,8	3,1
Familjetyp																		
Sammanboende																		
– utan barn	1,0	0,7	0,8	0,8	0,9	1,1	0,6	0,5	0,6	0,5	0,4	0,3	4,7	3,5	3,5	3,3	2,9	2,8
– med barn	1,0	1,1	0,7	1,1	1,0	0,8	0,9	1,1	0,8	0,6	0,4	0,2	5,8	4,4	4,4	5,2	3,6	4,7
Ensamstående																		
– utan barn	1,1	0,9	1,0	1,2	1,0	1,2	1,1	1,0	0,7	0,6	0,9	0,5	4,7	4,3	3,5	3,1	2,4	2,6
– med barn	1,3	0,8	2,0	1,6	1,2	1,9	0,6	0,4	0,8	0,5	-	0,8	5,7	5,6	4,8	4,5	3,9	3,1
Bostadstyp																		
Småhus	1,0	0,8	1,0	1,4	0,9	1,2	0,5	0,5	0,5	0,4	0,3	0,2	4,5	3,5	3,2	3,6	2,5	2,9
Fierfamiljshus	1,1	0,9	0,9	0,8	1,0	1,0	1,3	1,3	1,0	0,8	1,0	0,7	5,5	4,7	4,1	3,6	3,2	3,3
Boendeort																		
Storstad	1,4	0,9	1,1	1,3	1,2	1,4	1,1	1,0	0,7	0,9	1,1	0,5	6,4	5,1	4,6	4,4	3,4	3,9
Större stad	0,9	0,9	0,8	1,0	0,9	1,1	0,8	0,7	0,9	0,3	0,3	0,3	4,4	3,6	3,3	3,2	2,7	2,5
Mindre stad/landsbygd	0,7	0,7	0,9	0,7	0,7	0,8	0,6	0,6	0,6	0,4	0,4	0,4	3,9	3,4	3,1	2,9	2,2	2,5
Utsatta för cykelstöld																		
SAMTLIGA, 16–79 ÅR	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2006	2007	2008	2009	2010	2011						
	6,9	7,1	6,9	6,9	6,5	6,7	12,6	11,7	11,2	11,0	10,0	10,4						
Familjetyp																		
Sammanboende																		
– utan barn	4,5	5,0	4,4	4,2	4,6	5,0	10,0	9,0	8,6	8,0	8,1	8,5						
– med barn	8,8	9,8	9,2	10,4	8,0	8,3	15,2	15,2	14,2	15,8	12,2	12,9						
Ensamstående																		
– utan barn	7,2	7,1	7,5	6,9	6,9	6,9	12,8	11,8	11,5	10,9	10,1	10,4						
– med barn	14,6	13,1	11,5	14,5	12,4	11,1	20,8	17,8	16,9	19,1	17,1	15,7						
Bostadstyp																		
Småhus	5,0	5,7	5,2	5,2	4,5	5,2	10,1	9,6	9,1	9,8	7,7	9,0						
Fierfamiljshus	8,7	8,5	8,6	8,3	8,2	8,0	14,9	13,7	13,1	12,1	12,2	11,8						
Boendeort																		
Storstad	6,5	6,3	6,8	7,1	6,6	6,8	14,0	12,1	11,9	12,4	11,1	11,7						
Större stad	8,0	8,4	8,3	7,7	8,0	7,9	12,9	12,5	12,2	11,3	11,3	11,0						
Mindre stad/landsbygd	5,8	6,5	5,4	5,4	4,1	4,6	10,2	10,2	9,0	8,7	6,8	7,7						

¹ Bland hushåll som ägde bil under det aktuella kalenderåret.

(-) Inget hushåll i kategorin har uppgett utsatthet för brottet.

Tabell 3G:1 Upprepad utsatthet för brott mot enskild person 2011, enligt NTU 2012.
Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

	Andel utsatta	därav ...		
		... 1 gång	... 2-3 gånger	... 4 gånger eller fler
SAMTLIGA, 16-79 ÅR	11,6	7,3	2,6	1,6
Kön				
Män	12,0	8,0	2,5	1,4
Kvinnor	11,1	6,5	2,6	1,8
Ålder				
16-19 år	18,1	11,2	3,7	3,0
20-24 år	22,0	11,9	6,6	3,3
25-34 år	16,6	10,5	3,7	2,2
35-44 år	10,6	5,9	2,1	2,4
45-54 år	10,8	6,8	2,5	1,4
55-64 år	7,4	5,3	1,4	0,6
65-74 år	5,5	4,5	0,7	0,2
75-79 år	4,5	3,7	0,9	0,1
Män				
16-24 år	20,4	12,3	5,3	2,6
25-44 år	14,3	9,1	2,8	2,3
45-64 år	8,7	6,5	1,5	0,6
65-79 år	6,4	5,2	1,0	0,1
Kvinnor				
16-24 år	19,9	10,8	5,1	3,8
25-44 år	12,4	7,0	2,9	2,3
45-64 år	9,6	5,7	2,4	1,3
65-79 år	4,1	3,4	0,5	0,2

Tabell 3G:2 Upprepad utsatthet för brott mot enskild person 2011 enligt NTU 2012.
Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

	Andel utsatta	därav ...		
		... 1 gång	... 2-3 gånger	... 4 gånger eller fler
SAMTLIGA, 16-79 ÅR	11,6	7,3	2,6	1,6
Svensk/utländsk bakgrund				
Svenskfödda med				
– båda/en förälder inrikes född(a)	10,9	7,0	2,4	1,3
– båda föräldrarna utrikes födda	13,5	8,2	3,7	1,6
Utrikesfödda	14,3	8,1	3,1	2,9
Utbildning (högsta)				
Förgymnasial	13,7	8,2	3,1	2,3
Gymnasial	11,4	7,1	2,7	1,5
Eftergymnasial	10,4	6,9	2,1	1,2
Familjetyp				
Sammanboende				
– utan barn	8,5	6,0	1,5	0,9
– med barn	9,4	6,1	1,7	1,3
Ensamstående				
– utan barn	15,7	9,1	4,1	2,3
– med barn	16,8	9,1	3,6	4,0
Bostadstyp				
Småhus	9,4	6,5	1,8	1,0
Flerfamiljshus	14,2	8,2	3,5	2,4
Boendeort				
Storstad	12,7	8,0	2,9	1,6
Större stad	11,3	7,0	2,4	1,8
Mindre stad/landsbygd	10,2	6,6	2,2	1,3

Tabell 3H Upprepad utsatthet för brott mot hushåll 2011, enligt NTU 2012.
Andel för respektive grupp av hushåll i befolkningen, i procent.

	Andel utsatta	därav ...		
		... 1 gång	... 2-3 gånger	... 4 gånger eller fler
SAMTLIGA, 16-79 ÅR	10,4	8,3	1,8	0,3
Familjetyp				
Sammanboende				
- utan barn	8,5	6,8	1,2	0,3
- med barn	12,9	10,4	2,2	0,3
Ensamstående				
- utan barn	10,4	8,1	1,8	0,2
- med barn	15,7	12,0	3,3	0,3
Bostadstyp				
Småhus	9,0	6,3	1,7	0,9
Flerfamiljshus	11,8	8,2	3,7	2,4
Boendeort				
Storstad	11,7	9,4	1,8	0,4
Större stad	11,0	8,6	2,1	0,2
Mindre stad/landsbygd	7,7	6,1	1,2	0,3

Tabell 31 Utsatthet för brott i län och i vissa kommuner. Personer utsatta för brott mot enskild person och hushåll utsatta för egendomsbrott 2011, enligt NTU 2012. Andel för respektive län och kommun, i procent.

	Brott mot enskild person	Egendomsbrott mot hushåll		Brott mot enskild person	Egendomsbrott mot hushåll
HELA RIKET	11,6	10,4	HELA RIKET	11,6	10,4
Stockholms län	13,5	10,3	Hallands län	11,6	7,4
Botkyrka	9,7	6,9	Halmstad	8,7	8,5
Nacka	10,1	8,1	Kungsbacka	18,1	5,3
Stockholm	14,9	12,1	Västra Götalands län	10,6	9,0
Uppsala län	9,8	11,6	Göteborg	9,2	9,5
Uppsala	11,3	13,2	Borås	9,8	4,2
Södermanlands län	11,2	15,1	Värmlands län	10,7	9,7
Eskilstuna	12,2	17,8	Karlstad	14,7	12,0
Östergötlands län	11,0	10,4	Örebro län	14,2	12,5
Linköping	10,3	9,2	Örebro	16,9	14,7
Norrköping	9,3	14,4	Västmanlands län	12,4	11,1
Jönköpings län	11,6	8,9	Västerås	12,9	15,7
Jönköping	15,5	10,0	Dalarnas län	9,4	7,5
Kronobergs län	11,6	11,6	Gävleborgs län	9,3	7,2
Växjö	10,3	15,3	Gävle	8,6	11,5
Kalmar län	9,2	10,9	Västernorrlands län	9,2	8,1
Kalmar	10,4	17,9	Sundsvall	8,1	8,4
Gotlands län	11,1	5,5	Jämtlands län	11,7	9,6
Blekinge län	8,7	10,0	Östersund	11,5	9,1
Karlskrona	11,2	8,0	Västerbottens län	9,2	8,6
Skåne län	12,5	14,4	Umeå	11,8	9,9
Malmö	14,7	20,6	Skellefteå	5,6	9,1
Lund	11,8	21,9	Norrbottnens län	11,1	8,7
Helsingborg	11,3	16,4	Luleå	11,4	14,7

Tabell 4A:1 Otrygghet i olika befolkningsgrupper, enligt NTU 2006–2012.
Andel otrygga inom respektive grupp i befolkningen, i procent.

	OTRYGGHET VID UTEVISTELSE SEN KVÄLL ¹ (andel "går inte ut på grund av otrygghet" inom parentes)						
	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
SAMTLIGA, 16–79 år	21 (8)	17 (7)	17 (6)	16 (6)	15 (6)	16 (6)	15 (5)
Kön							
Män	9 (2)	7 (2)	7 (1)	7 (1)	6 (1)	7 (1)	7 (1)
Kvinnor	34 (14)	28 (12)	27 (12)	26 (10)	24 (10)	25 (11)	25 (10)
Ålder							
16–19 år	19 (4)	15 (2)	14 (3)	15 (3)	14 (3)	15 (3)	16 (5)
20–24 år	24 (5)	20 (3)	18 (4)	18 (3)	17 (4)	16 (4)	17 (5)
25–34 år	20 (5)	17 (5)	17 (4)	15 (3)	14 (4)	16 (4)	15 (4)
35–44 år	18 (6)	13 (4)	14 (4)	14 (4)	13 (4)	13 (4)	15 (4)
45–54 år	16 (6)	14 (5)	13 (5)	13 (4)	12 (4)	14 (5)	11 (3)
55–64 år	22 (9)	18 (9)	19 (8)	15 (7)	16 (6)	16 (7)	14 (6)
65–74 år	26 (14)	24 (15)	22 (13)	21 (12)	20 (12)	19 (10)	18 (9)
75–79 år	34 (24)	29 (19)	30 (21)	30 (20)	25 (17)	24 (15)	27 (17)
Män							
16–19 år	6 (1)	4 (0)	5 (0)	6 (1)	4 (1)	5 (0)	5 (1)
20–24 år	12 (1)	8 (0)	6 (0)	8 (0)	4 (1)	6 (0)	6 (0)
25–34 år	7 (0)	6 (1)	7 (1)	5 (0)	4 (0)	5 (1)	7 (0)
35–44 år	8 (0)	5 (0)	5 (0)	5 (1)	5 (0)	6 (0)	9 (1)
45–54 år	7 (2)	8 (1)	8 (1)	6 (1)	5 (2)	7 (1)	5 (0)
55–64 år	9 (2)	9 (3)	8 (2)	6 (2)	8 (2)	8 (1)	6 (1)
65–74 år	13 (3)	10 (4)	9 (3)	10 (4)	10 (3)	8 (2)	8 (1)
75–79 år	13 (8)	14 (5)	14 (8)	12 (5)	11 (5)	13 (6)	13 (5)
Kvinnor							
16–19 år	33 (9)	29 (5)	24 (6)	24 (5)	25 (6)	26 (6)	28 (8)
20–24 år	40 (9)	35 (7)	32 (7)	30 (6)	31 (7)	29 (8)	30 (9)
25–34 år	33 (9)	29 (10)	27 (8)	27 (7)	24 (7)	28 (8)	25 (8)
35–44 år	30 (11)	23 (7)	22 (9)	23 (8)	20 (8)	20 (7)	22 (8)
45–54 år	26 (10)	20 (9)	19 (9)	21 (7)	18 (7)	20 (10)	17 (7)
55–64 år	35 (18)	28 (16)	30 (15)	24 (12)	25 (12)	25 (13)	24 (11)
65–74 år	41 (25)	38 (26)	37 (24)	33 (21)	30 (21)	32 (19)	30 (17)
75–79 år	55 (41)	42 (32)	48 (35)	47 (34)	39 (30)	37 (26)	43 (31)

¹ Andel som svarat att de antingen känner sig ganska otrygga eller mycket otrygga eller att de inte går ut på grund av otrygghet.

Tabell 4A:2 Otrygghet i olika befolkningsgrupper, enligt NTU 2006–2012.
Andel otrygga inom respektive grupp i befolkningen, i procent.

	OTRYGGHET VID UTEVISTELSE SEN KVÄLL ¹ (andel "går inte ut på grund av otrygghet" inom parentes)						
	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
SAMTLIGA, 16–79 år	21 (8)	17 (7)	17 (6)	16 (6)	15 (6)	16 (6)	15 (5)
Svensk/utländsk bakgrund							
Svenskfödda med ...							
... båda/en förälder inrikes född(a)	18 (6)	15 (6)	15 (5)	14 (5)	13 (5)	13 (5)	13 (5)
... båda föräldrarna utrikes födda	28 (16)	23 (11)	22 (12)	24 (11)	19 (8)	20 (9)	20 (6)
Utrikes födda	33 (12)	28 (12)	27 (11)	26 (9)	24 (9)	28 (10)	25 (9)
Utbildning (högsta)							
Förgymnasial	24 (11)	21 (9)	21 (9)	19 (8)	18 (8)	19 (8)	20 (8)
Gymnasial	20 (7)	17 (7)	17 (6)	16 (6)	15 (6)	16 (6)	16 (6)
Eftergymnasial	17 (5)	15 (5)	14 (5)	14 (4)	13 (4)	13 (4)	12 (4)
Familjetyp							
Sammanboende							
- utan barn	22 (10)	18 (8)	17 (7)	17 (7)	15 (6)	14 (6)	15 (6)
- med barn	17 (6)	13 (5)	13 (5)	12 (4)	11 (5)	13 (5)	13 (4)
Ensamstående							
- utan barn	22 (7)	19 (7)	20 (7)	18 (5)	17 (6)	18 (6)	17 (5)
- med barn	26 (7)	22 (10)	19 (6)	25 (7)	18 (6)	21 (10)	20 (6)
Boendeort							
Storstad	23 (7)	21 (7)	19 (6)	18 (6)	17 (5)	18 (6)	17 (5)
Större stad	22 (8)	17 (8)	18 (7)	18 (6)	16 (7)	16 (6)	16 (7)
Mindre stad/landsbygd	16 (6)	13 (5)	12 (6)	12 (5)	12 (5)	11 (5)	11 (5)
Bostadstyp							
Småhus	14 (6)	11 (5)	11 (5)	11 (5)	10 (4)	10 (4)	10 (4)
Flerfamiljshus	29 (9)	25 (9)	24 (8)	24 (7)	22 (8)	23 (8)	23 (7)

¹ Andel som svarat att de antingen känner sig ganska otrygga eller mycket otrygga eller att de inte går ut på grund av otrygghet.

Tabell 4B:1 Oro över brottsligheten i samhället samt oro över närstående i olika befolkningsgrupper, enligt NTU 2006–2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

	STOR ORO ÖVER BROTTSLIGHETEN I SAMHÄLLET							ORO ÖVER NÄRSTÅENDE (ganska/mycket ofta)						
	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
SAMTLIGA, 16–79 år	29	25	29	24	22	19	21	32	30	30	28	28	25	25
Kön														
Män	24	20	24	20	18	15	18	26	23	24	22	22	19	19
Kvinnor	34	30	35	29	26	22	24	38	37	37	35	34	31	31
Ålder														
16–19 år	11	8	7	7	7	6	6	21	17	17	16	17	16	14
20–24 år	17	15	14	13	12	11	11	31	28	25	25	24	23	24
25–34 år	23	22	22	17	16	14	17	31	28	28	28	24	22	24
35–44 år	31	26	29	25	22	19	21	36	31	33	32	31	27	27
45–54 år	33	29	33	27	25	21	22	42	40	40	36	38	33	32
55–64 år	36	31	40	32	29	25	26	33	33	33	29	32	25	27
65–74 år	35	33	39	33	29	25	29	24	26	28	25	23	23	21
75–79 år	31	30	36	29	27	24	27	20	22	24	20	20	17	19
Män														
16–19 år	8	5	5	6	6	4	4	16	10	12	11	13	9	8
20–24 år	12	14	10	10	10	8	8	23	22	19	21	18	17	16
25–34 år	19	15	17	14	12	10	16	25	20	23	23	20	19	21
35–44 år	29	22	24	20	18	16	19	30	25	28	24	25	22	21
45–54 år	27	25	29	22	20	20	20	35	37	33	27	31	26	26
55–64 år	31	24	33	27	26	20	22	28	26	27	24	25	18	22
65–74 år	31	27	33	30	25	20	27	15	17	20	18	16	17	16
75–79 år	25	25	30	26	21	19	23	13	17	18	14	14	12	13
Kvinnor														
16–19 år	15	11	10	8	8	9	9	27	25	24	21	21	24	19
20–24 år	24	17	19	17	14	13	14	42	35	33	31	31	30	34
25–34 år	28	29	27	21	21	17	18	36	35	32	32	29	25	27
35–44 år	33	31	35	30	26	21	23	42	38	38	39	36	33	33
45–54 år	39	32	38	33	29	23	24	49	45	47	45	45	40	39
55–64 år	41	37	46	37	34	30	31	38	39	40	35	39	33	33
65–74 år	40	37	45	36	34	30	31	32	35	35	32	30	28	26
75–79 år	36	34	42	31	32	27	31	26	26	29	25	25	21	24

Tabell 4B:2 Oro över brottsligheten i samhället samt oro över närstående i olika befolkningsgrupper, enligt NTU 2006–2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

	STOR ORO ÖVER BROTTSLIGHETEN I SAMHÄLLET							ORO ÖVER NÄRSTÅENDE (ganska/mycket ofta)						
	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
SAMTLIGA, 16–79 år	29	25	29	24	22	19	21	32	30	30	28	28	25	25
Svensk/utländsk bakgrund														
Svenskfödda med...														
...båda/en förälder inrikes född(a)	28	25	29	23	21	18	20	32	30	30	28	28	24	25
...båda föräldrarna utrikes födda	31	28	30	25	24	20	23	25	27	26	25	28	28	24
Utrikes födda	33	28	31	28	25	23	23	36	31	32	31	30	29	27
Utbildning (högsta)														
Förgymnasial	30	25	27	24	22	18	20	31	27	28	24	25	24	22
Gymnasial	32	28	33	27	25	22	24	34	33	33	32	31	28	29
Eftergymnasial	25	22	26	22	19	16	18	32	29	30	28	27	23	23
Familjetyp														
Sammanboende														
- utan barn	31	27	33	27	23	20	23	32	29	29	28	26	24	24
- med barn	30	27	31	26	24	20	22	40	37	38	36	36	31	32
Ensamstående														
- utan barn	24	21	23	19	19	16	18	23	24	24	21	22	20	20
- med barn	35	33	35	28	28	23	23	43	45	43	45	47	39	36
Boendeort														
Storstad	31	25	29	24	23	20	21	34	33	32	31	30	28	27
Större stad	29	26	30	24	22	18	21	33	30	32	28	29	24	25
Mindre stad/landsbygd	26	25	29	24	21	18	20	27	27	25	25	24	22	21
Bostadstyp														
Småhus	28	25	30	24	22	18	21	32	30	30	28	28	24	25
Flerfamiljshus	30	25	28	24	23	19	21	32	30	31	29	29	26	25

Tabell 4C:1 Oro över att utsättas för olika brottstyper, enligt NTU 2006–2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

Ganska eller mycket ofta orolig för:	BOSTADSINBROTT						ÖVERFALL/MISSHANDEL						STÖLD/SKADEGÖRELSE PÅ FORDON								
	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
SAMTLIGA, 16–79 år	17	15	16	16	15	14	17	15	13	14	12	12	11	11	22	18	18	16	14	13	13
Kön																					
Män	14	12	13	13	12	11	14	8	7	8	7	7	6	6	21	17	19	15	14	12	13
Kvinnor	20	18	18	18	18	17	20	23	19	20	18	18	17	16	23	19	18	16	14	13	13
Ålder																					
16–19 år	8	5	5	6	4	7	7	21	16	15	16	15	14	12	8	5	4	4	3	4	3
20–24 år	10	9	7	10	9	8	11	26	22	19	20	20	18	18	26	22	20	16	13	11	15
25–34 år	15	14	12	14	13	12	13	19	17	17	15	15	15	15	29	25	25	22	21	17	17
35–44 år	19	16	18	18	19	16	20	15	12	13	11	12	11	12	25	19	18	18	16	15	14
45–54 år	21	18	18	18	16	17	21	12	10	13	10	10	9	8	21	18	18	16	14	16	14
55–64 år	22	18	20	18	19	17	19	13	10	13	10	10	10	9	24	18	19	16	14	12	13
65–74 år	15	19	20	18	17	17	20	12	11	11	10	10	9	8	17	18	19	13	14	11	13
75–79 år	14	15	15	15	13	12	15	9	8	10	10	9	6	8	14	15	16	13	12	8	13
Män																					
16–19 år	5	2	3	3	3	4	3	9	6	7	7	7	7	5	7	4	5	4	3	4	2
20–24 år	4	7	4	7	4	5	6	12	11	9	11	10	9	8	25	20	18	15	13	11	14
25–34 år	12	8	9	10	9	9	9	7	7	9	7	7	7	8	29	24	26	22	22	17	19
35–44 år	17	15	15	15	17	14	17	8	6	7	5	6	6	8	24	20	20	18	16	16	15
45–54 år	19	17	16	17	15	13	17	7	6	9	6	5	6	4	20	17	19	15	14	15	14
55–64 år	20	14	18	16	17	14	17	7	5	9	7	6	7	5	24	15	20	17	15	10	12
65–74 år	12	15	19	16	14	15	18	7	8	7	5	7	6	6	16	17	18	11	13	11	12
75–79 år	12	14	13	13	13	11	15	5	6	7	5	7	5	5	13	17	14	14	12	8	13
Kvinnor																					
16–19 år	12	9	7	10	7	9	11	34	27	23	25	23	22	20	9	7	4	4	3	3	4
20–24 år	16	12	10	14	15	12	16	42	34	32	30	30	30	28	27	24	22	16	14	10	17
25–34 år	18	19	16	18	17	15	18	30	27	26	24	24	24	23	28	25	25	22	20	18	14
35–44 år	22	18	21	22	21	18	23	21	18	19	17	17	15	16	26	17	17	18	15	15	14
45–54 år	22	20	19	19	18	20	24	18	14	17	14	14	12	12	22	19	17	17	14	16	14
55–64 år	24	21	22	19	22	20	21	19	15	17	13	14	13	13	23	20	19	16	13	14	15
65–74 år	18	23	21	21	19	18	21	17	13	15	14	14	13	10	19	19	19	15	15	12	14
75–79 år	16	17	17	17	14	12	16	12	9	13	14	10	8	10	16	13	18	12	12	8	12

Tabell 4C:2 Oro över att utsättas för olika brottstyper, enligt NTU 2006–2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

Ganska eller mycket ofta orolig för:	BOSTADSINBROTT						ÖVERFALL/MISSHANDEL						STÖLD/SKADEGÖRELSE PÅ FORDON								
	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
SAMTLIGA, 16–79 år	17	15	16	16	15	14	17	15	13	14	12	12	11	11	22	18	18	16	14	13	13
Svensk/utländsk bakgrund																					
Svenskfödda med...																					
...båda/en förälder inrikes född(a)	16	14	15	15	15	13	16	15	12	13	11	12	11	10	21	17	17	15	13	12	12
...båda föräldrarna utrikes födda	16	16	14	14	14	15	19	12	11	12	12	12	13	14	19	17	16	13	12	14	13
Utrikes födda	21	20	19	19	18	18	20	20	16	17	16	16	16	13	30	21	23	21	19	19	18
Utbildning (högsta)																					
Förgymnasial	17	15	14	13	13	13	15	17	14	15	13	14	13	12	19	16	16	12	11	11	11
Gymnasial	18	16	17	17	17	15	19	15	13	14	12	13	12	12	23	20	20	18	16	14	16
Eftergymnasial	17	16	16	16	15	14	16	15	12	13	12	11	10	10	25	18	18	16	14	13	12
Familjetyp																					
Sammanboende																					
- utan barn	20	17	18	18	16	15	19	14	13	12	11	10	10	9	22	19	19	16	15	13	14
- med barn	19	18	20	20	20	17	22	14	11	12	10	10	10	10	23	17	19	16	14	15	13
Ensamstående																					
- utan barn	12	10	10	10	10	10	11	18	15	16	14	15	14	13	20	16	16	14	12	11	12
- med barn	18	18	14	19	17	16	19	17	17	18	18	18	15	13	30	23	19	22	22	15	16
Boendeort																					
Storstad	18	17	16	16	15	17	17	19	16	17	15	15	13	13	25	20	20	18	16	16	15
Större stad	17	15	16	15	16	13	18	15	13	15	12	13	11	11	22	17	19	15	14	12	13
Mindre stad/landsbygd	16	14	14	16	14	11	15	10	9	9	9	9	8	8	18	16	16	14	12	10	11
Bostadstyp																					
Småhus	20	18	19	19	18	16	21	12	9	11	9	9	8	8	19	15	16	13	12	11	11
Flerfamiljshus	14	12	11	12	11	11	12	20	17	18	16	16	14	14	28	23	23	20	19	16	17

Tabell 4D:1 Otrygghetens påverkan på beteende och livskvalitet samt särskild otrygghet enligt index inom olika befolkningsgrupper, enligt NTU 2006–2012.
Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

	HÖG PÅVERKAN PÅ BETEENDE						PÅVERKAN PÅ LIVSKVALITET (viss eller stor påverkan)						SÄRSKILT OTRYGGÅ ENLIGT INDEX								
	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
SAMTLIGA, 16–79 år	4	4	3	3	3	3	3	11	10	10	9	8	8	9	6	5	5	4	4	4	4
Kön																					
Män	2	2	1	1	1	1	1	8	8	8	6	6	5	7	2	2	1	1	1	1	1
Kvinnor	7	6	6	5	5	6	5	15	12	12	11	10	10	11	11	9	8	8	7	8	7
Ålder																					
16–19 år	3	3	3	4	3	3	3	9	7	6	8	5	5	5	7	5	4	5	4	4	4
20–24 år	5	5	3	4	4	4	4	14	10	8	8	7	8	8	10	8	5	6	6	6	6
25–34 år	5	5	4	4	4	4	3	11	11	9	9	9	9	9	7	6	6	4	5	5	4
35–44 år	4	3	3	3	4	4	4	13	10	11	8	8	7	10	5	4	4	4	4	4	5
45–54 år	5	4	3	3	3	4	2	14	11	13	10	9	10	9	5	4	4	3	4	4	2
55–64 år	5	4	4	3	3	3	3	10	11	11	8	9	7	9	7	6	5	4	4	4	4
65–74 år	4	4	4	3	3	3	2	9	10	9	8	7	7	9	5	7	5	5	5	5	3
75–79 år	3	4	3	4	3	3	3	9	8	9	7	7	7	7	7	7	5	7	4	4	5
Män																					
16–19 år	1	1	1	2	1	1	1	3	3	4	4	3	3	3	0	1	1	1	0	1	1
20–24 år	1	1	1	2	1	1	1	8	6	5	5	3	5	4	3	3	1	2	1	1	1
25–34 år	1	1	1	1	0	1	1	4	8	7	7	5	5	6	1	1	2	1	1	1	1
35–44 år	2	1	1	1	2	2	1	11	8	10	5	7	5	8	1	1	1	1	1	2	2
45–54 år	3	2	1	1	2	1	1	12	10	12	8	7	7	7	2	1	1	1	1	1	1
55–64 år	2	2	2	1	2	1	2	8	9	9	8	9	5	8	2	3	2	2	2	2	2
65–74 år	2	2	1	2	2	1	2	6	8	7	7	6	6	7	2	4	1	2	1	1	1
75–79 år	1	3	2	1	1	1	2	7	7	7	4	5	7	7	1	3	3	2	3	2	2
Kvinnor																					
16–19 år	6	6	4	6	4	4	5	16	11	9	11	7	8	7	14	9	7	8	8	7	7
20–24 år	9	9	7	7	7	8	7	20	14	12	12	11	11	13	18	14	11	10	11	12	11
25–34 år	9	9	7	6	7	6	5	17	15	12	12	13	12	12	12	11	10	8	9	10	8
35–44 år	7	6	6	6	5	5	6	16	13	12	12	9	9	12	10	7	7	6	6	6	8
45–54 år	7	6	5	5	5	6	3	16	11	14	11	10	13	10	8	7	7	6	6	6	3
55–64 år	7	5	7	5	6	5	4	12	12	12	9	10	9	10	12	9	8	7	6	7	6
65–74 år	6	5	6	4	4	5	3	11	12	11	9	9	9	11	8	10	10	9	9	10	6
75–79 år	5	5	4	5	4	4	4	11	9	11	10	9	7	7	13	9	8	12	5	5	9

Tabell 4D:2 Otrygghetens påverkan på beteende och livskvalitet samt särskild otrygghet enligt index inom olika befolkningsgrupper, enligt NTU 2006–2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

	HÖG PÅVERKAN PÅ BETEENDE						PÅVERKAN PÅ LIVSKVALITET (viss eller stor påverkan)						SÄRSKILT OTRYGGA ENLIGT INDEX								
	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
SAMTLIGA, 16–79 år	4	4	3	3	3	3	3	11	10	10	9	8	8	9	6	5	5	4	4	4	4
Svensk/utländsk bakgrund																					
Svenskfödda med...																					
...båda/en förälder inrikes född(a)	4	3	3	3	3	3	3	10	9	9	7	7	6	7	6	5	4	4	4	4	3
...båda föräldrarna utrikes födda	4	4	3	3	5	4	4	11	10	9	9	9	9	10	8	6	5	5	5	6	5
Utrikes födda	7	7	5	5	5	6	5	21	17	18	16	15	16	17	9	8	7	7	6	7	6
Utbildning (högsta)																					
Förgymnasial	3	4	3	3	3	4	3	10	10	10	8	8	9	8	7	6	5	5	5	5	5
Gymnasial	5	4	3	3	4	3	3	12	10	10	9	8	8	9	6	6	5	4	5	5	4
Eftergymnasial	5	4	3	3	3	3	3	12	11	10	9	8	7	8	6	5	4	4	4	4	3
Familjetyp																					
Sammanboende																					
- utan barn	4	3	3	3	2	3	2	10	10	9	7	7	6	8	6	5	4	4	4	4	3
- med barn	4	3	3	3	4	3	2	11	9	11	9	8	8	8	6	4	4	3	3	3	4
Ensamstående																					
- utan barn	5	5	4	4	4	4	3	12	11	10	9	9	9	9	7	6	6	5	5	5	4
- med barn	5	7	7	7	7	5	5	16	14	16	14	13	14	11	7	9	7	8	6	6	6
Boendeort																					
Storstad	5	6	5	5	5	5	3	14	13	12	11	10	11	10	7	7	5	6	5	6	4
Större stad	5	4	3	3	3	3	3	12	10	10	8	8	7	9	7	5	6	4	4	4	4
Mindre stad/ landsbygd	3	2	2	2	2	2	2	7	7	7	6	5	5	6	4	3	3	2	3	3	2
Bostadstyp																					
Småhus	3	2	3	2	2	2	2	9	8	8	7	6	6	7	5	3	3	3	3	2	2
Flerfamiljshus	6	6	5	5	5	5	4	14	13	13	11	10	11	11	9	8	7	7	6	7	6

Tabell 4E Otrygghet hos personer med olika erfarenheter/inställningar, enligt NTU 2006–2012.
Andel i befolkningen, i procent.

	SÄRSKILT OTRYGGA ENLIGT INDEX						
	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
SAMTLIGA, 16–79 år	6	5	5	4	4	4	4
Utsatt för något brott under föregående år¹							
Ja	11	9	8	7	8	8	7
Nej	5	4	4	3	3	3	3
Brott som särskilt drabbar integriteten²							
Ja	15	13	11	12	12	11	10
Nej	5	4	4	3	3	4	3
Anmäلت brott senaste tre åren³							
Ja	10	8	6	6	7	6	6
Nej	7	5	4	6	6	4	5
Anhörig utsatt för allvarligt brott senaste året							
Ja	10	8	8	8	8	8	8
Nej	6	5	4	4	3	4	3
Vittne till våld							
Ja	9	9	7	8	8	7	8
Nej	6	5	4	4	4	4	3
Uppfattning brottsutveckling senaste tre åren							
Ökat kraftigt	10	9	8	8	9	9	8
Ökat något	5	4	3	3	3	3	2
Oförändrat/minskat	2	2	2	2	1	2	1
Förtroende för rättsväsendet							
Mycket eller ganska stort	5	4	4	3	3	3	3
Varken stort eller litet	6	6	5	5	5	5	4
Mycket eller ganska litet	11	11	9	8	9	10	9

¹ Förutom brott mot personen själv ingår även bostadsinbrott samt bil- och cykelstölder mot andra medlemmar i hushållet.

² Utsatt för bostadsinbrott, personrån, sexualbrott, våld, hot och/eller trakasserier under år 2005–2011. Hot och trakasserier utgör närmare 70 procent av dessa brott.

³ Av dem som utsatts för brott de senaste tre åren.

**Tabell 4F Särskilt otrygga enligt index efter utsatthet för olika typer av brott, enligt NTU 2012.
Redovisning totalt samt efter kön. Andel i procent.**

Index baserat på frågorna otrygghet ute sen kväll, oro utsätts för våld, samt valt annan väg/färdsätt.	SÄRSKILT OTRYGGA ENLIGT INDEX					
	TOTALT	(n)	Män	(n)	Kvinnor	(n)
Utsatt för brott år 2011¹						
Ja	7	2 945	3	1 521	12	1 424
Nej	3	9 471	1	4 863	5	4 608
Utsatt för ...						
Hot	13	526	7	237	19	289
Misshandel	11	342	3	211	25	131
Sexualbrott	19	95	9	15	21	80
Personrån	15	128	11	87	22	41
Trakasserier	14	488	9	204	19	284
Bedrägeri	9	394	7	234	11	160
Bostadsinbrott	6	126	4	66	9	60
Bilstöld	6	34	2	19	10	15
Stöld ur/från bil	7	413	4	235	9	178
Cykelstöld	6	981	1	474	11	507

¹ Förutom brott mot personen själv ingår även bostadsinbrott samt bil- och cykelstölder mot andra medlemmar i hushållet.

Tabell 4G:1 Andel som i stor utsträckning känner oro för brottsligheten i samhället, oro för närstående, oro för bostadsinbrott eller ganska stor otrygghet vid utevistelse en sen kväll i det egna området samt som känner mycket eller ganska stor oro över att utsättas för olika brottstyper, enligt NTU 2012. Särredovisning efter län och vissa kommuner.

	Otrygghet vid utevistelse sen kväll	Oro över brottsligheten i samhället	Oro för närstående	Oro för bostadsinbrott	Oro för överfall/misshandel	Oro för bilbrott
HELA RIKET	15	21	25	17	11	13
Stockholms län	17	18	25	17	12	13
Botkyrka	XX	18	28	18	9	XX
Stockholm	19	17	25	15	14	15
Nacka	XX	23	26	21	7	XX
Uppsala län	12	16	19	12	9	14
Uppsala	12	16	18	10	10	12
Södermanlands län	14	19	23	11	9	11
Eskilstuna	21	22	30	14	14	12
Östergötlands län	17	19	20	14	10	11
Linköping	17	15	21	14	9	9
Norrköping	20	19	18	11	9	11
Jönköpings län	13	18	24	29	8	14
Jönköping	14	19	28	34	10	16
Kronobergs län	18	27	29	24	12	15
Växjö	17	30	32	18	17	15
Kalmar län	10	19	23	19	7	12
Kalmar	XX	17	20	15	7	XX
Gotlands län	8	17	19	7	6	8
Blekinge län	15	22	18	19	10	14
Karlskrona	15	23	22	18	10	16
Skåne län	20	29	30	24	15	17
Malmö	30	34	31	20	22	20
Lund	13	14	20	13	6	10
Helsingborg	21	22	34	14	14	XX

(XX) anger att antalet observationer understiger 100.

Tabell 4G:2 Andel som i stor utsträckning känner oro för brottsligheten i samhället, oro för närstående, oro för bostadsinbrott eller ganska stor otrygghet vid utevistelse en sen kväll i det egna området samt som känner mycket eller ganska stor oro över att utsättas för olika brottstyper, enligt NTU 2012. Särredovisning efter län och vissa kommuner.

	Otrygghet vid utevistelse sen kväll	Oro över brottsligheten i samhället	Oro för närstående	Oro för bostadsinbrott	Oro för överfall/misshandel	Oro för bilbrott
HELA RIKET	15	21	25	17	11	13
Hallands län	13	21	25	21	9	11
Halmstad	15	15	19	13	8	11
Kungsbacka	10	24	35	26	15	10
Västra Götalands län	15	24	28	18	12	16
Göteborg	20	26	30	14	16	18
Borås	17	15	27	14	12	10
Värmlands län	12	16	20	9	7	9
Karlstad	15	15	21	7	10	11
Örebro län	19	19	29	12	16	11
Örebro	25	21	34	12	22	11
Västmanlands län	20	25	28	13	13	13
Västerås	23	23	30	12	19	15
Dalarnas län	11	19	21	12	7	11
Gävleborgs län	13	19	20	11	7	12
Gävle	18	17	19	10	8	11
Västernorrlands län	12	21	21	10	9	11
Sundsvall	13	23	24	10	10	13
Jämtlands län	12	23	20	12	10	12
Östersund	15	20	21	13	12	12
Västerbottens län	9	9	17	10	6	5
Umeå	11	6	15	6	8	5
Skellefteå	7	10	20	14	5	XX
Norrbottnens län	10	20	23	14	8	13
Luleå	14	24	30	22	12	21

(XX) anger att antalet observationer understiger 100.

Tabell 4H Otrygghetens påverkan på beteende (valt annan väg/färdsätt, samt avstått aktivitet) och livskvalitet, enligt NTU 2012. Särredovisning efter län och vissa kommuner.

	Hög påverkan på beteende	Påverkan på livskvalitet		Hög påverkan på beteende	Påverkan på livskvalitet
HELA RIKET	3	9	Hallands län	2	6
Stockholms län	3	10	Halmstad	3	6
Botkyrka	4	11	Kungsbacka	3	9
Stockholm	4	11	Västra Götalands län	3	10
Nacka	6	10	Göteborg	4	12
Uppsala län	3	6	Borås	2	8
Uppsala	3	7	Värmlands län	2	7
Södermanlands län	3	7	Karlstad	4	13
Eskilstuna	3	8	Örebro län	4	8
Östergötlands län	3	7	Örebro	4	11
Linköping	3	5	Västmanlands län	6	9
Norrköping	3	8	Västerås	8	10
Jönköpings län	2	7	Dalarnas län	1	5
Jönköping	4	10	Gävleborgs län	1	4
Kronobergs län	4	12	Gävle	2	3
Växjö	4	15	Västernorrlands län	2	6
Kalmar län	1	4	Sundsvall	4	5
Kalmar	2	4	Jämtlands län	3	8
Gotlands län	3	3	Östersund	4	8
Blekinge län	1	6	Västerbottens län	2	4
Karlskrona	2	6	Umeå	1	5
Skåne län	4	13	Skellefteå	1	3
Malmö	5	17	Norrbottnens län	1	6
Lund	2	8	Luleå	1	9
Helsingborg	3	12			

Tabell 5A Allmänhetens förtroende för rättsväsendet, enligt NTU 2006–2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent. (Observera att ett mått på andelen med mycket och ganska mycket stort förtroende kan räknas fram genom att addera de respektive svarsandelarna.)

	Mycket stort					Ganska stort					Varken stort eller litet											
	-06	-07	-08	-09	-10	-11	-12	-06	-07	-08	-09	-10	-11	-12	-06	-07	-08	-09	-10	-11	-12	
Förtroende för...																						
Rättsväsendet som en helhet	8	8	8	9	10	12	11	46	48	49	51	51	50	49	25	24	25	23	22	22	23	23
Polisens sätt att arbeta	10	11	11	12	13	14	13	45	48	48	49	50	50	47	24	22	24	23	21	21	23	23
Åklagarnas sätt att arbeta	8	8	9	10	10	11	11	35	36	40	41	41	39	38	21	21	22	23	22	21	21	21
Domstolarnas sätt att arbeta	9	9	10	11	11	12	12	34	36	40	42	42	40	38	23	22	23	22	22	22	21	21
Kriminalvårdens sätt att arbeta	4	5	6	6	7	8	7	25	27	31	34	35	33	32	28	28	29	29	28	27	27	27
Att rättsväsendet hanterar dem som misstänks för brott på ett rättvist sätt	7	6	8	8	9	10	9	38	40	42	43	44	43	41	27	27	27	26	24	24	24	25
Att rättsväsendet behandlar dem som utsätts för brott på ett bra sätt	4	4	5	6	6	8	7	26	29	32	34	34	35	34	27	27	29	28	27	27	27	27
Att polisen hanterar dem som misstänks för brott på ett rättvist sätt	8	8	8	9	9	44	44	45	44	43	27	28	26	26	26	26
Att polisen behandlar dem som utsätts för brott på ett bra sätt	9	9	9	11	11	43	44	45	43	43	26	26	24	24	24	24
	Ganska litet					Mycket litet					Ingen åsikt/vet ej											
	-06	-07	-08	-09	-10	-11	-12	-06	-07	-08	-09	-10	-11	-12	-06	-07	-08	-09	-10	-11	-12	
Förtroende för...																						
Rättsväsendet som en helhet	11	11	10	10	9	8	9	4	4	4	3	4	3	3	6	6	4	3	4	5	5	5
Polisens sätt att arbeta	12	11	11	11	9	8	9	5	4	4	4	4	3	4	4	4	3	2	3	4	4	4
Åklagarnas sätt att arbeta	7	7	6	6	6	5	6	3	3	2	2	3	2	3	28	26	20	18	19	21	23	23
Domstolarnas sätt att arbeta	9	9	8	8	7	7	8	3	3	3	3	3	3	3	22	21	15	15	15	17	19	19
Kriminalvårdens sätt att arbeta	16	15	13	11	10	9	9	6	5	4	3	3	3	3	21	21	18	17	17	20	21	21
Att rättsväsendet hanterar dem som misstänks för brott på ett rättvist sätt	11	11	10	9	9	8	9	4	4	3	3	3	3	3	14	13	11	10	11	13	13	13
Att rättsväsendet behandlar dem som utsätts för brott på ett bra sätt	23	21	19	17	18	15	15	8	7	6	6	6	5	5	12	11	9	9	9	11	11	11
Att polisen hanterar dem som misstänks för brott på ett rättvist sätt	9	9	10	8	8	3	3	3	3	3	9	9	8	11	10	10
Att polisen behandlar dem som utsätts för brott på ett bra sätt	12	10	10	9	9	3	3	4	3	4	8	8	7	10	10	10

Med (..) menas att uppgift ej finns tillgänglig.

Tabell 5B:1 Ingen uppfattning (ingen åsikt/vet ej) om förtroende för rättsväsendet i olika befolkningsgrupper, enligt NTU 2012.
Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

Ingen åsikt/vet ej	Rättsväsendet som helhet		Polisen	Åklagarna	Domstolarna	Kriminalvården	Rättsväsendet		Rättsväsendet		Polisen	
	5	4					hanterar miss-tänkta rättvist	behandlar utsatta bra	hanterar miss-tänkta rättvist	behandlar utsatta bra	hanterar miss-tänkta rättvist	behandlar utsatta bra
SAMTLIGA, 16-79 år	5	4	23	19	21	13	11	10	10	10	10	
Kön												
Män	4	3	21	17	21	12	10	10	10	10	9	
Kvinnor	6	4	24	20	21	14	12	11	11	11	10	
Ålder												
16-19 år	9	4	24	20	22	15	13	10	10	9	9	
20-24 år	5	3	24	19	21	12	10	9	9	7	7	
25-34 år	3	3	21	16	19	11	9	9	9	8	8	
35-44 år	5	4	20	15	18	12	11	8	8	7	7	
45-54 år	4	4	19	17	20	11	9	9	9	8	8	
55-64 år	5	4	24	19	24	14	13	12	12	11	11	
65-74 år	6	4	25	22	22	15	13	13	13	12	12	
75-79 år	10	8	35	29	30	22	20	19	19	19	19	
Män												
16-19 år	8	4	25	22	23	14	13	10	10	10	10	
20-24 år	5	3	24	18	21	13	10	9	9	7	7	
25-34 år	2	2	19	15	19	11	9	8	8	7	7	
35-44 år	5	2	19	14	19	11	10	7	7	6	6	
45-54 år	4	4	19	16	19	10	9	8	8	8	8	
55-64 år	5	4	23	17	24	14	12	11	11	11	11	
65-74 år	4	2	22	18	21	12	11	13	13	10	10	
75-79 år	7	6	33	25	26	17	15	15	15	14	14	
Kvinnor												
16-19 år	9	4	23	19	20	16	13	9	9	9	9	
20-24 år	5	2	25	21	20	12	9	9	9	7	7	
25-34 år	4	3	22	17	18	12	9	9	9	8	8	
35-44 år	5	5	21	17	18	13	12	10	10	9	9	
45-54 år	4	3	20	17	20	12	9	10	10	9	9	
55-64 år	5	4	25	21	24	15	14	13	13	11	11	
65-74 år	8	6	27	25	23	18	15	14	14	13	13	
75-79 år	13	10	37	34	34	27	24	23	23	24	24	

Tabell 5B.2 Ingen uppfattning (ingen åsikt/vet ej) om förtroende för rättsväsendet i olika befolkningsgrupper, enligt NTU 2012.
Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

Ingen åsikt/vet ej	Rättsväsendet som helhet		Polisen		Åklagarna		Domstolarna		Kriminalvården		Rättsväsendet hanterar miss-tänkta rättvist		Rättsväsendet behandlar utsatta bra		Polisen hanterar miss-tänkta rättvist		Polisen behandlar utsatta bra	
	5	4	4	3	23	19	21	13	11	9	10	10	11	10	10	10	10	
SAMTLIGA, 16–79 år																		
Svensk/utländsk bakgrund																		
Svenskfödda med:																		
-båda/en förälder inrikes född(a)	3	3	3	21	17	19	11	11	9	8	7							
- båda föräldrarna utrikes födda	7	6	6	24	21	26	13	13	12	11	10							
Utrikesfödda	13	9	9	30	26	31	23	22	22	20	19							
Utbildning (högsta)																		
Förgymnasial	9	6	6	28	25	26	19	17	14	14	14							
Gymnasial	5	3	3	24	19	21	13	11	10	9	9							
Eftergymnasial	3	3	3	17	13	18	10	9	8	7	7							
Familjetyp																		
Sammanboende																		
- utan barn	4	3	3	23	19	21	13	11	11	11	10							
- med barn	4	3	3	18	15	18	12	10	8	8	8							
Ensamstående																		
- utan barn	6	4	4	24	20	23	14	13	11	10	10							
- med barn	7	5	5	21	20	23	15	12	12	12	10							
Boendeort																		
Storstad	5	4	4	22	18	21	14	12	11	10	10							
Större stad	4	3	3	22	18	21	12	11	10	9	9							
Mind. stad/ landsbygd	5	4	4	23	20	21	13	11	10	9	9							
Bostadstyp																		
Småhus	4	3	3	22	18	20	12	10	9	9	9							
Flerfamiljshus	6	4	4	23	19	22	15	12	12	12	11							

Tabell 5C:1 Förtroende för rättsväsendet i olika befolkningsgrupper, enligt NTU 2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

Mycket eller ganska stort respektive litet förtroende för: (+/-)	Rättsväsendet som helhet		Polisen		Åklagarna		Domstolarna		Kriminal- värden		Rättsväsendet hanterar miss- tänkta rättvist		Rättsväsendet behandlar utsatta bra		Polisen hanterar miss- tänkta rättvist		Polisen behandlar utsatta bra	
	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-
SAMTLIGA, 16-79 år	60	13	60	13	49	8	50	10	39	13	50	12	41	20	52	12	53	13
Kön																		
Män	57	15	55	17	47	11	49	13	37	15	51	13	39	23	52	13	51	14
Kvinnor	62	10	64	10	50	6	51	8	40	11	49	11	43	18	52	10	55	11
Ålder																		
16-19 år	65	8	68	11	54	5	58	6	54	6	54	10	59	10	59	11	65	9
20-24 år	59	12	61	14	47	7	49	9	46	8	48	13	51	14	52	14	60	11
25-34 år	60	14	60	14	49	9	51	12	39	13	51	12	45	19	52	14	56	13
35-44 år	62	13	62	12	51	8	53	11	38	14	54	11	41	20	55	10	56	12
45-54 år	61	13	59	13	51	9	53	10	36	13	52	13	40	22	54	10	53	13
55-64 år	59	12	58	14	48	9	50	11	35	14	48	12	33	24	49	11	49	14
65-74 år	55	14	54	16	44	10	43	12	35	15	45	13	33	26	47	12	46	16
75-79 år	55	11	58	12	40	7	42	8	35	11	40	10	35	21	45	10	42	12
Män																		
16-19 år	64	9	66	12	53	5	58	6	51	6	55	10	60	10	58	12	66	9
20-24 år	56	14	59	15	46	8	49	11	44	9	48	12	52	14	55	15	62	10
25-34 år	59	17	56	17	49	11	51	15	37	14	53	13	43	21	52	16	55	15
35-44 år	58	16	58	15	48	11	51	13	35	18	53	14	40	23	54	13	53	14
45-54 år	58	18	52	17	48	13	48	14	34	16	52	14	35	26	53	13	49	17
55-64 år	57	13	53	18	48	11	50	13	34	15	49	13	30	28	50	11	45	16
65-74 år	53	17	50	20	42	13	43	15	35	18	49	14	31	28	48	13	43	19
75-79 år	55	14	56	15	41	9	46	10	35	13	45	12	35	25	48	10	46	14
Kvinnor																		
16-19 år	66	7	71	9	56	5	59	6	58	5	53	10	57	11	60	11	63	9
20-24 år	61	10	64	12	48	5	49	6	49	7	47	13	50	15	49	14	58	12
25-34 år	62	10	64	11	49	7	51	9	41	12	49	11	47	17	52	11	58	11
35-44 år	65	10	66	9	53	5	54	9	42	10	54	9	42	17	56	8	59	10
45-54 år	65	9	67	8	55	6	57	7	38	11	52	11	45	17	55	8	57	10
55-64 år	61	10	63	10	49	6	50	8	35	13	48	12	37	20	49	10	53	11
65-74 år	57	11	59	12	46	6	43	9	35	12	42	13	34	23	46	11	49	13
75-79 år	55	8	60	9	40	5	39	6	34	9	36	9	34	17	42	9	39	10

Tabell 5C:2 Förtroende för rättsväsendet i olika befolkningsgrupper, enligt NTU 2012. Andel för respektive grupp i befolkningen, i procent.

Mycket eller ganska stort respektive litet förtroende för: (+/-)	Rättsväsendet som helhet		Polisen		Åklagarna		Domstolarna		Kriminal- värden		Rättsväsendet hanterar miss- tänkta rättvist		Rättsväsendet behandlar utsatta bra		Polisen hanterar miss- tänkta rättvist		Polisen behandlar utsatta bra	
	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-
SAMTLIGA, 16-79 år	60	13	60	13	49	8	50	10	39	13	50	12	41	20	52	12	53	13
Svensk/utländsk bakgrund																		
Svenskfödda med:																		
- båda/en förälder inrikes född(a)	62	12	61	13	51	8	52	10	40	12	52	11	42	21	54	11	55	13
- båda föräldrarna utrikes födda	49	17	52	18	43	10	44	13	36	12	40	15	36	26	49	16	48	16
Utrikes födda	51	15	55	15	41	11	41	14	35	14	43	16	39	19	45	15	47	13
Utbildning (högsta)																		
Förgymnasial	55	14	60	15	45	9	46	11	42	11	45	14	43	19	50	13	53	14
Gymnasial	56	15	58	14	45	9	45	12	37	14	47	12	38	22	51	12	52	13
Eftergymnasial	68	10	62	11	55	7	58	9	38	13	56	10	42	20	54	10	54	12
Familjetyp																		
Sammanboende																		
- utan barn	61	12	59	13	48	8	49	11	37	14	50	12	38	22	51	11	52	13
- med barn	64	11	63	11	53	8	55	10	38	13	53	11	42	20	56	10	56	12
Ensamstående																		
- utan barn	57	13	58	15	47	8	49	10	41	11	48	13	43	19	51	13	54	13
- med barn	56	16	60	14	47	11	47	13	39	13	48	13	42	20	51	12	52	13
Boendeort																		
Storstad	60	13	59	14	49	9	49	11	36	14	49	13	40	21	49	13	51	14
Större stad	60	12	60	13	49	8	51	11	41	12	51	12	42	21	53	11	55	13
Mindre stad/ landsbygd	59	12	60	13	48	8	50	9	40	12	51	10	41	19	54	9	54	12
Bostadstyp																		
Småhus	62	11	62	12	50	8	52	10	40	12	52	11	42	20	55	10	55	12
Flerfamiljshus	57	14	57	15	47	9	48	12	38	13	48	14	40	21	48	14	51	14

Tabell 5D Förtroende för rättsväsendet hos personer med olika erfarenheter av brott enligt NTU 2012. Andel för respektive grupp i befolkningen i procent.

Mycket eller ganska stort respektive litet förtroende för: (+/-)	Rättsväsendet som helhet		Polisen		Åklagarna		Domstolarna		Kriminalvården		Rättsväsendet hanterar miss-tänkta rättvist		Rättsväsendet behandlar utsatta bra		Polisen hanterar miss-tänkta rättvist		Polisen behandlar utsatta bra	
	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-
SAMTLIGA, 16-79 år	60	13	60	13	49	8	50	10	39	13	50	12	41	20	52	12	53	13
Utsatt för brott år 2011¹																		
Ja	53	20	56	19	45	13	46	15	36	17	45	18	40	26	48	17	51	18
Nej	62	10	63	11	50	7	52	9	40	11	51	10	41	19	53	10	54	11
Brott som särskilt drabbar integriteten²																		
Ja	46	25	53	24	42	17	41	21	34	20	42	24	36	32	44	22	49	21
Anmält brott senaste tre åren																		
Ja	51	21	53	19	41	12	43	15	32	17	46	17	39	28	49	15	53	17
Nej	65	13	62	14	53	9	54	11	42	13	54	13	45	19	52	13	55	15
Anhörig utsatt för allvarligt brott senaste året																		
Ja	52	21	52	22	44	14	45	24	35	18	43	20	36	28	46	19	50	18
Nej	62	11	62	12	50	7	52	20	40	12	51	11	42	19	53	10	54	12
Åtalad för brott senaste tre åren																		
Ja	36	36	35	39	35	27	34	26	34	23	30	35	30	35	32	35	37	31
Nej	60	12	60	13	49	8	51	10	39	12	50	12	41	20	52	11	54	12
Uppfattning brottsutveckling senaste tre åren																		
Ökat kraftigt	48	20	53	18	40	13	39	17	33	18	39	19	33	28	45	16	47	17
Ökat något	63	10	62	11	50	6	53	8	40	11	52	10	43	18	55	10	56	11
Oförändrat eller minskat	71	8	65	10	59	6	62	7	45	10	61	8	48	16	58	10	59	10

¹ Förutom brott mot personen själv ingår även bostadsinbrott samt bil- och cykelstöld mot andra medlemmar i hushållet.

² Utsatt för bostadsinbrott, personrån, sexualbrott, våld, hot och/eller trakasserier under år 2011. Hot och trakasserier utgör 67 procent av dessa brott.

Tabell 5E:1 Förtroende för rättsväsendet hos personer utsatta för olika brottstyper under 2011, enligt NTU 2012. Andel för respektive grupp i befolkningen i procent.

Mycket eller ganska stort respektive litet förtroende för: (+/-)	Rättsväsendet som helhet		Polisen		Åklagarna		Domstolarna		Kriminal- vården		Rättsväsendet hanterar miss- tänkta rättvist		Rättsväsendet hanterar miss- tänkta rättvist		Polisen hanterar miss- tänkta rättvist		Polisen behandlar utsatta bra		
	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	
Utsatt för brott år 2011¹																			
Ja	53	20	56	19	45	13	46	15	36	17	45	18	40	26	48	17	51	18	
Nej	62	10	63	11	50	7	52	9	40	11	51	10	41	19	53	10	54	11	
Utsatt för ...																			
Hot	47	28	53	26	45	17	42	21	35	21	41	27	34	35	44	24	48	25	
Misshandel	45	26	48	28	43	17	39	22	35	18	41	26	42	29	45	25	51	20	
Sexualbrott	43	26	54	25	33	22	41	20	35	19	40	26	32	36	41	26	51	23	
Personrån	39	34	46	27	31	20	35	24	28	24	32	28	28	37	33	28	45	27	
Trakasserier	37	31	49	28	37	21	36	25	32	24	38	28	32	37	42	25	45	26	
Bedrägeri	45	28	50	28	37	17	39	20	31	24	41	26	33	31	43	23	47	22	
Bostadsinbrott	46	26	56	23	42	15	43	17	32	16	46	20	39	28	49	21	54	17	
Bilstöld	42	21	60	23	29	17	37	18	37	4	35	16	42	28	49	16	49	19	
Stöld ur/från fordon	55	20	58	18	45	14	48	14	37	13	46	17	41	23	50	17	51	16	
Cykelstöld	58	14	59	16	48	10	49	12	39	14	50	15	46	21	49	16	54	16	

¹ Förtroende mot personen själv ingår även bostadsinbrott samt bil- och cykelstöld mot andra medlemmar i hushållet.

Tabell 5E:2 Förtroende för rättsväsendet hos män utsatta för olika brottstyper under 2011, enligt NTU 2012. Andel i procent.

Mycket eller ganska stort respektive litet förtroende för: (+/-)	Rättsväsendet som helhet		Polisen	Åklagarna		Domstolarna	Kriminal- vården	Rättsväsendet hanterar miss- tänkta rättvist		Rättsväsendet behandlar utsatta bra		Polisen hanterar miss- tänkta rättvist		Polisen behandlar utsatta bra				
	+	-		+	-			+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	
Män utsatta för brott år 2011¹																		
Ja	51	23	51	23	43	15	44	18	32	19	46	20	39	29	47	20	49	19
Nej	60	13	57	14	49	9	52	11	39	13	53	11	40	21	54	11	52	13
Utsatt för ...																		
Hot	46	31	46	32	43	19	40	23	31	23	40	29	33	37	40	28	45	27
Misshandel	43	28	42	30	45	17	39	24	34	17	41	27	43	31	44	27	48	21
Personrån	40	38	43	29	31	21	33	25	20	29	33	27	28	41	32	34	38	32
Trakasserier	30	38	39	37	33	27	32	30	26	30	36	35	27	46	36	32	39	33
Bedrägeri	43	31	48	31	32	19	34	22	26	26	39	26	29	36	40	26	45	23
Bostadsinbrott	44	28	55	25	40	16	47	19	29	15	47	19	38	25	56	17	57	13
Bilstöld	32	27	45	35	14	23	27	31	19	8	26	23	41	35	63	22	54	17
Stöld ur/från fordon	51	23	51	19	43	17	47	19	36	14	45	18	41	26	47	18	50	17
Cykelstöld	58	17	56	19	48	12	49	13	34	17	53	17	46	23	50	17	52	19

¹ Förutom brott mot personen själv ingår även bostadsinbrott samt bil- och cykelstöld mot andra medlemmar i hushållet. På grund av få observationer redovisas inte förtroende hos män som utsatts för sexualbrott.

Tabell 5E:3 Förtroende för rättsväsendet hos kvinnor utsatta för olika brottstyper under 2011, enligt NTU 2012. Andel i procent.

Mycket eller ganska stort respektive litet förtroende för: (+/-)	Rättsväsendet som helhet		Polisen		Åklagarna		Domstolarna		Kriminal- vården		Rättsväsendet hanterar miss- tänkta rättvist		Rättsväsendet behandlar utsatta bra		Polisen hanterar miss- tänkta rättvist		Polisen behandlar utsatta bra		
	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	
Kvinnor utsatta för brott år 2011¹																			
Ja	55	16	61	15	47	10	48	12	40	15	44	16	41	23	48	15	53	16	
Nej	65	8	65	8	51	5	52	7	41	9	50	10	43	16	53	9	56	9	
Utsatt för ...																			
Hot	48	26	58	22	46	15	43	20	38	18	42	25	35	34	48	21	50	23	
Misshandel	47	23	55	25	40	18	39	18	37	18	41	24	40	27	48	22	55	18	
Sexualbrott	42	26	55	25	34	19	43	17	39	18	35	28	31	35	40	27	52	19	
Personrån	37	26	51	22	32	18	38	22	44	14	32	28	28	29	35	18	60	18	
Trakasserier	42	26	57	22	40	17	38	21	36	20	39	23	36	31	47	20	49	20	
Bedrägeri	48	23	54	25	44	13	47	16	38	22	43	25	38	24	48	20	49	20	
Bostadsinbrott	48	23	56	20	43	14	39	16	35	17	45	22	40	31	42	25	51	21	
Bilstöld	50	17	71	13	41	13	44	7	52	-	42	11	43	22	37	11	45	21	
Stöld ur/från fordon	59	17	68	16	48	9	51	8	40	12	46	15	41	20	55	14	53	14	
Cykelstöld	58	11	62	13	48	8	49	11	44	11	48	13	46	18	49	14	55	14	

¹ Förutom brott mot personen själv ingår även bostadsinbrott samt bil- och cykelstöld mot andra medlemmar i hushållet.

Tabell 5F:1 Förtroende för rättsväsendet som helhet, för polisens, åklagarnas, domstolarnas och Kriminalvårdens sätt att bedriva sitt arbete samt för att rättsväsendet respektive polisen hanterar misstänkta rättvist/behandlar utsatta bra, enligt NTU 2012. Särredovisning efter län och vissa kommuner.

Mycket eller ganska stort respektive litet förtroende för: (+/-)	Rättsväsendet som helhet		Polisen		Åklagarna		Domstolarna		Kriminalvården		Rättsväsendet hanterar misstänkta rättvist		Rättsväsendet behandlar utsatta bra		Polisen hanterar misstänkta rättvist		Polisen behandlar utsatta bra	
	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-
HELA RIKET	60	13	60	13	49	8	50	10	39	13	50	12	41	20	52	12	53	13
Stockholms län	61	12	59	14	49	8	49	11	35	15	49	13	39	21	49	13	50	14
Botkyrka	47	13	59	13	39	9	35	11	33	15	40	15	29	24	42	16	45	17
Stockholm	61	13	58	13	51	8	51	11	33	15	49	14	37	21	46	15	50	15
Nacka	70	11	65	19	61	8	54	8	35	16	62	8	46	17	58	16	55	12
Uppsala län	65	11	63	10	50	6	51	7	45	11	55	9	44	15	55	8	59	11
Uppsala	68	10	64	11	52	6	52	7	45	10	56	9	45	14	54	9	59	10
Södermanlands län	60	14	62	11	50	8	51	10	38	11	52	11	42	23	54	8	54	13
Eskilstuna	62	11	66	11	47	7	51	13	38	13	52	11	42	29	55	9	54	15
Östergötlands län	60	11	60	14	49	8	50	10	43	14	52	12	41	21	53	11	54	13
Linköping	66	11	64	11	53	6	53	9	41	14	54	15	40	21	49	13	52	13
Norrköping	50	13	56	15	44	10	45	13	43	15	43	11	40	19	50	10	50	13
Jönköpings län	66	8	64	13	54	5	55	8	44	11	55	10	47	17	58	8	61	10
Jönköping	66	9	65	13	53	4	52	10	46	13	53	15	46	19	59	9	59	10
Kronobergs län	58	15	60	13	42	8	50	11	36	14	47	15	41	19	52	13	52	15
Växjö	59	17	59	17	47	8	52	14	35	17	45	22	41	23	55	16	54	16
Kalmar län	58	15	59	15	47	7	48	9	36	12	49	12	36	21	49	13	51	13
Kalmar	63	18	62	12	46	9	44	11	36	10	48	14	33	24	47	13	58	14
Gotlands län	65	12	66	9	55	5	56	9	44	12	53	12	42	18	59	8	58	9
Blekinge län	51	16	55	18	43	11	47	12	40	14	48	14	39	26	49	14	49	14
Karlskrona	54	13	57	16	43	11	45	10	38	12	45	14	39	25	51	17	53	15
Skåne län	55	16	56	15	48	10	49	14	38	14	46	15	39	22	51	14	52	14
Malmö	54	16	56	17	46	13	48	16	36	16	43	18	37	18	47	19	50	15
Lund	59	12	61	13	50	10	51	8	30	12	48	10	47	18	55	10	54	11
Helsingborg	48	18	45	16	41	13	45	13	43	15	35	20	31	30	43	12	48	15
Hallands län	63	12	64	12	49	9	48	11	40	12	51	13	42	23	56	11	57	12
Halmstad	62	10	68	13	47	10	46	13	37	13	47	13	43	24	53	12	63	10
Kungsbacka	60	13	59	14	51	10	48	12	35	17	52	18	39	28	51	13	54	13

Tabell 5F:2 Förtroende för rättsväsendet som helhet, för polisens, åklagarnas, domstolarnas och Kriminalvårdens sätt att bedriva sitt arbete samt för att rättsväsendet respektive polisen hanterar misstänkta rättvist/behandlar utsatta bra, enligt NTU 2012. Särredovisning efter län och vissa kommuner.

Mycket eller ganska stort respektive litet förtroende för: (+/-)	Rättsväsendet som helhet		Polisen		Åklagarna		Domstolarna		Kriminalvården		Rättsväsendet hanterar misstänkta rättvist		Rättsväsendet behandlar utsatta bra		Polisen hanterar misstänkta rättvist		Polisen behandlar utsatta bra	
	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-	+	-
HELA RIKET	60	13	60	13	49	8	50	10	39	13	50	12	41	20	52	12	53	13
Västra Götalands län	60	12	60	13	47	9	50	11	39	11	49	11	40	21	51	12	52	13
Göteborg	60	14	60	13	48	10	51	12	39	12	48	11	38	22	47	12	49	13
Borås	65	12	58	13	49	8	55	11	45	13	44	14	43	16	49	11	53	12
Värmlands län	59	11	61	11	51	7	53	7	38	10	51	11	40	20	53	7	56	11
Karlstad	72	8	72	6	62	5	63	5	47	12	52	11	42	21	56	10	64	11
Örebro län	62	10	60	17	52	8	54	12	49	9	53	10	46	20	51	12	56	14
Örebro	65	10	63	19	55	8	58	12	51	10	56	13	53	20	54	14	58	17
Västmanlands län	57	13	58	12	46	9	49	11	37	14	46	17	40	24	52	11	58	13
Västerås	58	13	56	15	48	9	50	13	43	13	48	17	44	23	52	13	55	15
Dalarnas län	56	15	58	15	46	7	49	9	35	15	46	11	41	22	49	10	50	12
Gävleborgs län	56	13	59	12	45	8	50	10	39	13	49	12	40	16	54	10	52	11
Gävle	57	13	60	14	47	8	53	9	35	13	54	13	45	19	56	13	53	15
Västernorrlands län	56	11	57	12	47	7	48	9	38	10	50	10	40	19	49	13	53	13
Sundsvall	59	11	57	9	48	9	54	11	38	11	52	12	35	21	48	14	53	13
Jämtlands län	60	12	63	12	49	5	52	8	38	12	51	11	43	19	55	9	55	13
Östersund	64	9	62	13	54	5	54	10	39	8	53	8	43	18	53	9	55	15
Västerbottens län	67	10	69	8	58	7	59	9	46	11	61	8	51	16	60	7	60	8
Umeå	63	12	65	9	57	9	59	12	43	12	60	8	48	15	53	10	54	8
Skellefteå	68	8	72	7	54	5	54	8	41	12	58	8	54	18	62	5	64	9
Norrbottnens län	62	12	65	10	50	8	56	7	41	10	57	9	44	15	61	9	60	9
Luleå	59	12	63	12	47	11	57	7	44	7	57	12	46	20	59	12	63	13

Tabell 6A:1 Mycket eller ganska positiv erfarenhet av polis i samband med utsatthet för brott under de senaste tre åren. Totalt samt uppdelat på om händelsen innehöll respektive inte innehöll hot och/eller våld, enligt NTU 2007-2012. Andel för respektive grupp som varit i kontakt med polisen, i procent.

	TOTALT												Hot eller våld						Ej hot eller våld					
	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2007	2008	2009	2010	2011	2012						
TOTALT¹	57	55	56	57	58	54	59	58	53	56	57	54	56	54	56	57	58	54						
Män	55	50	52	55	56	51	59	52	48	55	57	52	54	49	52	55	55	51						
Kvinnor	59	61	61	60	60	58	58	65	59	58	57	55	60	60	61	61	61	59						
Ålder																								
16-24 år	49	51	54	52	59	52	50	55	54	53	63	53	48	48	54	51	57	52						
25-44 år	55	54	54	54	54	54	60	62	52	55	51	53	54	53	54	53	56	54						
45-64 år	60	55	56	60	58	55	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x						
65-79 år	66	59	66	70	66	57	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x						
Svensk/utländsk bakgrund																								
Svenskfödda med																								
- båda/en förälder inrikes född(a)	56	55	56	57	58	55	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x						
- båda föräldrarna utrikes födda	57	58	54	59	66	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x						
Utrikesfödda	59	52	55	54	53	49	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x						
Utbildning (högsta)																								
Förgymnasial	55	55	58	59	62	56	51	56	52	58	62	50	56	54	62	60	62	59						
Gymnasial	59	56	55	58	56	54	60	62	54	56	54	54	59	55	56	58	57	54						
Eftergymnasial	55	52	55	55	58	54	66	53	54	55	56	57	53	52	55	55	58	54						

¹ År 2012 uppgavs 23 % av händelserna innehålla inslag av hot eller våld och 77 % uppgavs inte innehålla hot eller våld. För fördelning tidigare år, se respektive års publikation.

(x) Då antalet anmälda brott med inslag av hot eller våld är få i denna grupp redovisas endast siffror för totalen.

Tabell 6A:2 Mycket eller ganska positiv erfarenhet av polis i samband med utsatthet för brott under de senaste tre åren. Totalt samt uppdelat på om händelsen innehöll hot och/eller våld, enligt NTU 2007-2012. Andel för respektive grupp som varit i kontakt med polisen, i procent.

	TOTALT												Hot eller våld						Ej hot eller våld					
	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2007	2008	2009	2010	2011	2012						
TOTAL¹	57	55	56	57	58	54	59	58	53	56	57	54	56	54	56	57	58	54						
Familjetyp																								
Sammanboende																								
– utan barn	58	55	57	57	60	55	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x						
– med barn	59	52	54	58	58	54	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x						
Ensamstående																								
– utan barn	54	55	56	56	58	53	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x						
– med barn	54	60	57	61	47	55	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x						
Bostadstyp																								
Småhus	59	53	56	57	60	55	61	60	60	56	58	58	59	52	56	57	60	55						
Flerfamiljshus	55	56	55	57	56	53	58	56	49	56	56	51	54	56	57	57	56	54						
Boendeort																								
Storstad	58	54	56	59	57	56	61	61	48	54	52	54	57	52	58	60	58	56						
Större stad	57	55	56	54	57	56	59	48	55	55	57	53	56	57	57	54	57	57						
Mindre stad/landsbygd	55	56	55	58	61	48	52	68	59	62	65	53	56	52	53	56	59	46						

¹ År 2012 uppgavs 23 % av händelserna innehålla inslag av hot eller våld och 77 % uppgavs inte innehålla hot eller våld. För fördelning tidigare år, se respektive års publikation.

(x) Då antalet anmälda brott med inslag av hot eller våld är få i denna grupp redovisas endast siffror för totalen.

Tabell 6B Mycket eller ganska nöjd med möjligheten att på ett enkelt sätt få kontakt med polis i samband med utsatthet för brott under de senaste tre åren. Totalt samt uppdelat på om händelsen innehöll respektive inte innehöll hot och/eller våld, enligt NTU 2009-2012. Andel för respektive grupp som varit i kontakt med polisen, i procent.

	TOTALT				Hot eller våld				Ej hot eller våld			
	2009	2010	2011	2012	2009	2010	2011	2012	2009	2010	2011	2012
TOTALT¹	73	76	76	73	67	72	71	68	74	77	77	74
Män	72	74	74	71	66	69	69	70	73	75	75	71
Kvinnor	74	78	78	74	67	77	72	65	76	78	80	77
Ålder												
16–24 år	76	77	80	72	74	73	77	71	77	81	81	73
25–44 år	73	75	78	74	68	68	69	67	74	77	80	76
45–64 år	70	74	72	70	x	x	x	x	x	x	x	x
65–79 år	76	81	74	77	x	x	x	x	x	x	x	x
Svensk/utländsk bakgrund												
Svenskfödda med												
– båda/en förälder inrikes född(a)	73	77	76	74	x	x	x	x	x	x	x	x
– båda föräldrarna utrikes födda	72	75	82	69	x	x	x	x	x	x	x	x
Utrikesfödda	68	69	72	67	x	x	x	x	x	x	x	x
Utbildning (högsta)												
Förgymnasial	74	78	76	72	66	77	76	67	77	78	77	74
Gymnasial	71	73	74	70	65	66	66	67	72	75	76	71
Eftergymnasial	75	78	77	76	71	77	73	72	75	78	78	77
Familjetyp												
Sammanboende												
– utan barn	72	75	76	75	x	x	x	x	x	x	x	x
– med barn	73	79	76	73	x	x	x	x	x	x	x	x
Ensamstående												
– utan barn	74	73	76	70	x	x	x	x	x	x	x	x
– med barn	72	78	69	68	x	x	x	x	x	x	x	x
Bostadstyp												
Småhus	73	77	74	75	72	77	73	73	73	77	74	75
Flerfamiljshus	72	74	77	70	63	69	69	65	75	76	80	73
Boendeort												
Storstad	72	78	78	72	63	73	71	67	75	80	81	74
Större stad	74	75	74	74	70	70	69	67	75	76	75	77
Mindre stad/landsbygd	71	71	74	71	68	74	73	72	72	70	73	70

¹ År 2012 uppgavs 23 % av händelserna innehålla inslag av hot eller våld och 77 % uppgavs inte innehålla hot eller våld. För fördelning tidigare år, se respektive års publikation.

(x) Då antalet anmälda brott med inslag av hot eller våld är få i denna grupp redovisas endast siffror för totalen.

Not: Frågan ställdes för första gången i NTU 2009 och redovisas därför inte för åren 2006-2008.

Tabell 6C Mycket eller ganska nöjd med bemötandet från polis i samband med utsatthet för brott under de senaste tre åren. Totalt samt uppdelat på om händelsen innehöll respektive inte innehöll hot och/eller våld, enligt NTU 2009-2012. Andel för respektive grupp som varit i kontakt med polisen, i procent.

	TOTALT				Hot eller våld				Ej hot eller våld			
	2009	2010	2011	2012	2009	2010	2011	2012	2009	2010	2011	2012
TOTALT¹	76	77	76	76	69	75	75	70	78	78	77	78
Män	75	76	76	74	67	71	75	69	77	78	76	75
Kvinnor	77	79	77	78	72	79	75	70	79	79	78	81
Ålder												
16–24 år	76	76	80	75	72	70	87	72	79	80	75	77
25–44 år	75	77	76	76	68	77	73	69	77	76	77	78
45–64 år	76	79	75	75	x	x	x	x	x	x	x	x
65–79 år	79	79	77	81	x	x	x	x	x	x	x	x
Svensk/utländsk bakgrund												
Svenskfödda med												
– båda/en förälder inrikes född(a)	77	79	77	76	x	x	x	x	x	x	x	x
– båda föräldrarna utrikes födda	81	79	84	77	x	x	x	x	x	x	x	x
Utrikesfödda	71	71	72	73	x	x	x	x	x	x	x	x
Utbildning (högsta)												
Förgymnasial	79	78	79	77	72	76	83	71	82	80	77	81
Gymnasial	76	78	75	76	67	75	70	68	78	79	77	78
Eftergymnasial	75	77	76	75	71	73	76	73	76	77	76	76
Familjetyp												
Sammanboende												
– utan barn	75	78	77	77	x	x	x	x	x	x	x	x
– med barn	78	81	77	76	x	x	x	x	x	x	x	x
Ensamstående												
– utan barn	76	75	77	75	x	x	x	x	x	x	x	x
– med barn	78	79	72	73	x	x	x	x	x	x	x	x
Bostadstyp												
Småhus	77	79	78	78	71	77	78	76	78	80	78	79
Flerfamiljshus	76	76	75	73	69	73	73	66	78	77	76	76
Boendeort												
Storstad	73	80	75	74	64	77	73	70	76	81	76	76
Större stad	77	75	77	79	71	69	77	71	78	77	77	82
Mindre stad/landsbygd	79	77	77	73	75	78	76	66	80	77	77	75

¹ År 2012 uppgavs 23 % av händelserna innehålla inslag av hot eller våld och 77 % uppgavs inte innehålla hot eller våld. För fördelning tidigare år, se respektive års publikation.

(x) Då antalet anmälda brott med inslag av hot eller våld är få i denna grupp redovisas endast siffror för totalen.

Not: Frågan ställdes för första gången i NTU 2009 och redovisas därför inte för åren 2006-2008.

Tabell 6D Mycket eller ganska nöjd med information man fått om hur polisen arbetar med ärendet i samband med utsatthet för brott under de senaste tre åren. Totalt samt uppdelat på om händelsen innehöll respektive inte innehöll hot och/eller våld, enligt NTU 2009–2012. Andel för respektive grupp som varit i kontakt med polisen, i procent.

	TOTALT				Hot eller våld				Ej hot eller våld			
	2009	2010	2011	2012	2009	2010	2011	2012	2009	2010	2011	2012
TOTALT¹	47	48	52	48	37	47	45	44	50	49	53	50
Män	44	46	49	46	34	45	45	41	47	46	50	47
Kvinnor	51	52	55	52	41	50	46	48	54	52	57	53
Ålder												
16–24 år	43	48	51	43	34	46	55	41	48	50	48	45
25–44 år	45	44	50	48	40	41	41	42	47	45	53	50
45–64 år	49	51	52	50	x	x	x	x	x	x	x	x
65–79 år	58	58	58	51	x	x	x	x	x	x	x	x
Svensk/utländsk bakgrund												
Svenskfödda med												
– båda/en förälder inrikes född(a)	47	49	52	50	x	x	x	x	x	x	x	x
– båda föräldrarna utrikes födda	46	50	54	35	x	x	x	x	x	x	x	x
Utrikesfödda	47	44	47	45	x	x	x	x	x	x	x	x
Utbildning (högsta)												
Förgymnasial	48	53	53	50	37	57	54	40	53	51	52	55
Gymnasial	47	46	49	48	36	43	39	45	49	47	52	50
Eftergymnasial	47	49	54	48	40	45	47	47	48	50	55	48
Familjetyp												
Sammanboende												
– utan barn	47	49	52	46	x	x	x	x	x	x	x	x
– med barn	51	48	53	52	x	x	x	x	x	x	x	x
Ensamstående												
– utan barn	46	47	50	47	x	x	x	x	x	x	x	x
– med barn	41	53	49	53	x	x	x	x	x	x	x	x
Bostadstyp												
Småhus	48	48	53	50	40	48	49	51	50	48	54	50
Flerfamiljshus	46	49	50	47	35	46	43	40	50	50	52	50
Boendeort												
Storstad	45	48	51	47	31	44	43	40	49	49	53	49
Större stad	51	50	52	52	42	50	46	45	53	50	54	55
Mindre stad/landsbygd	46	46	51	45	41	50	48	48	47	45	51	44

¹ År 2012 uppgavs 23 % av händelserna innehålla inslag av hot eller våld och 77 % uppgavs inte innehålla hot eller våld. För fördelning tidigare år, se respektive års publikation.

(x) Då antalet anmälda brott med inslag av hot eller våld är få i denna grupp redovisas endast siffror för totalen.

Not: Frågan ställdes för första gången i NTU 2009 och redovisas därför inte för åren 2006-2008.

Tabell 6E Mycket eller ganska nöjd med polisens arbete med att utreda och klara upp brottet under de senaste tre åren. Totalt samt uppdelat på om händelsen innehöll respektive inte innehöll hot och/eller våld, enligt NTU 2009-2012. Andel för respektive grupp som varit i kontakt med polisen, i procent.

	TOTALT				Hot eller våld				Ej hot eller våld			
	2009	2010	2011	2012	2009	2010	2011	2012	2009	2010	2011	2012
TOTALT¹	33	33	36	33	36	39	43	39	32	32	35	31
Män	31	33	35	31	35	40	44	35	31	31	32	29
Kvinnor	36	34	38	36	39	37	41	43	35	33	37	34
Ålder												
16-24 år	34	36	40	37	33	37	47	41	35	35	36	33
25-44 år	32	31	32	33	42	33	37	38	29	30	30	32
45-64 år	32	34	39	32	x	x	x	x	x	x	x	x
65-79 år	43	38	41	31	x	x	x	x	x	x	x	x
Svensk/utländsk bakgrund												
Svenskfödda med												
– båda/en förälder inrikes född(a)	32	33	37	33	x	x	x	x	x	x	x	x
– båda föräldrarna utrikes födda	32	34	40	28	x	x	x	x	x	x	x	x
Utrikesfödda	39	34	34	32	x	x	x	x	x	x	x	x
Utbildning (högsta)												
Förgymnasial	38	41	42	38	35	44	48	36	40	40	39	39
Gymnasial	34	33	36	33	35	36	39	39	34	32	35	31
Eftergymnasial	29	30	34	30	39	37	42	42	27	29	32	28
Familjetyp												
Sammanboende												
– utan barn	33	30	35	30	x	x	x	x	x	x	x	x
– med barn	33	34	36	33	x	x	x	x	x	x	x	x
Ensamstående												
– utan barn	35	36	38	35	x	x	x	x	x	x	x	x
– med barn	28	34	36	39	x	x	x	x	x	x	x	x
Bostadstyp												
Småhus	33	33	38	33	41	37	47	43	31	32	36	31
Flerfamiljshus	34	34	35	33	33	40	40	37	34	32	33	32
Boendeort												
Storstad	31	32	36	29	33	35	44	33	31	32	34	27
Större stad	35	34	37	38	38	40	45	41	34	32	34	37
Mindre stad/landsbygd	34	35	37	33	40	44	38	44	32	32	36	29

¹ År 2012 uppgavs 23 % av händelserna innehålla inslag av hot eller våld och 77 % uppgavs inte innehålla hot eller våld. För fördelning tidigare år, se respektive års publikation.

(x) Då antalet anmälda brott med inslag av hot eller våld är få i denna grupp redovisas endast siffror för totalen.

Not: Frågan ställdes för första gången i NTU 2009 och redovisas därför inte för åren 2006-2008.

**Tabell 6F Erfarenheter av rättsväsendets myndigheter under de senaste tre åren, enligt NTU 2007–2012.
Andel för respektive grupp i befolkningen som varit i kontakt med respektive myndighet, i procent.**

		2007	(n)	2008	(n)	2009	(n)	2010	(n)	2011	(n)	2012	(n)
Mycket eller ganska positiva erfarenheter av polisen	TOTALT	57	(2 716)	55	(2 485)	56	(2 251)	57	(2 194)	58	(2 077)	54	(2 237)
	Män	55	(1 493)	50	(1 302)	52	(1 225)	55	(1 192)	56	(1 044)	51	(1 201)
	Kvinnor	59	(1 223)	61	(1 183)	61	(1 026)	60	(1 002)	60	(1 033)	58	(1 036)
Mycket eller ganska positiva erfarenheter av åklagare	TOTALT	56	(276)	66	(231)	61	(289)	55	(302)	59	(279)	56	(319)
	Män	51	(167)	61	(120)	59	(174)	55	(193)	55	(149)	56	(185)
	Kvinnor	64	(109)	72	(111)	66	(115)	55	(109)	64	(130)	56	(134)
Mycket eller ganska positiva erfarenheter av målsägandebiträde ¹	TOTALT	75	(168)	74	(158)	77	(157)	71	(155)	68	(134)	74	(160)
Mycket eller ganska nöjd med bemötande i domstol ¹	TOTALT	66	(282)	69	(244)	76	(259)	64	(256)	70	(216)	71	(241)
Mycket eller ganska lätt att förstå rättegången ¹	TOTALT	77	(278)	69	(244)	79	(260)	72	(258)	81	(217)	70	(245)
Tillräcklig information om rättegången ¹	TOTALT	68	(277)	73	(238)	73	(253)	66	(246)	75	(213)	68	(236)

¹ Underlaget för personer som deltagit i rättegång är relativt litet. Därför redovisas resultaten inte efter kön för samtliga frågor.

Bilaga 2. Statistisk säkerhet

Tabell 1 Uppskattning av skattningarnas osäkerhet för olika procenttal och urvalsstorlekar. Halva intervall.

Antal svarande personer	Andel i procent									
	5 95	10 90	15 85	20 80	25 75	30 70	35 65	40 60	45 55	50
25	8.5	11.8	14.0	15.7	17.0	18.0	18.7	19.2	19.5	19.6
50	6.0	8.3	9.9	11.1	12.0	12.7	13.2	13.6	13.8	13.9
75	4.9	6.8	8.1	9.1	9.8	10.4	10.8	11.1	11.3	11.3
100	4.3	5.9	7.0	7.8	8.5	9.0	9.3	9.6	9.8	9.8
150	3.5	4.8	5.7	6.4	6.9	7.3	7.6	7.8	8.0	8.0
200	3.0	4.2	4.9	5.5	6.0	6.4	6.6	6.8	6.9	6.9
300	2.5	3.4	4.0	4.5	4.9	5.2	5.4	5.5	5.6	5.7
400	2.1	2.9	3.5	3.9	4.2	4.5	4.7	4.8	4.9	4.9
500	1.9	2.6	3.1	3.5	3.8	4.0	4.2	4.3	4.4	4.4
600	1.7	2.4	2.9	3.2	3.5	3.7	3.8	3.9	4.0	4.0
700	1.6	2.2	2.6	3.0	3.2	3.4	3.5	3.6	3.7	3.7
800	1.5	2.1	2.5	2.8	3.0	3.2	3.3	3.4	3.4	3.5
900	1.4	2.0	2.3	2.6	2.8	3.0	3.1	3.2	3.3	3.3
1 000	1.4	1.9	2.2	2.5	2.7	2.8	3.0	3.0	3.1	3.1
1 500	1.1	1.5	1.8	2.0	2.2	2.3	2.4	2.5	2.5	2.5
2 000	1.0	1.3	1.6	1.8	1.9	2.0	2.1	2.1	2.2	2.2
2 500	0.9	1.2	1.4	1.6	1.7	1.8	1.9	1.9	2.0	2.0
3 000	0.8	1.1	1.3	1.4	1.5	1.6	1.7	1.8	1.8	1.8
3 500	0.7	1.0	1.2	1.3	1.4	1.5	1.6	1.6	1.6	1.7
4 000	0.7	0.9	1.1	1.2	1.3	1.4	1.5	1.5	1.5	1.5
4 500	0.6	0.9	1.0	1.2	1.3	1.3	1.4	1.4	1.5	1.5
5 000	0.6	0.8	1.0	1.1	1.2	1.3	1.3	1.4	1.4	1.4
5 500	0.6	0.8	0.9	1.1	1.1	1.2	1.3	1.3	1.3	1.3
6 000	0.6	0.8	0.9	1.0	1.1	1.2	1.2	1.2	1.3	1.3
6 500	0.5	0.7	0.9	1.0	1.1	1.1	1.2	1.2	1.2	1.2
7 000	0.5	0.7	0.8	0.9	1.0	1.1	1.1	1.1	1.2	1.2
7 500	0.5	0.7	0.8	0.9	1.0	1.0	1.1	1.1	1.1	1.1
8 000	0.5	0.7	0.8	0.9	0.9	1.0	1.0	1.1	1.1	1.1
8 500	0.5	0.6	0.8	0.9	0.9	1.0	1.0	1.0	1.1	1.1
9 000	0.5	0.6	0.7	0.8	0.9	0.9	1.0	1.0	1.0	1.0
9 500	0.4	0.6	0.7	0.8	0.9	0.9	1.0	1.0	1.0	1.0
10 000	0.4	0.6	0.7	0.8	0.8	0.9	0.9	1.0	1.0	1.0
15 000	0.3	0.5	0.6	0.6	0.7	0.7	0.8	0.8	0.8	0.8
20 000	0.3	0.4	0.5	0.6	0.6	0.6	0.7	0.7	0.7	0.7

Om tabellen och statistisk säkerhet

Statistiken i denna rapport bygger på ett urval av den svenska befolkningen. Då detta urval är slumpmässigt är det med hjälp av statistisk teori möjligt att uppskatta hur stor osäkerheten är för varje skattning. Osäkerheten beror (något förenklat) dels på hur proportionen är bland de svarande, dels på hur många som har svarat. Genom tabellen ovan är det möjligt att ta fram ett grovt osäkerhetsintervall över hur säker skattningen är. Något förenklat kan man säga att om två intervall *inte* överlappar varandra är skillnaden mellan skattningarna statistiskt säker. Skillnaden beror då inte på slumpen som uppstår på grund av att urvalet är slumpmässigt. Att en skillnad är statistiskt säker kallas ofta för att skillnaden är *signifikant*. För korrekta uppskattningar av osäkerhetsintervall se Lohr (2004) eller Särndal, Swensson och Wretman (1992).

Hur tolkas tabellen?

Tabellen redogör för ett grovt sätt att beräkna skattningarnas osäkerhet. Att tabellen redogör *halva* osäkerhetsintervallet innebär att värdet i tabellen både *dras ifrån* skattningen för att erhålla värdet för *den nedre gränsen* i intervallet och *läggs till* skattningen för att erhålla värdet i för *den övre gränsen* i intervallet.

Exempel I: Otrygghet i Lunds kommun (NTU 2008)

Boende i Lunds kommun uppger otrygghet i klart lägre utsträckning än de andra redovisade städerna i länet. Av de boende i Lund har 10 procent uppgett att de är otrygga, jämfört med 30 procent i Malmö, 31 procent i Helsingborg och 21 procent i Kristianstad (tabell 4G). Är invånare i Lund mindre otrygga än de boende i övriga kommuner?

För att beräkna osäkerhet för skattningarna använder du tabellen. Lund representeras i urvalet av 172 personer (tabell 2C) andelen otrygga är som nämnts 10 procent. Det första steget är att avrunda antalet svarande personer (det vill säga 172) ner¹⁰⁴ till närmaste *antal svarande personer* i tabellen (vilket är 150). Därefter avrundas procenttalet ned till närmaste *andel i procent* i tabellen (vilket är 10). I rutan för *antal svarande personer* = 150 och *andel i procent* = 10 står 4,8. Detta antal drar du både ifrån och lägger till den skattade andelen på 10 procent. Beräkningen (10 procent plus/minus 4,8) ger ett osäkerhetsintervall mellan 5,2 och 14,8 procent. Motsvarande uträkningar görs sedan för de andra kommunerna.

Antal svarande personer	Andel i procent		
	5	10	15
95	8,5	9,0	8,5
25	8,5	11,8	14,0
50	6,0	8,3	9,9
75	4,9	6,8	8,1
100	4,3	5,9	7,0
150	3,5	4,8	5,7
200	3,0	4,2	4,9
300	2,5	3,4	4,0

	Lund	Kristianstad	Malmö	Helsingborg
Andel otrygga ute sen kväll:	10 %	21 %	30 %	31 %
avrundas till närmaste andel i tabellen:	10 %	20 %	30 %	30 %
Antal svarande personer:	173	113	371	167
avrundas ner till:	150	100	300	150
Halva osäkerhetsintervallets storlek (enligt tabellen):	4,8	7,8	5,2	7,3
Osäkerhetsintervall (andelen +/- halva intervallet):	5,2–14,8 %	13,2–28,8 %	24,8–35,2 %	23,7–38,7 %

¹⁰⁴ Genom att avrunda antalet svarande personer nedåt, och avrunda den skattade andelen (i procent) uppåt, tar man det säkra före det osäkra och får en mycket konservativ skattning.

Både Malmös och Helsingborgs intervall ligger högre än Lunds, vilket innebär att skillnaden mellan Lund och dessa två städer med största sannolikhet är signifikant. Däremot överlappar den övre gränsen i Lunds intervall (14,8 procent), den undre gränsen för Kristianstads intervall (13,2 procent). Detta resultat innebär att skillnaden dem emellan troligtvis inte är signifikant.

Exempel II: Utsatthet för cykelstöld bland ensamstående med barn jämfört med sammanboende utan barn (NTU 2008)

Resultaten visar att hushåll med ensamstående personer som har barn är betydligt mer utsatta än hushåll bestående av sammanboende personer utan barn (tabell 3A). Är skillnaden signifikant?

	Ensamstående med barn:	Sammanboende utan barn:
Andel utsatta:	13,1 %	5,0 %
avrundas till närmaste andel i tabellen:	15 %	5 %
Antal svarande personer:	648	5 503
avrundas ner till:	600	5 500
Halva osäkerhetsintervallens storlek (enligt tabellen):	2,9	0,6
Osäkerhetsintervall (andelen +/- halva intervallet):	10,2–16,0 %	4,4–5,6 %

Osäkerhetsintervallen 4,4–5,6 % och 10,2–16,0 % överlappar inte varandra, vilket innebär att skillnaden troligtvis är statistiskt säker.

Exempel III: Regionala skillnader i oro för stöld av eller skadegörelse på bil i kommunerna inom Stockholms län (NTU 2008)

Inom Stockholms län är det stora skillnader mellan kommunerna i hur stor andel som uppger att de känner oro att utsättas för stöld eller skadegörelse på fordon (tabell 4G). Solna utmärker sig genom att ha en betydligt högre andel oroade än de andra redovisade kommunerna (35 %), men är skillnaden signifikant?

	Huddinge	Botkyrka	Haninge	Stockholm	Södertälje	Nacka	Solna
Andel oroade för bilbrott:	15 %	16 %	17 %	19 %	13 %	10 %	35 %
avrundas till närmaste andel i tabellen:	15 %	15 %	15 %	20 %	15 %	10 %	35 %
Antal svarande personer:	128	106	117	1 015	113	122	91
avrundas ner till:	100	100	100	1 000	100	100	75
Halva osäkerhetsintervallens storlek (enligt tabellen):	7,0	7,0	7,0	2,5	7,0	5,9	10,8
Osäkerhetsintervall (andelen +/- halva intervallet):	8–22 %	9–23 %	10–24 %	16,5–21,5 %	6,0–20,0 %	4,1–15,9 %	24,2–45,8 %

Solnas osäkerhetsintervall är 24,2–45,8 % och eftersom ingen av de redovisade kommunerna har ett intervall som överlappar detta spann betyder det att andelen oroade för stöld av eller skadegörelse på fordon troligtvis är signifikant högre i Solna än i de övriga redovisade kommunerna i Stockholms län.

Den Nationella trygghetsundersökningen (NTU) belyser frågeställningar som *Hur vanligt är det att den som utsätts för misshandel känner gärningspersonen? Hur stor andel av brotten anmäls till polisen? Vilka grupper är mest utsatta för olika typer av brott? Är man olika trygg beroende på var i landet man bor? Ökar eller minskar svenska folkets förtroende för Polisen?* I rapporten presenteras resultat om utsatthet för brott, trygghet, förtroende för rättsväsendet och brottsutsattas erfarenheter av kontakter med rättsväsendet, både på nationell och på regional nivå, med redovisningar för Sveriges län och vissa av landets kommuner.

NTU är en årligen återkommande nationell brottsoffer- och trygghetsundersökning, och i denna publikation redovisas resultaten för den sjunde undersökningen, NTU 2012, tillsammans med jämförelser med resultaten från tidigare år. Underlaget utgörs av över 13 000 personer som i telefonintervjuer svarat på frågor om utsatthet för brott, trygghetsupplevelse, förtroende för rättsväsendet och erfarenheter av kontakter med rättsväsendet.

För den specialintresserade finns metodbeskrivning och frågeformulär samlade i *NTU 2012 Teknisk rapport*, som går att ladda ner på Brå:s webbplats (2013:2).

